ZIDUL

The Wall: A Novel
Copyright © 2019 by Orlando Books Ltd

© 2021 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Editura ACT și Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
Tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro

Traducător: **Romică Lixandru**
Redactor: **Maria Nicula**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Coperta: **Alexandra Ilie**
Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LANCHESTER, JOHN
Zidul / John Lanchester; trad.: Romică Lixandru. - București: ACT și Politon, 2021
ISBN 978-606-913-864-9
I. Lixandru, Romică (trad.)
821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

JOHN LANCHESTER

ZIDUL

Traducere din limba engleză

de Romică Lixandru

ACT și Politon

2021

Partea întâi

ZIDUL

1

Este frig la Zid. Este primul lucru pe care ţi-l spune toată lumea şi primul lucru pe care îl observi când eşti trimis acolo şi la care te gândeşti tot timpul cât stai acolo şi este lucrul pe care ţi-l aminteşti după ce nu mai eşti acolo. Este frig la Zid.

Cauţi metafore. Rece ca ardezia, ca diamantul, rece ca luna. Rece ca un sloi de gheaţă – asta se potriveşte perfect. Dar îţi dai repede seama că frigul acesta nu seamănă cu o metaforă. Nu seamănă cu nimic. Este pur şi simplu o realitate fizică. Mă rog, frigul de felul acesta. Frigul este frig este frig.

Aşadar acesta este primul lucru pe care îl observi. Nu seamănă cu vreun alt frig. Frigul despre care vorbim este ceva cu totul dependent de loc, ca o trăsătură fizică permanentă a locului respectiv. Frigul este una dintre proprietăţile lui fundamentale; este intrinsec. Aşa că te izbeşte cu toată puterea lui, atunci când ajungi pentru prima dată la Zid, în prima zi de stagiu. Ştii că trebuie să stai acolo doi ani. Ştii că, în linii mari, geografic vorbind, lucrurile sunt la fel peste tot, dar că totul depinde de felul oamenilor alături de care îţi vei face datoria la Zid. Ştii că nu poţi să faci nimic în privinţa asta. Este înfricoşător, dar, în felul său, este cumva eliberator. Nu există opţiuni – *tot* ce presupune Zidul înseamnă că nu ai de ales.

Ai parte de o perioadă de instrucție, dar nu e mare lucru. Șase săptămâni. În principal, se concentrează pe cum ții arma, cum o cureți, cum o întreții și cum tragi. În ordinea asta. Ceva instrucție fizică, dar nu cine știe ce; ești antrenat să faci față alarmelor care te trezesc în toiul nopții, somnului întrerupt, episoadelor de panică bruscă, ordinelor care se schimbă pe nepusă masă, testelor de disciplină la care ești supus înainte cu mult de ivirea zorilor. În timp ce ți se bagă cu forța în cap ideea că disciplina bate curajul. Într-o luptă, câștigă cei care fac ce li se ordonă să facă. Nu e cum vezi prin filme. Nu fiți curajoși, faceți ce vi s-a spus. Asta ar fi tot. Restul instrucției se desfășoară la Zid. Ești instruit de Apărătorii care se află acolo de mai mult timp decât tine. Apoi, la rândul tău, îi vei instrui pe Apărătorii care vor veni după tine. Așadar acestea sunt lucrurile pe care le poți face când ajungi la Zid: să te trezești în toiul nopții și să-ți întreții arma.

De obicei, ajungi după căderea nopții. Nu știu de ce, dar așa se procedează. Ai avut o zi lungă până să ajungi: mers pe jos, autobuz, tren, un al doilea tren, camion. Camionul te lasă acolo. Rămâi pe loc, în frig și beznă, doar tu și ranița. În fața ta se află Zidul, un monstru lung de beton. Se întinde până departe în zare. În ciuda faptului că este complet vertical, atunci când stai sub el, ai impresia că atârnă deasupra ta. De parcă s-ar putea prăbuși oricând peste tine. Simți că se sprijină pe tine.

Aerul este încărcat de umiditate, chiar și atunci când nu există de fapt umezeală: însă ea e prezentă în cea mai mare parte a timpului, fie din cauza ploii, fie a picăturilor pulverizate de apă de mare. De obicei, vântul nu bate tare în spatele Zidului, dar uneori se întâmplă să bată. În întuneric

și în umezeală, Zidul pare negru. Singurul drum, semn sau indiciu, care-ți spune ce ar trebui să faci sau unde ar trebui să te duci, constă într-un un șir de trepte din beton – ești lăsat mereu lângă trepte. Sus se vede o luminiță, la postul de gardă, dar la momentul acela tu nu știi că asta vezi. În schimb, principalul lucru la care te gândești este că Zidul este mai înalt decât te așteptai. Bineînțeles că l-ai mai văzut și înainte, în viața reală, în fotografii și poate chiar în vis. (Acesta este unul dintre lucrurile pe care le afli la Zid: mulți îl visează, cu mult înainte să fie trimiși aici.) Dar, când stai la baza lui și privești în sus, știind că vei rămâne acolo doi ani și că cel mai bun lucru care ți se poate întâmpla în acești doi ani este să supraviețuiești, să pleci de la Zid și să nu mai trebuiască să-ți petreci nici măcar o zi din viață în apropierea lui, atunci arată diferit. Îl vezi foarte înalt, foarte drept și foarte întunecat. (Chiar este.) Treptele din beton aparent par abrupte și alunecoase. (Chiar sunt.) Pare a fi un loc rece, aspru, neiertător și disperat. (Chiar este.) Te simți prins în capcană (Chiar ești.) Ai vrea ca toată povestea asta să se termine; ai vrea să fii altundeva; ai da orice să nu te afli acolo. Poate că spui o rugăciune, deși nu ești religios, cu voce tare sau în șoaptă, nu contează, pentru că nu schimbă nimic, pentru că rugăciunea ta înseamnă doar vă rog, vă rog, vă rog, lăsați-mă să plec de la Zid; cu toate acestea, tot acolo ești, la Zid. Începi să urci scările. Viața ta la Zid a început.

Tremuram în timp ce urcam scările; mi-ar plăcea să cred că de frig, dar probabil că tremuram pe jumătate de frig, pe jumătate de frică. Nu exista balustradă și betonul era din ce în ce mai umed pe măsură ce urcam. Nu mi-au plăcut niciodată înălțimile, nici măcar cele relativ mici. Mi-a trecut

prin minte că aș putea să alunec și să cad, iar gândul acesta a devenit din ce în ce mai persistent, cu fiecare treaptă pe care o urcam. Voi cădea, îmi voi sparge capul și voi muri, iar serviciul la Zid se va sfârși înainte chiar să înceapă, mi-am spus în sinea mea. Voi deveni un banc numai bun. Vi-l amintiți pe idiotul ăla care…? Dar, dacă se întâmplă asta, măcar scap de Zid.

Sus de tot, am dat de postul de gardă. Lumina răzbătea printr-o fereastră acoperită de gheață. Nu se vedea înăuntru. Nu știam unde să mă duc sau ce să fac, dar, cum nu avem alte opțiuni, am bătut în ușă. Nu s-a auzit niciun răspuns. Am bătut din nou și am auzit un zgomot pe care l-am considerat un semn că pot să intru.

Am păşit înăuntru și m-a izbit un val de căldură. Ochelarii mi s-au aburit instantaneu, așa că nu mai vedeam nimic. Am auzit pe cineva râzând și pe altcineva spunând ceva în șoaptă. Mi-am scos ochelarii și m-am chiorât în jur. Încăperea era o cutie din beton extrem de simplă. Pereții erau acoperiți cu hărți. În colțurile ei opuse, stăteau doi oameni. Unul dintre ei era un bărbat de culoare impunător, cu cicatrici pe obraji, care purta un pulover milităresc verde deschis, tricotat. Era Căpitanul, deși atunci încă nu știam asta. El a fost singurul om de la Zid pe care l-am văzut în uniformă. Pentru noi, ceilalți, nu era suficient de călduroasă. S-a uitat la mine cu o privire aspră. În spatele lui, se aflau trei monitoare pe ale căror ecrane se vedea fundalul verde al radarului.

— Un Apărător care nu vede, a zis el. Nemaipomenit!

Celălalt tip a pufnit în râs. Era un bărbat alb, extrem de bine făcut, cu o beretă roșie, tricotată pe cap: Sergentul, deși nu știam încă.

— Sunt Kavanagh, am zis eu în cele din urmă. Sunt nou.

Acum pare o idioțenie și mi s-a părut o idioțenie și atunci, dar nu știam ce altceva să spun. Ei nici măcar n-au pufnit în râs. S-au mulțumit să se uite lung la mine. Bărbatul în uniformă s-a ridicat, s-a apropiat de mine și m-a măsurat de sus până jos. Era un tip înalt, era cu cel puțin jumătate de cap mai înalt decât mine.

— Eu sunt Căpitanul, a zis el. El este Sergentul. Faci tot ce-ți ordonăm noi să faci fără să întrebi de ce. Ai nevoie de vreo patru luni ca să ajungi să înțelegi ce faci. Eu am puterea absolută să-ți prelungesc șederea aici, fără drept de apel. Nu trebuie să explic de ce. Pleci de la Zid după ce trec doi ani și doar dacă vreau eu să te las să pleci. Dacă nu ți-au explicat asta limpede în timpul instrucției, o fac eu acum. E clar?

Era. I-am răspuns că da.

— Du-l la cazarmă, i-a spus Sergentului. Eu ies pe Zid.

A plecat. Comportamentul Sergentului s-a schimbat puțin când am rămas singuri.

— Bun, a zis el. Suntem doi sergenți, câte unul pentru fiecare schimb. Eu sunt sergentul tău. Celălalt este pe Zid. Trebuia să fiu în pat, dar nu m-am culcat ca să te întâmpin, fiindcă, să dea, naiba, chiar sunt un sfânt. Întreabă pe cine vrei. Mâine dimineață îi vei cunoaște pe ceilalți oameni din schimbul tău. Îți fac un tur rapid al locului. Cu restul te lămurești singur mâine. Așa cum a zis și Căpitanul, ai nevoie de ceva timp ca să bagi totul la cap, și cea mai bună metodă este repetiția. Poți să pui întrebări la început, dar toată lumea se plictisește repede de asta, așa că ți-aș recomanda

să te gândeşti dacă nu cumva există un răspuns evident la întrebarea ta, înainte să deschizi gura.

Mi-a arătat cantina, care era o cutie simplă de beton, cu mese şi scaune, camera de recreere, care era o cutie simplă de beton cu un televizor uriaş şi cu canapele ponosite, depozitul de armament, care era încuiat, şi infirmeria, care era o cutie simplă de beton cu patru paturi cu rame de oţel şi fără personal medical. Apoi a coborât cu mine două şiruri de trepte până am ajuns în cazarmă, acesta fiind numele pe care Apărătorii îl dăduseră încăperii în care dormea toată lumea. La rândul ei, şi aceasta era, ce surpriză, o cutie simplă de beton. După ce am stat în uşă timp de un minut, ochii mi s-au obişnuit suficient cu întunericul, cât să pot vedea lucrurile esenţiale. Erau treizeci de paturi în încăpere, câte cincisprezece pe fiecare parte, cu despărţitoare din placaj între ele, care le separau unele de altele, transformându-le în nişte dormitoare personale minuscule. În capăt de tot era spălătorul. Eram deja obişnuit cu planul general, fiindcă era asemănător cu al cazărmii în care locuisem în perioada instrucţiei. Una dintre laturi nu avea nicio sursă externă de lumină, pe când cealaltă avea mici ferestre pătrate, situate mai sus de nivelul capului. Paturile de pe partea dreaptă erau toate goale, fiindcă jumătatea aceea a plutonului era de gardă în noaptea respectivă. Paturile de pe partea stângă erau toate ocupate de trupuri adormite, cu excepţia celui de al nouălea, care fusese gol până atunci şi care avea să fie al meu de acum în colo.

Mi-am lăsat raniţa jos, în partea din spate a micului spaţiu rezervat mie. Mi-am scos pantofii şi hainele de deasupra, apoi m-am băgat în pat. Cearceafurile erau aspre, dar cele două pături erau groase şi m-am încălzit repede.

Auzeam sforăiturile și mormăielile noilor mei colegi de pluton. Foamea îmi dă o senzație de agitație; mi-am dat seama că nu mâncasem nimic de la plecare și mintea îmi lucra prea repede ca să pot adormi. Obosit, treaz, neliniștit, stăteam și mă uitam țintă în tavan, gândindu-mă că mai aveam doar doi ani, încă 729 de nopți, după ce avea să se termine asta. Dacă am noroc și nu se întâmplă ceva rău.

Trebuie să fi adormit, fiindcă am fost trezit. Sau poate că era vorba despre un fel nou de somn în care nu te bucuri de niciunul dintre avantajele somnului odihnitor, dar ai parte de toate dezavantajele trezirii bruște. Am auzit o alarmă și, câteva clipe mai târziu, am simțit patul clătinându-se, așa că am deschis ochii și am văzut chipul unui om care se aplecase deasupra mea, suficient de aproape pentru a-i simți respirația fierbinte, cu un vag miros neplăcut. Avea fața acoperită de barbă, puteam să-i disting doar ochii și bereta de lână. Partea bună e că zâmbea.

— Hei, prospătură! Eu sunt Caporalul. Mi se mai spune și Yos. Ai cinci minute să te speli, cincisprezece minute în care să iei micul dejun, apoi adunarea. A mai zgâlțâit patul o dată, de parcă mi-ar fi urat noroc, apoi s-a ridicat și s-a îndreptat spre spălător. Și el era înalt, avea mult peste un metru optzeci. În jurul lui, restul oamenilor din pluton se ridicau din pat, mormăind și scărpinându-se. Am observat că majoritatea dormiseră mai mult sau mai puțin îmbrăcați. Caporalul s-a oprit după câțiva metri și s-a întors spre mine.

— Nu-ți mai face griji, a zis el. Știi expresia aia? Nu-ți face griji, că s-ar putea să nu se întâmple niciodată? Aici e altfel. Ești la Zid. S-a întâmplat deja. A izbucnit în râs și m-a lăsat în pace.

***

Treizeci de oameni într-o companie, împărţiţi în două plutoane de câte cincisprezece oameni. Pe lângă ei, cinci oameni în plus, personal permanent în fiecare turn de gardă, bucătari şi oameni de serviciu. Companiile fac cu schimbul: două săptămâni la Zid, două săptămâni pauză. O săptămână pentru instrucţie, mentenanţă generală şi ce se mai nimereşte, cealaltă săptămână pentru permisii. În plutoane, oamenii se schimbă doar atunci când şi-au încheiat stagiul la Zid. Este un proces continuu, aşa că există mereu Apărători care se apropie de sfârşitul stagiului, amestecaţi cu alţii care abia l-au început. Aceştia formează cele mai agitate grupuri, cei care abia au început, şi nu au nici cea mai vagă idee ce fac, şi cei care termină, şi au senzaţia că trebuie doar să întindă mâna ca să apuce viaţa liberă care îi aşteaptă după Zid şi care nu se gândesc decât la două lucruri: cât de bine se vor simţi când vor scăpa de aici şi cât de dezastruos ar fi dacă s-ar întâmpla ceva rău în ultimele câteva zile. Apărătorii care au ajuns pe la jumătate, care sunt relativ departe de început şi de sfârşit, dau dovadă de mai mult stoicism.

Din plutonul meu, făcusem deja cunoştinţă cu Sergentul şi cu Caporalul: erau mereu uşor de deosebit unul de altul, indiferent cât de departe erau sau cât de mult se înfofoliseră pentru vremea rece, fiindcă Sergentul era un masiv, iar Caporalul era foarte înalt. Sergentului îi ziceam domnule Sergent şi Caporalului îi ziceam Yos. Hobbyul lui era să cioplească în lemn, şi, când nu eram pe Zid, lucra de obicei la o bucată de lemn cu un cuţit cu lama curbată care părea periculos. În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi membri ai plutonului, în acea primă dimineaţă şi în următoarele zile mi-a

fost greu să-i deosebesc unii de alţii. Din cauza hainelor de pe ei. Prea multe rânduri de haine! La micul dejun, când noii mei colegi stăteau aplecaţi deasupra terciului de fulgi de ovăz, îmi era greu să-i deosebesc după sex. Toată lumea merge la Zid şi, în ansamblu, raportul este de unu-la-unu, deci, probabilitatea era ca jumătate din plutonul meu să fie format din femei, însă nu aveam cum să-mi dau seama cine ce este decât dacă întrebam, or nu mi se părea deloc cel mai bun mod de a sparge gheaţa.

După micul dejun, ne-am dus la popota ofiţerilor pentru o şedinţă de informare ţinută de Căpitan. Mesele şi scaunele urâte şi ponosite o făceau să semene cu o sală de clasă. În spatele Căpitanului erau două hărţi: una era o proiecţie tridimensională detaliată a porţiunii noastre de Zid, iar cealaltă, la o scară mai mică, înfăţişa cei mai apropiaţi cincizeci de kilometri din zona de coastă. Aveam să aflu că informarea nu ne oferea aproape niciodată ştiri relevante, cu excepţia temperaturii şi a prognozei meteo – deşi acestea erau informaţii foarte importante. Uneori eram informaţi despre o flotilă a Celorlalţi care fusese reperată şi atacată în aer, pentru situaţia în care unii ar fi supravieţuit şi şi-ar fi continuat drumul spre noi. Din când în când, primeam unele informaţii despre situaţia din restul lumii, despre recolte compromise, despre ţări care se destrămau, despre coordonarea dintre statele bogate sau alte detalii de actualitate despre lumea nouă în care ne duceam traiul de la Schimbare. Alteori primeam veşti despre un atac în care Ceilalţi utilizaseră o tactică nouă sau neaşteptată sau care avusese o forţă surprinzător de mare. Eram informaţi atunci când Ceilalţi reuşeau să străpungă apărarea. Atunci

toată lumea din încăpere devenea extrem de tăcută. Aflam când, unde și câți.

În prima mea zi, nu au existat ştiri de felul acesta. Ne mişcam şi ne foiam prin încăpere, când a intrat Căpitanul. Ne-am ridicat în picioare: nu am luat poziția de drepți, dar ne-am ridicat cu toții. Căpitanul ținea la disciplină în companie; însă existau o mulțime de posturi de gardă unde nimeni nu-și dădea interesul în acest sens. A făcut un semn din cap, noi ne-am așezat și încăperea s-a cufundat în liniște.

— Azi nu avem nimic special, a zis el. Nu am primit niciun raport care să ne anunțe că Ceilalți ar fi fost văzuți în aer sau pe mare. Nicio știre relevantă din lumea largă. Acum sunt două grade, dar mai târziu maxima va fi de cinci, care vor fi resimțite ca zero grade din cauza vântului rece. Veşti bune: avem un Apărător nou în rândurile noastre, așa că suntem în formație completă. Kavanagh, ridică-te în picioare.

M-am ridicat. Am făcut ochii roată prin încăpere, și am văzut că toți cei paisprezece oameni din plutonul meu se uitau țintă la mine.

— Îşi începe stagiul de doi ani la noi. Doi ani dacă aveți noroc, și voi și el, și dacă ne facem toți datoria. În primele câteva săptămâni, țineți cont de faptul că este încă în perioada de antrenament. Şi nu uitați că nu suntem la simulări. Este posibil să fim atacați chiar azi și atât el cât și voi trebuie să fiți pregătiți. Bun, cam asta ar fi. Ne vedem mai târziu, când voi ieși să-mi fac rondul.

Ne-am ridicat din nou în picioare și am pornit spre uşă. Sergentul a venit la mine și a arătat spre o femeie roşcată cu o expresie morocănoasă, așezată în primul rând, care

mesteca gumă şi-şi curăţa degetele cu un briceag în timpul şedinţei, apoi spre bărbatul cu barbă foarte deasă care stătea lângă ea şi, în sfârşit, spre o masă fără formă, care purta o cagulă şi căreia n-am reuşit să-i stabilesc sexul, care stătuse în spatele meu.

— O să stea între voi, le-a zis el. Între posturile opt şi paisprezece. Hifa, treci la arma de calibru mare. Ne vedem acolo în treizeci de minute.

Am ieşit afară pe fortificaţia care ducea spre Zid. Sergentul s-a uitat la noi toţi, apoi a dat ordinul acela, despre care se spunea pe vremuri că ar fi cel mai înfricoşător ordin din Armată, cea mai înspăimântătoare propoziţie pe care ai putea să o auzi vreodată, fiindcă era rostită chiar înainte să înceapă lupta corp la corp; cuvintele însemnau că aveai şanse mari să ucizi sau să mori în ziua respectivă. În lumea nouă, era o propoziţie pe care Apărătorii o auzeau fără excepţie la începutul fiecărui schimb.

— Montaţi baionetele! ne-a ordonat el.

Şi aşa a început.

2

Cred că i se spune poezie concretă, treaba aceea în care cuvintele de pe pagină seamănă cu un obiect fizic, obiectul pe care poemul încearcă să-l descrie. Ştiţi ce vreau să zic, un poem despre un copac, care are forma unui copac, ceva de felul acesta:

un

poem

despre un

copac sub

formă de copac,

în cazul nostru, un brad de Cră-

ciun, unul nu prea convin-

gător şi un poem care nu este foarte bun,

dar nici nu încearcă să fie o capodoperă nemu-

-ritoare, ci doar să ilustreze ideea,

da?

Un poem concret. Pare o formă adecvată pentru viaţa de la Zid, fiindcă, în primul rând, viaţa de la Zid seamănă mai mult cu un poem decât cu o poveste. Zilele nu se deosebesc prea mult unele de altele. Nu există multă mişcare din punctul A în punctul B. Nu există cine ştie ce naraţiune. Există posibilitatea constantă a acţiunii, riscul constant al unui dezastru brusc şi total, dar nu este totuna ca situaţia în care se întâmplă efectiv ceva. În cea mai mare parte a timpului nu se întâmplă nimic. O zi obişnuită seamănă cel mai mult şi mai mult cu ziua de dinaintea ei şi cu ziua de după ea. Aduce mai mult cu un obiect fizic decât cu o formă de timp. Timpul ca lucru, ca obiect. Şi apoi, din moment ce Zidul este lucrul care îţi domină viaţa, dominând şi viaţa tuturor oamenilor din jurul tău, iar responsabilităţile tale, şi ziua ta, şi gândurile tale sunt toate legate de Zid, viaţa ta viitoare depinzând de ceea ce se va întâmpla la Zid – aici îţi poţi pierde foarte uşor viaţa sau poţi pierde viaţa pe care doreai să o ai – cele două entităţi încep să se confunde una cu alta: Timpul şi Zidul. Timpul şi Zidul, Zidul şi ziua şi viaţa ta alunecând pe lângă tine, clipă de clipă.

La asta se adaugă faptul că, în cea mai mare parte a timpului, betonul este elementul principal al peisajului. Stai pe el, dormi în el, este casa şi biroul tău, locul în care mănânci şi locul în care îţi faci nevoile, locul care-ţi pătrunde în vise: beton şi iar beton. Betonul… iată-l din nou. Am putea să vorbim despre Zid în proză sau am putea să vorbim despre el în poezie, dar, indiferent ce am alege, betonul ar fi predominant.

În proză, discuţia s-ar concentra pe dimensiunile lui uriaşe. Zidul are 10.000 de km lungime, cu aproximaţie. (Ţara asta are o zonă de coastă foarte mare.) În partea de sus, are o lăţime de trei metri, pe toată lungimea, fără

excepție. Secțiunea dinspre mare are cam cinci metri înălțime; porțiunea de pe uscat variază în funcție de teren. Există un post de gardă la fiecare trei kilometri: peste trei mii în total. Avem fortificații, scări, cazărmi, puncte de ieșire în larg pentru bărci, heliporturi, unități de depozitare, turnuri de apă, structuri de acces, tot ce îți trece prin minte. Toate făcute din beton. Dacă ai avea informația statistică și timpul necesar și ai fi îndeajuns de plictisit, ai putea să calculezi cu exactitate cât de mult, dar e suficient să spunem că asta înseamnă foarte mult beton. Milioane de tone. Asta este partea de proză.

Totuși, proza induce în eroare atunci când ajunge să spună ce sentimente și ce impresii stârnește. Zilele sunt la fel, cu unele variații de ordin meteorologic, și priveliștea e la fel, cu unele variații ale vizibilității, și oamenii din stânga și din dreapta ta sunt aceiași, așa că avem de-a face cu ceva static; nu este o poveste, este o imagine fixă-dar-cu-variații. Este un poem și, așa cum am spus deja, este un poem concret cu un număr mic de elemente ce se tot repetă. Unul dintre ele ar fi betonul însuși:

beton beton beton beton beton beton beton beton beton
beton beton beton beton beton beton beton beton beton
beton beton beton beton beton beton beton beton beton
beton beton beton beton beton beton beton beton beton
beton beton beton beton beton beton beton beton beton
beton beton beton beton beton beton beton beton beton

Dar mai există și apă, cer, vânt, frig. Întotdeauna apă, cer, vânt, frig și, bineînțeles, beton, așa că uneori este

betonapăcervântfrig, atunci când te lovesc toate ca un singur lucru, ca o singură entitate, combinate, ca un pumn betonapăcervântfrig. Doar că nu este mereu așa, și uneori ești afectat de ele separat, ca de niște elemente deosebite unul de altul și în altă ordine, așa că ar putea să fie

frig:::beton:::vânt:::cer:::apă

sau alteori sunt mai lente de atât, durează ceva până încep să-și facă efectul din plin, așa că ar putea să fie o zi anormal de liniștită și cu o vizibilitate anormal de mare (se mai întâmplă, nu des, dar se mai întâmplă), caz în care avem un haiku scurt:

cer!
frig
apă
beton
vânt

și alteori percepțiile tale se tocesc, mai ales atunci când este frig, un frig profund, și ești deja obosit și se apropie sfârșitul schimbului tău și atunci este mai degrabă

frig
beton
frig
apă
frig
cer
frig
vânt
frig

O, da, frigul! Senzația fizică pe care o ai atunci când ești la Zid variază întruna, dar variază într-un spectru restrâns. Este mereu frig, însă descoperi repede că există feluri diferite de frig, de tip 1 și de tip 2. Frigul de tip 1 este frigul acela care nu dispare niciodată. Începe din momentul în care te trezești în dormitor, cum m-am trezit eu în prima zi, și este deja frig și frigul te însoțește în timp ce te speli, te duci la toaletă, îți pui hainele pe tine, pornind de la lenjeria de corp termoizolantă și adăugând mai multe rânduri de haine, straturi interioare, straturi exterioare, tot echipamentul de interior, te duci și mănânci, mereu terci din fulgi de ovăz, uneori proteine și o băutură caldă, și iei cât de multe batoane energizante crezi că vei putea mânca în timpul zilei înainte să te duci la popotă pentru ședință, unde primești uneori informații despre amenințări noi, dar unde, de obicei, ești anunțat că ziua de azi va fi la fel ca ziua de ieri, mergi la arsenal și îți iei armele, apoi îți pui pe tine straturile exterioare de haine, haine care să te protejeze de vânt și umezeală, beretă și mănuși; toată lumea folosește o combinație diferită de haine, așa că, în momentul acesta, părem cea mai dezorganizată armată din lume, ceea ce și suntem, într-un fel. Apoi, ieși pe zid și te lovește imediat frigul de tip 1, frigul care este deja acolo de fiecare dată, pe care îl cunoști atât de bine și pe care îl urăști atât de mult, de parcă ai face parte dintr-una din formațiile acelea în care oamenii cântă împreună de ani de zile și și-au petrecut atât de mult timp împreună, că au ajuns să se cunoască unii pe alții atât de intim încât nu suferă să stea în compania celorlalți nici măcar o clipă mai mult decât trebuie, îi pot recunoaște pe ceilalți chiar și legați la ochi după vânturi și, cu toate acestea, nu au de ales, pentru că, în fond și la urma urmei, sunt cine sunt și fac ceea ce fac. Apoi te îndrepți

spre postul tău din ziua respectivă (sau din noaptea respectivă, dacă eşti în tura de noapte, acesta fiind absolut identic, dar decalat cu 12 ore) şi îl schimbi pe nenorocitul norocos care a ieşit din tură, în timp ce tu îi iei locul şi devii bietul nenorocit de serviciu. Şi, după ce ai mers pe jos până la postul tău, care poate fi la un kilometru şi jumătate distanţă, corpul ţi s-a încălzit puţin şi îţi dai seama că, atât timp cât te mişti, îţi va fi suficient de cald. Acesta este frigul de tip 1.

Frigul de tip 2 începe la fel, diferenţa fiind că, pe măsură ce înaintezi prin el, se face din ce în ce mai ascuţit. După ce ai mers douăzeci de minute până la postul tău, îţi este mai frig ca la început. Frigul trece prin tine la un nivel profund şi intim. Pare periculos, fiindcă este într-adevăr periculos. Câţiva oameni au murit de hipotermie la Zid. Nu ai de ales când te loveşti de tipul 2, trebuie să te mişti cât mai mult cu putinţă şi, în principal, să încerci să te lămureşti din timp dacă urmează o zi de tip 2, ca să te pregăteşti corespunzător pentru ea. Asta înseamnă să dublezi totul, de două ori mai mult terci din fulgi de ovăz, de două ori mai multe băuturi calde. Uneori, câte un om dă o fugă până în dormitor, de unde se întoarce cu câteva haine în plus, cu o ploscă mare de lichid cald, cu orice. Am auzit chiar de unităţi care au făcut focul de câteva ori şi s-au strâns în jurul lui în cele mai reci nopţi, dar Căpitanul nu ne-ar ierta niciodată una ca asta. Frigul de tip 1 poate să devină ceva familiar, aproape prietenos, fiindcă ajungi să-l cunoşti extrem de bine – pentru tot restul vieţii tale, de fiecare dată când îţi va fi frig, îţi vei aminti de Zid şi de tipul acesta de frig, şi, din moment ce îţi aminteşti acum că ai fost nefericit, acum când nu eşti la fel de nefericit (prin definiţie,

acum, când nu mai eşti la Zid, eşti mai fericit), amintirea nu va fi o amintire chiar fericită, ci o amintire cu un efect de natură să te bucure: uraaaa, nu mai sunt la Zid! Cineva spunea că nu există o nefericire mai mare decât rememorarea unei perioade fericite atunci când treci printr-o perioadă deznădăjduită, şi chiar aşa este, dar hai să ne concentrăm pe lucrurile pozitive şi să ne amintim că inversul este şi el adevărat. Amintirea unui loc rău, odată ce ai plecat de acolo, te face să te simţi bine, ca atunci când te trezeşti dintr-un coşmar.

Nu există gânduri pozitive cu privire la tipul 2. Te taie, te tranşează şi se strecoară în tine; celălalt frig pare o forţă din afara ta la care trebuie să te adaptezi şi pe care trebuie să o învingi; tipul 2 pare ceva interior. Îţi pătrunde în corp, îţi intră în cap. Înlocuieşte părţi din tine; îţi dă impresia că te-ai împuţinat cumva. Cu tipul 1 poţi să lupţi mişcându-te, poţi să lupţi gândindu-te la altceva. În cazul tipului 2, nu mai există nimic altceva. Ba chiar există momente în care nici tu nu mai exişti. Oamenii se plâng de tipul 1. Tipul 2 te reduce la tăcere, chiar şi după ce ai trecut de el. Tipul 2 este presentimentul morţii.

Acea primă zi a fost o zi de tip 1. Am urcat pe rampă şi am pornit pe Zid, spre posturile noastre. Frig, oribil de frig, dar nu periculos. Frig şi vizibilitate medie. Întotdeauna poţi determina vizibilitatea de pe Zid în funcţie de câte turnuri de pază poţi să vezi. În ziua aceea, puteam să le văd pe următoarele două, dar nu pe al treilea: distanţa dintre două turnuri consecutive este de trei kilometri, asta însemnând că puteam vedea la şase kilometri distanţă, dar nu la nouă. Hai să zicem şapte. Vizibilitate medie. Este primul lucru pe care îl verifici, fiindcă îţi spune de la ce distanţă îi poţi

vedea pe Ceilalți. Zilele când cerul este senin sunt mai bune, cu excepția situației în care privești direct în soare atunci când răsare sau apune, moment în care nu sunt nici mai bune, nici mai rele decât altele. De multe ori, atacurile au loc în momentul acela și din direcția aceea – lucru care ar trebui să le asigure Celorlalți șanse mai mari de reușită, dar noi știm că acesta este momentul când probabilitatea ca ei să apară este foarte mare, așa că de regulă suntem pregătiți. Cel puțin așa ar trebui să fie. Cu toate acestea, jumătate din toate atacurile care reușesc au loc la răsăritul sau la apusul soarelui.

Colegii mei Apărători mormăiau, bombăneau și se văicăreau în timp ce mergeam. Pe Zid este împrăștiat pietriș, pe anumite porțiuni, cel puțin, ca să îmbunătățească aderența, care este defectuoasă din cauza umezelii. Mergeam pe una dintre aceste porțiuni. Scârțâia sub tălpile noastre în timp ce ne târșâiam picioarele. La fiecare două sute de metri, cineva se oprea ca să-și ocupe postul, părăsind grupul care se micșora și alăturându-se persoanei din celălalt pluton care făcuse de gardă până atunci. Uneori, se auzeau câteva cuvinte de ușurare sau câteva insulte, un amestec de Slavă Cerului și De Ce Dracu Nu Mai Veneați; toți Apărătorii care ieșeau din posturile lor păreau cenușii din cauza extenuării. Se deplasau cu greutate. Unul sau doi dintre oamenii care făceau de gardă la cele mai îndepărtate posturi veneau deja spre noi, în ciuda faptului că nu ajunseserăm încă la ei și că, tehnic vorbind, posturile lor rămâneau neocupate în acest interval. Nu ar fi făcut așa ceva în prezența Căpitanului, și, dacă i-ar fi văzut, le-ar fi prelungit automat ședera la Zid cu o zi.

Se luminase deja. Soarele abia răsărise, dar, mulţumită plafonului de nori, nu ne orbea.

Posturile erau numerotate cu o vopsea albă ştearsă, la fiecare sută de metri. În fiecare post se afla o bancă de beton, suficient de mare cât să încapă două persoane pe ea, care dădea spre mare. Tipul bărbos s-a oprit la 8, femeia lângă care fusese aşezat a ocupat 10 – poate că exista o relaţie amoroasă între ei, căci naturaleţea tăcută dintre ei sărea în ochi. Când am ajuns la 12, Hifa, fiinţa mare şi fără formă care purta o cagulă, a arătat spre mine şi a zis: „Aici". Apoi, şi-a continuat drumul spre postul următor, 14, ultimul repartizat companiei noastre. Apărătorul care ocupase postul meu, un tip îndesat cam de înălţimea mea, şi-a ridicat rucsacul, şi-a pus puşca pe umăr şi s-a îndepărtat fără vreun cuvânt sau vreun gest.

Mi-am dat jos rucsacul şi l-am sprijinit de parapet. Am rămas în picioare, uitându-mă la mare. Simţeam că cele douăsprezece ore pe care urma să le petrec acolo aveau să fie un interval foarte, foarte lung de timp. Există companii care îşi împart timpul în două schimburi de câte şase ore, dar Căpitanul nostru era un om de şcoală veche care privea lucrurile mult mai categoric: eşti de serviciu sau nu eşti. În clipa aceea, părea cea mai proastă idee din lume, dar ştiam că peste unsprezece ore şi cincizeci şi şapte de minute aveam să fiu trup şi suflet în favoarea ei.

În ciuda faptului că toată lumea îi spune întotdeauna Zidului Zid, are un alt nume oficial. Denumirea lui oficială este Structura Naţională de Apărare a Zonei de Coastă. În documentele oficiale este abreviat SNAZC. Posturile de gardă au un nume şi un număr. Postul acesta era Ilfracombe 4. Mă aflam pe cea mai îndepărtată secţiune exterioară

a unuia dintre arcurile lungi ale zonei de coastă. Direct în fața mea și la nouăzeci de grade pe ambele laturi, nu se vedea decât oceanul. Dacă drept în fața mea era ora douăsprezece, de la ora nouă până la ora trei nu era decât apă. Dacă mergeam înapoi câte zece grade în oricare dintre cele două direcții – ne întorceam spre ora opt sau spre ora patru – puteam să văd Zidul unduindu-se în depărtare. Inginerii care îl construiseră au încercat să-l facă cât mai drept cu putință, pentru că mai drept înseamnă mai scurt, dar existau multe porțiuni în care forma naturală a ceea ce fusese linia de coastă însemna că fusese mai economic, în termeni de timp, muncă și beton, să utilizeze forma coastei pe post de ghid pentru Zid. Asta trebuie să fi fost una dintre ele. Noua mea casă.

3

Pe oricare drum al vieţii, în cazul oricărui job şi indiferent de vocaţie, există o experienţă care desparte practicarea propriu-zisă a meseriei de instrucţie şi pregătire, indiferent cât de ample ar fi acestea. Nu ştii ce înseamnă boxul până nu încasezi un pumn, nu ştii ce înseamnă să lucrezi în schimburi într-o fabrică până nu auzi semnalul care anunţă sfârşitul programului, nu ştii ce este un marş de o zi cu raniţa plină în spinare până nu faci unul şi nu ştii ce înseamnă Zidul până nu stai de gardă 12 ore încheiate.

Timpul nu s-a scurs niciodată aşa de încet ca în ziua aceea. La Zid, timpul este ca melasa. Într-un final, după ce ai petrecut suficient timp pe Zid, înveţi să faci faţă timpului. Te antrenezi să nu te mai uiţi la ceas, fiindcă niciodată, dar absolut niciodată, nu s-a făcut atât de târziu pe cât credeai, sperai şi tânjeai tu să fie. Înveţi să pluteşti. Devii cu totul pasiv; laşi ziua să treacă prin tine, nu mai încerci să treci tu prin ea. Dar ai nevoie de mai multe luni până ajungi să faci asta. În primele săptămâni, şi mai ales în prima zi, te uiţi la ceas la fiecare câteva minute. Este ca şi cum la Zid ar exista un altfel de timp, unul lent; nu-ţi vine să crezi; te uiţi iar şi iar şi nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

După două ore, la ora nouă, angajaţii permanenţi ai turnului de gardă vin şi distribuie fiecăruia câte o băutură

fierbinte. Uneori aduc ceai, alteori cafea, dar, de fapt, cui îi pasă? Este o băutură fierbinte, este un semn că ai scăpat de primele două ore. Vine cineva pe bicicletă cu un termos mare și fierbinte. În acea primă zi, pe Zid a venit o femeie, una dintre bucătărese. Am privit-o oprindu-se la fiecare post, un minut sau două, în timp ce se apropia. Stătea de vorbă cu Apărătorii. Am simțit că mi se umplu ochii de lacrimi: gândul că cineva se va opri și va sta de vorbă cu mine părea dintr-odată printre cele mai mari gesturi de compasiune și de empatie de care avusesem parte vreodată. Atunci când a ajuns la postul de dinainte de mine, unde făcea de gardă femeia care stătuse lângă mine, le-am auzit pe amândouă râzând. Sunetul râsului la Zid părea un oaspete nepoftit venit din altă lume. Și nu trecuseră decât două ore de când stăteam acolo.

— Bună, dragule! eu sunt Mary, a zis bucătăreasa, oprind bicicleta lângă mine. De sub beretă îi ieșea la iveală un păr cârlionțat. Ai scos cana?

Nu o scosesem. Mi-am lăsat pușca lângă bancă și am scos din raniță cana de cositor, pe care o primeam fiecare. Ea a turnat din ploscă un lichid cafeniu și fierbinte.

— Prima zi, nu-i așa? Bietul de tine! Asta îi dă pe toți peste cap. Dar ajungi să te obișnuiești. Și măcar nu plouă, nu e vijelie și nu ești în tura de noapte, ar putea să fie și mai rău.

— Eu sunt Kavanagh.

Lichidul era un ceai de un cafeniu închis, amar pentru că fusese lăsat prea mult să fiarbă, cu atât de mult zahăr încât era dulce ca înghețata. Nu băusem în viața mea ceva mai bun.

— Știu cine ești, dragule. Bun, ne mai vedem de cel puțin trei ori azi, așa că nu trebuie să epuizăm toate subiectele de discuție din prima. Fii cu ochii-n patru!

După ce-a zis asta, Mary s-a urcat din nou pe bicicletă și a pornit spre Hifa, care își pusese deja lansatorul de rachete jos și se întorsese cu fața spre ea, așteptând-o. Priveam în timp ce-mi beam ceaiul. Mă gândeam că, dacă Ceilalți ar reuși să găsească o modalitate prin care să ne atace în timpul pauzei de ceai, ar avea șanse mari de reușită. Mary a ajuns la Hifa și s-au îmbrățișat scurt, într-un fel foarte nemilităros. Mary s-a dat jos de pe bicicletă și a sprijinit-o de bancă. Apoi i-a turnat ceai Hifei, și-a turnat și ea o cană și s-au așezat să stea de vorbă. Devenisem invidios. Mary nu părea îngrijorată că epuizează subiectele de discuție în timp ce stătea de vorbă cu Hifa, nu? Au stat de vorbă vreo cinci minute, apoi Mary s-a urcat din nou pe bicicletă și a luat-o înapoi pe Zid, făcându-ne scurt cu mâna fiecăruia, când trecea prin dreptul nostru. Mai aveam trei ore până la masa de prânz. Am hotărât să împart timpul în două segmente de câte nouăzeci de minute, cu un baton energizant la mijloc.

— Au pus ceva în ceai ca să nu ne mai gândim la sex, a zis cineva prin stație.

— Așa e, a răspuns altcineva. Au pus ceai.

Următoarele nouăzeci de minute au trecut cu greu, dar nu la fel de greu ca primele două ore. Mi-am spus în gând: poate că încep să mă obișnuiesc cu Zidul ăsta. Mare greșeală!

Din moment ce cu o seară înainte făcusem un pic de matematică pentru a mă deprima singur – doi ani la Zid, dacă am noroc –, acum am făcut un pic de matematică

pentru a-mi ridica singur moralul. Doi ani înseamnă 730 de zile, dar avem două săptămâni de serviciu, două săptămâni libere, așa că, în realitate, asta înseamnă doar 365 de zile și o zi înseamnă de fapt un singur schimb, pentru că, dacă Ceilalți atacă în timpul altui schimb, nu este problema mea, așa că asta înseamnă 365 de schimburi a câte 12 ore și, dacă privim altfel lucrurile, asta înseamnă exact 187.5 zile; deci cei doi ani pe care trebuie să-i petrec la Zid sunt în realitate doar șase luni pe care trebuie să le petrec la Zid, ceea ce nu este chiar așa de rău.

După 84 de minute, am început să număr înapoi, ca să văd cât mai am până la batonul energizant. 360 de secunde, 359, 358… până am ajuns la 1. Am scos bucata dreptunghiulară acoperită cu hârtie cerată din buzunarul stâng de la piept și am desfăcut-o încet, încercând să nu grăbesc deloc lucrurile. Batoanele pe care le primești la Zid nu au etichetă, așa că nu știi ce conțin. Sunt un fel de loz în plic. Acesta avea nuci și era compact, având în plus ceva care aducea a particule de fructe roșii, greu de mestecat, dulce și acid pe alocuri. În mod normal, nu sunt foarte atent la ce mănânc, dar la Zid, unde nu ai la ce să te gândești în cea mai mare parte a timpului, am devenit obsedat de mâncare. Spre exemplu, batonul acesta energizant era diferit de tot ce mâncasem eu vreodată, având un gust mai intens, mai puternic. Textura nucilor era diferită de textura fructelor. Batonul trebuia mestecat mult timp și, deși era uscat, era totuși moale. Obiectiv și serios, ar trebui să spun că era destul de neplăcut. Poate că aș îndrăzni chiar să spun că era oribil. În același timp, era cel mai bun lucru pe care îl mâncasem vreodată. Am încercat să mănânc încet, mestecând fiecare îmbucătură cât mai mult cu putință,

mestecând de treizeci de ori, de patruzeci, de cincizeci, aromele schimbându-se în timp ce mestecam şi gustul fructelor copleşindu-l pe al nucilor. Eram bucuros când îmi rămăseseră trei sferturi de baton, eram calm când mai rămăsese doar jumătate din el, am început să mă simt trist când am văzut că am ajuns la ultimul sfert, apoi la ultima optime, apoi la ultima îmbucătură; nu am mai găsit nicio firimitură în ambalaj, fiindcă batonul avea o consistenţă prea densă ca să se întâmple aşa ceva, chiar şi după ce am încercat să golesc ambalajul în gură, mestecând de cincizeci de ori, cincizeci şi unu, cincizeci şi doi, hai să vedem dacă ajung la şaizeci, nu, n-a mai rămas nimic, nu mai am nimic în gură, cu excepţia salivei şi a unui gust cam greţos de zmeură uscată.

Când am ridicat privirea de la baton, l-am văzut pe Căpitan la o distanţă de vreo sută de metri, mergea spre mine. Am zis „mergea", fiindcă este un detaliu important. Pe Zid, cei mai mulţi dintre noi păşeam încet şi greoi sau ne târşâiam picioarele şi, aproape tot timpul, aproape toţi mergeam uitându-ne în pământ. Cu toţii ne petreceam prea mult timp privind în largul mării. Amânai cât de mult puteai momentul în care trebuia să-ţi îndrepţi atenţia spre interior. Capul plecat, privirea în jos. Nu aveai cum să vezi vreun lucru bun dacă priveai în sus.

Căpitanul nu era aşa. El stătea drept şi privea în jurul lui când mergea – sau cel puţin aşa făcea în cea mai mare parte a timpului. De data aceasta se uita direct la mine. Era îmbrăcat cu uniforma de exterior, care era de un verde strălucitor, pentru că uniforma Apărătorilor este exact opusul uniformei de camuflaj: în loc să încercăm să ne ascundem de inamic, noi încercăm să fim cât mai vizibili cu putinţă,

atât pentru Ceilalţi cât şi pentru ai noştri. Ideea este să îi speriem pe ei şi să ne calmăm pe noi. În ceea ce-l priveşte, Căpitanul părea suficient de înfricoşător sau de liniştitor, în funcţie de punctul tău de vedere.

Mi-am întors privirea de la el şi m-am prefăcut că cercetez orizontul. Nu se vedea nimic. Nu m-ar fi deranjat deloc o barcă plină cu Ceilalţi, doar ca să se risipească tensiunea.

— Kavanagh! a zis el când a ajuns lângă mine. Avea o voce profundă, de o severitate naturală – era unul dintre oamenii aceia care părea că îţi dă un ordin sau că te mustră atunci când vorbea pe un ton normal.

— Da, domnule!

— Suntem aici ca să privim spre mare, a zis el.

Am tras concluzia că asta însemna că observase cât de absorbit fusesem de gustarea mea de la sfârşitul dimineţii. Zidul nu se numără printre locurile în care oamenii să se ruşineze, dar am simţit că mă fac roşu ca sfecla.

— Îmi cer scuze, domnule.

Şi-a luat privirea de la mine şi a început să se uite la apă. Beton cer vânt apă. Au trecut câteva clipe. Direct deasupra noastră, se vedeau dârele lăsate în urma lui de un avion. Avem energie din belşug mulţumită centralelor atomice, dar combustibilul este puţin, în special cel pentru avioane, aşa că numărul celor care pot călători cu avionul este foarte mic acum. Înseamnă că cei de sus făceau parte din elită şi zburau ca să discute cu alţi membri ai elitei despre Schimbare şi despre Ceilalţi şi despre ce ar trebui făcut cu ei. Cel puţin asta spun ei că fac. Am simţit dorinţa familiară de a fi acolo sus, unul dintre ei, în loc să fiu aici jos, unul dintre noi. Şi eu şi Căpitanul am urmărit avionul

îndepărtându-se. Dacă ar fi fost alt tip de om, ar fi scuipat cu siguranță.

— Toată lumea se descurcă greu în prima zi. A doua este mai ușoară. A treia și mai ușoară. La un moment dat, ajungi să stăpânești bine lucrurile.

S-a întors din nou spre mine.

— Asta este a patra mea misiune la Zid. Nu s-a întâmplat niciodată ca vreunul dintre Ceilalți să treacă de Zid prin secțiunea controlată de mine. Nu am pierdut niciun om din companie. Și nu vreau ca lucrurile acestea să se schimbe. M-a privit din nou, ca să se asigure că am înțeles ce vrea să spună, apoi a dat scurt din cap și a pornit spre Hifa, spre capătul secțiunii noastre de Zid.

Atunci mi-am zis în sinea mea: Căpitanul nostru este un bărbat impresionant. Un lider. Patru misiuni la Zid! Asta însemna că servise în trei misiuni suplimentare și, pentru fiecare dintre acestea, câștigase avantaje și beneficii suplimentare pentru el și pentru familia lui. O locuință mai bună, hrană mai bună, școli mai bune pentru copiii lui. Toată lumea spune că asta este una dintre modalitățile prin care oamenii avansează pe scara socială, ajungând să facă parte din elită. Deci, un familist. Un bărbat curajos, un familist, un lider, un atlet. O persoană înzestrată cu simțul datoriei și al responsabilității. Un bărbat pe care l-aș urma cu toată încrederea în luptă. Dacă aș fi fost întrebat atunci și acolo care ar fi cel mai improbabil lucru care mi-ar trece prin cap despre Căpitan, aș fi răspuns că este totodată, mai presus și dincolo de orice altceva, cel mai mare și mai nenorocit mincinos pe care l-am întâlnit în viața mea.

4

SAVURAREA BATONULUI şi discuţia cu Căpitanul mi-au răpit atât de mult timp încât cele nouăzeci de minute până la masa de prânz rămăseseră doar optzeci. Am început să mă obişnuiesc cu gândul că timpul trece mai greu dacă mă uit întruna la ceas. Un alt avion a trecut pe deasupra, îndreptându-se în direcţie opusă de data aceasta: alţi membri ai elitei, într-un du-te vino, continuându-şi discuţiile. O, cât de minunat ar fi să fiu în aer… Vântul s-a înteţit, nu avea forţa unei vijelii, dar era ceva mai puternic decât o briză şi hula agita şi rostogolea apa. Cerul s-a limpezit şi acum puteam să văd patru turnuri de pază: vizibilitate 12 kilometri. Am început să-mi dau seama cât de greu e să văd ce se află în apă, chiar şi într-o zi cu cer senin, când vântul, valurile şi soarele nu te ajută.

Rutina de la prânz diferă de la un turn de pază la altul. La Ilfracombe 4, rutina le permite oamenilor ca, timp de zece minute, să se întâlnească cu cei doi Apărători de la cele mai apropiate posturi. Nimeni nu se îndepărtează mai mult de două sute de metri de postul său; cea mai mare distanţă dintre două grupuri care iau prânzul este de patru sute de metri. Siguranţa nu este afectată prea mult, dacă ai un segment nepăzit de dimensiunile acestea vreme de câte zece minute, de două ori pe zi. Sau asta ai fi crezut. La

douăsprezece fără trei minute, am văzut-o pe Hifa de la postul 14 cum îşi pune jos lansatorul de rachete, scoate ceva din raniţă, apoi ridică arma din nou şi porneşte în direcţia mea. M-am întors şi m-am uitat în direcţia opusă: şi femeia cu părul roşu de la postul 10 venea înspre mine.

Au ajuns amândouă în acelaşi timp şi s-au aşezat pe bancă fără să scoată o vorbă. Şi-au pus armele jos şi au început să desfacă pachetelele cu mâncarea de prânz. Femeia şi-a dat jos gluga hainei pe care o purta pe deasupra şi am văzut câteva şuviţe de păr roşu ieşindu-i de sub fes. Părea mai puţin irascibilă decât de dimineaţă. Nu era genul de persoană matinală. Hifa era în continuare înfofolită toată şi nu puteam să-i văd decât ochii şi vârful nasului. Dacă aş fi fost întrebat înainte, aş fi spus că este imposibil să iei masa fără să-ţi scoţi cagula, dar era evident că asta urma să se întâmple.

Mi-am scos mâncarea şi m-am aşezat la capătul băncii.

— Cum te descurci, prospătură? m-a întrebat femeia.

— Kavanagh, i-am spus, întinzându-i mâna. Amândoi purtam mănuşi. Mi-a strâns mâna cu fermitate.

— Simpson, a zis ea. Sau Shoona.

— Shoona. E OK. Căpitanul m-a prins când mă zgâiam la batonul energizant.

— Mda, aşa face. Ia oamenii prin surprindere. Nu-i aşa, Hif?

Hifa mormăi ceva, cu gura plină.

— De ce nu iei prânzul cu…? am întrebat eu şi am arătat spre bărbatul lângă care fusese aşezată la micul dejun şi cu care venise până aici. El era în grupul următor de trei persoane, la patru sute de metri de noi. Shoona a ridicat din umeri.

— Știi cum se spune. Împreună la bine și la rău, dar niciodată la prânz.

Hifa a pufnit într-un râs zgomotos.

— Sunteți Reproducători?

De data asta au râs amândouă.

— Nu, normal că nu suntem niște nenorociți de Reproducători. Arăt eu a Reproducătoare? De fapt, nici nu trebuie să-mi răspunzi. Eu și Cooper facem sex și atât.

— Îți place de el? a zis Hifa, pe un ton care sugera că replica ei putea să fie la fel de bine o constatare, o întrebare sau o tachinare. Mi-a părut rău când am auzit asta, fiindcă altceva aș fi vrut eu să întreb: unde făceau sex? La Zid nu există niciun pic de intimidate. Doar Reproducătorii (adică, oamenii care încercau să fie Reproducători) și ofițerii aveau dormitoare separate. La dușuri?

— Destul de mult, spuse Shoona. Oricum, mai mult decât sendvișul ăsta împuțit.

Era greu să nu fii de acord cu asta. Pâinea sendvișului era uscată și stratul de cremă de brânză era atât de subțire că era aproape invizibil. Mâncarea de la Zid este destul de bună în general; fac eforturi la capitolul acesta, pentru că știu cât de importantă este în timpul schimbului de douăsprezece ore al Apărătorilor.

— Îl rumegi cam mult, am zis eu. Dintr-un motiv necunoscut, li s-a părut foarte, foarte amuzant. Amândouă se aplecară în față, râzând pe înfundate, lovindu-și mai întâi picioarele și bătându-se apoi reciproc pe spate.

— Așa e, a răspuns Shoona după ce și-a recăpătat suflul, și a luat o înghițitură zdravănă din sticla ei cu apă. Bine,

Rumegătorule, ar cam fi cazul să mă întorc la locul meu. Zidul ăsta n-o să se apere singur.

Am pus lucrurile de la prânz la locul lor, ne-am luat armele, iar Shoona şi Hifa au luat-o din loc târşâindu-şi picioarele către posturile lor. Hifa se îndepărtase deja cu vreo cinci metri, când s-a întors brusc şi mi-a zis:

— Pa, Rumegătorule!

Când Hifa şi Shoona au ajuns înapoi la posturile lor, am aşteptat câteva minute înainte să mă uit la ceas. Începeam să învăţ. Era douăsprezece şi jumătate. Partea bună era că trecuseră cinci ore şi jumătate. Partea proastă era că mai aveam şase ore şi jumătate. Acum, când soarele era mai sus pe cer, puteam să văd mai uşor, ceea ce însemna că în intervalul acesta riscul era mai scăzut. Ceilalţi ştiau şi ei lucrul acesta, ceea ce însemna că nu te puteai baza pe asta. Dacă toată lumea ştie că riscurile sunt mici într-un anumit interval, poate că acesta ar fi cel mai bun moment să încerci ceva. Aşa că riscul scăzut înseamnă un risc ridicat. Dar reciproca nu e valabilă.

Dimineţile la Zid, zorii, apusul şi noaptea erau momente potrivite pentru poezie. Cerbetonapăvânt. După-amiezile erau pentru proză. 10.000 de kilometrii de Zid. Un Apărător la fiecare două sute de metri: cincizeci de mii de Apărători de gardă în orice moment. Alţi cincizeci de mii în celălalt schimb, deci o sută de mii de oameni de gardă, zi de zi. În plus, două săptămâni eşti de gardă, două săptămâni ai liber. Jumătate dintre Apărători nu sunt la Zid, sunt în permisie, sunt la antrenamente sau aşteaptă să le vină rândul şi să facă cele două săptămâni de gardă. Deci, două sute de mii de Apărători activi în orice moment. La asta se adaugă personalul administrativ şi auxiliar, ofiţerii şi

administratorii, se adaugă garda de coastă, forţele aeriene şi marina, oamenii învoiţi pentru că sunt bolnavi sau din cine ştie ce alte motive, şi ajungem la peste trei sute de mii de oameni implicaţi în apărarea Zidului. Tocmai de aceea toată lumea merge la Zid, fără nicio excepţie. Asta e regula.

Cu excepţia Reproducătorilor. Este un paradox. Cum Zidul are nevoie de un număr atât de mare de oameni, avem nevoie de oameni care să se reproducă, pentru a asigura necesarul de oameni care să se ocupe de Zid. În momentul de faţă, lucrurile se află într-un echilibru foarte precar şi există discuţii despre necesitatea prelungirii duratei misiunilor la Zid, să se ajungă la doi ani jumătate sau trei ani, pentru a compensa deficitul de personal. Dar oamenii nu vor să se reproducă, fiindcă lumea este un loc îngrozitor. Deci, iată promisiunea care li se face celor la Zid: dacă vă reproduceţi, puteţi pleca. Vă reproduceţi, ca să puteţi părăsi Zidul. Câţiva oameni susţin că lucrul acesta este o nedreptate pentru copii, care se nasc într-o lume în care trebuie să servească la rândul lor la Zid. Poate că totuşi nu vor fi nevoiţi să servească. Poate că, până vor creşte ei, Ceilalţi vor muri cu toţii, până la ultimul, şi nu vom mai avea nevoie de Zid. Cine ştie? Şi, în plus, copiii pot să se reproducă la rândul lor şi să plece în felul acesta de la Zid. Şi, ca efect secundar, vor prelungi şi viaţa speciei noastre. Reproduceţi-vă, ca să puteţi pleca, acesta e sloganul.

De ce nu vor oamenii să se reproducă? Iată ideea care a devenit populară după Schimbare: nu ar trebui să dorim să aducem copii pe lume. Noi am distrus lumea şi nu avem niciun drept să o populăm în continuare. Oamenii care nu vor să se reproducă sunt numiţi Alegători. Nu putem hrăni şi nu putem să avem grijă de toţi oamenii care trăiesc aici

și acum; majoritatea ființelor umane care trăiesc în momentul de față mor de foame sau se înnecă, sunt disperate și pe moarte; și atunci, cum să îndrăznim să ne înmulțim? Nu mor de foame și nu se înnecă aici, în țara asta, dar mor de foame și se înnecă în aproape tot restul lumii; și atunci, cum să mai îndrăznim să aducem și alte ființe umane pe lume? Există o mulțime de răspunsuri diferite la întrebarea asta. Nimeni nu poate să prezică viitorul – acesta ar fi unul dintre răspunsuri. Dumnezeu ne cere să o facem – un răspuns care îi mulțumește pe câțiva. Însă, poate că cel mai bun răspuns, sau poate că vorbesc despre cel care are cel mai mult sens pentru mine, este pur și simplu: de aia. De aia, cel mai bun sau prost răspuns la majoritatea întrebărilor puse de oameni. De ce ne aflăm aici? De aia.

Revenim la proză. Majoritatea Apărătorilor stau la Zid, fiindcă acolo este nevoie de oameni, dar Zidul nu este singura formă de apărare a graniței și a zonei de coastă. Flotila Aeriană survolează apele mării în căutarea Celorlalți, îi localizează și uneori „îi elimină" pe loc. Amuzant este că doar Apărătorii de la Zid vorbesc despre „uciderea" Celorlalți: noi suntem cei care o facem față în față și tot noi suntem singurii care nu apelează la eufemisme pentru asta. Flotila Aeriană este formată dintr-o mână de oameni îmbarcați în avioane plus un număr mult mai mare de oameni care operează drone. Uneori, Flotila le marchează poziția pentru Gărzi – numele întreg este Gărzile de Coastă, dar toată lumea le spune Gărzi – care utilizează două tipuri mari de bărci, cu rază medie și cu rază scurtă. Ele patrulează zona de coastă și suprafața mării, misiunea lor fiind să scufunde bărcile Celorlalți. Apărătorii sunt acolo pentru restul Celorlalți: pentru cei care reușesc să treacă mai

departe; și sunt mulți, fiindcă trebuie să supraveghem un spațiu aerian amplu și o suprafață a mării foarte mare și pentru că 10.000 de kilometri de coastă înseamnă o întindere enormă. Ei vin în bărci cu vâsle și în bărci pneumatice, în colaci gonflabili, în grupuri, în masă sau în perechi, câte trei sau singuri; de multe ori, cu cât sunt mai puțini, cu atât sunt mai greu de detectat. Sunt ingenioși, sunt disperați, sunt necruțători, se luptă pentru supraviețuire, așa că toate lucrurile acestea trebuie să se aplice la fel de mult și în cazul nostru. Și noi trebuie să fim ingenioși, disperați și necruțători și să ne luptăm pentru supraviețuire, ba chiar mai mult decât ei, altfel am ajunge în locul lor. Nu-mi doream să mor luptând pentru Zid, dar, dacă se ajungea acolo, aș fi preferat să se întâmple asta în loc să fiu alungat pe mare. Dacă cineva intră, altcineva iese: pentru fiecare Celălalt care a trecut peste Zid, un Apărător este alungat în largul mării. Un tribunal format din colegii Apărători se întrunește în aceeași zi și hotărăște cine au fost adevărații responsabili, iar oamenii respectivi, în ordinea responsabilității, ajung în aceeași zi pe o barcă. Dacă cinci dintre Ceilalți reușesc să treacă peste Zid, cinci dintre ai noștri vor fi trimiși pe mare. Era ușor să-ți imaginezi că ești unul dintre oamenii aceia. Foștii tăi tovarăși ar sta cu armele îndreptate spre tine în timp ce tu îți împingi barca în larg, trăind singurul sentiment mai rece, mai singuratic și mai definitiv decât prezența pe Zid.

Membrii Flotilei Aeriene și ai Gărzii nu sunt alungați pe mare, așa că oamenii ar prefera să servească în aceste trupe decât să stea pe Zid. Prin urmare, în Flotila Aeriană și în Gardă se intră mult mai greu. Ca să intri în Flotila Aeriană, trebuie să treci printr-o mulțime de teste biometrice.

(Eu port ochelari, aşa că nici măcar nu m-am obosit să aplic. Am aflat după aceea că asta a fost o greşeală, fiindcă Flotila Aeriană are un număr mare de oameni care lucrează la sol sau în serviciile auxiliare, aşa că aş fi putut să prind un post.) Ai şanse mai mari să intri în Gardă, dacă familia ta a avut ceva de a face cu bărcile sau cu marea. Nu m-am obosit să aplic nici acolo, fiindcă nu am călătorit mai deloc cu barca şi mă temeam să nu sufăr de rău de mare. Nu, Zidul este singura mea opţiune. Zidul a fost singura opţiune de la bun început.

După-amiaza aceea a trecut cu greu. Au trecut câteva avioane pe deasupra noastră; la un moment dat, pe la două, am văzut o barcă la orizont, mi-am pierdut cumpătul şi am raportat-o, dar am fost redus la tăcere de strigătele colegilor mei Apărători, care mi-au spus că este una dintre bărcile Gărzii. Spuneau că-şi pot da seama după forma ei. După ce Yos m-a făcut idiot prin staţie, a venit Sergentul şi mi-a spus că în scurt timp voi putea să recunosc vasele Gărzii imediat ce le văd şi că e mai bine să dau alarma pentru un lucru pe care nu-l cunosc decât să tac şi să risc să se întâmple ceva mai grav. M-am simţit mai bine după asta. La trei am mâncat alt baton energizant, făcut de data asta din ingrediente picante, năut, cred, şi poate un pic de susan şi de morcov. Nu era deosebit de gustos, dar m-am bucurat şi am fost şi mai bucuros când a venit Mary a doua oară pe bicicletă cu termosul ei plin cu lichid fierbinte. Cafea de data asta.

— Mai e puţin şi termini, mi-a zis ea, în timp ce se îndepărta pe bicicletă. Dar nu a fost aşa şi ultimele câteva ore au trecut la fel de greu ca restul zilei. Pe la cinci a început să se întunece. Cerul era acoperit de nori. Era una dintre serile acelea în care nu se trece de la zi la noapte, ci, mai

degrabă, de la un cenuşiu deschis la un cenuşiu mai dens, apoi la unul mai întunecat şi de la acesta la altul şi mai întunecat, în care lumina se pierde treptat, până este învinsă de întuneric. Luminile s-au aprins automat pe Zid, la fiecare sută de metri. Becurile aruncau petice de lumină atât de puternică, încât păreau că fac întunericul din jur şi mai dens. Se spunea că anumite sectoare de Zid stingeau luminile şi utilizau echipamente speciale pentru vedere de noapte; înţelegeam de ce. Luna nu era pe cer. Mi-am dat seama brusc cât de greu e să-i vezi pe Ceilalţi venind noaptea, dacă condiţiile meteo sau lumina ar crea vreo problemă oricât de mică. Am înţeles totodată de ce toţi cei care erau nou-veniţi începeau întotdeauna serviciul la Zid pe tura de zi: ca să aibă posibilitatea să se obişnuiască cu intervalul de 12 ore în care trebuiau să stea de pază înainte să înceapă să facă de gardă atunci când contează cu adevărat, adică pe timpul nopţii, când vin Ceilalţi.

Pentru prima dată în ziua aceea, am devenit neliniştit, nu din cauza oboselii sau a frigului sau de teamă că nu voi rezista, ci din cauza Celorlalţi. Nu-mi era greu să-mi imaginez o siluetă îmbrăcată în negru sărind pe nesimţite pe Zid, cu un cuţit în mână, în stare să ucidă, fără să aibă nimic de pierdut. Fără vreun avertisment; fără milă. Am încercat să privesc drept în faţă şi apoi să-mi mişc capul dintr-o parte în alta, să-mi utilizez vederea periferică, aşa cum fusesem antrenaţi să facem. Singurul lucru la care puteam să mă gândesc era cât de uşor le-ar fi fost Celorlalţi dacă ne-ar fi atacat atunci.

— Noaptea e altfel, nu-i aşa? s-a auzit o voce în urechea mea. M-am uitat în jur şi am văzut că Hifa se uita la mine. Am ridicat braţul ca să-i arăt că am văzut-o.

— Te obișnuiești, a adăugat ea. Oarecum.

Vântul s-a liniștit spre seară și hula s-a potolit. În depărtare, se auzea o barcă cu motor. Una din bărcile noastre, am presupus eu – Ceilalți nu ar lansa niciodată un atac deplasându-se în ceva atât de zgomotos. Probabil că una dintre patrulele Gărzii se întorcea acasă după lăsarea întunericului. Mult deasupra mea se auzea și un avion; poate că erau cei de la Flotila Aeriană, care se întorceau și ei acasă. Vântul și valurile erau mai silențioase acum, dar eram mai atent la ele, fiindcă nu mai erau la fel de uniforme. A început să mi se pară că pot să aud tipare de sunete, șoapte, cântece sau voci care murmurau ceva ce nu suna a cuvinte întru totul. În mintea mea a început să apară o imagine, nu era chiar o halucinație sau un vis cu ochii deschiși, mai curând o fantezie dirijată, de felul poveștilor pe care ți le spui singur în starea aceea intermediară de conștiință subliminală în care te afli în timp ce adormi sau imediat după ce te-ai trezit din somn. Zgomotele, aproape-vocile, aparțineau unui cor, ai cărui membri purtau glugă și erau îmbrăcați în negru, psalmodiind într-un ritual care să îmbuneze duhurile, zeii, demonii sau strămoșii. Se apropiau în două coloane, cu chipurile ascunse de umbră și poate că nici ei nu știau ce însemna cântecul lor. Poate că era o elegie, o elegie funerară. Erau călugări sau călugărițe sau un amestec de călugări și călugărițe. Poate psalmodiau fiindcă voiau să se întâmple sau să nu se întâmple ceva. Psalmodierea lor era o jelanie sau o rugăciune.

— Iată-i că vin, a zis Sergentul prin stație. Eram atât de năuc, atât de rupt de realitate, că primul meu gând a fost că siluetele înveșmântate în negru care se apropiau evadaseră din imaginația mea și ajunseseră aici pe Zid, cu noi.

Adrenalina m-a ajutat să-mi revin la normal: omul voia să spună că venea schimbul de noapte. Următorul schimb din compania noastră ieşise din turn şi tropăia pe metereze în drum spre noi. Nu cred că am trecut vreodată printr-o schimbare atât de abruptă şi de completă de dispoziţie. Uşurarea s-a năpustit asupra mea ca un val uriaş. Probabil că uşurarea este cea mai pură formă de fericire care există; oricum, în clipa aceea asta aş fi spus. Nu fusesem niciodată mai fericit ca atunci; nu trăisem niciodată prezentul cu atâta puritate şi cu atâta extaz. Frig? Care frig? Vine schimbul următor! Încet, ce e drept, foarte încet, cu capul plecat, târşâindu-şi picioarele şi mârâind, la fel cum veniserăm şi noi cu douăsprezece ore în urmă. Nu vă grăbiţi, băieţi, mă gândeam eu, veniţi cât de încet vreţi voi, numai să veniţi.

Nu a existat niciun ceremonial şi s-a vorbit foarte puţin în momentul schimbului de tură. Apărătorul pe care îl văzusem cu douăsprezece ore în urmă a ajuns la postul meu. Mesteca gumă. Nu a zis nimic. În schimb, a făcut un gest brusc din cap spre mine, o combinaţie între te salut şi hai, dispari. Eram deja cu raniţa în mână şi cu puşca la umăr. I-am răspuns dând şi eu din cap şi am pornit înapoi spre turnul de pază şi spre dormitoare. Mi-am dat seama că înţepenisem din cauza frigului şi a nemişcării. Mă dureau picioarele de la atâta stat în picioare. Vântul, care se înteţise din nou, mă lovea direct în faţă. Mi se părea că nici nu contează. Schimbul meu se terminase. Era singurul lucru care conta.

Când eşti la Zid, divizarea timpului este foarte simplă. Douăsprezece ore de gardă, douăsprezece ore libere. În practică, asta înseamnă patru ore pentru tine, opt ore pentru somn. Nu-mi amintesc prea bine ce am făcut în acea

primă seară, dar îmi amintesc şi acum senzaţia fizică a venirii din frig, cu dureri provocate de oboseală, când am lăsat raniţa jos, am pus arma înapoi în rastel şi apoi m-am dus să mă aşez la căldură, într-un loc uscat, gândindu-mă că înainte nu apreciasem cu adevărat ce înseamnă doar să stai şi atât, nu-i înţelesesem niciodată pe de-a-ntregul rostul, dar că acum îl înţelegeam şi că nu voi mai subestima niciodată cât de bine te simţi când nu mai ai nimic de făcut, când nu aşteaptă nimeni nimic de la tine şi poţi să stai pur şi simplu. Majoritatea oamenilor din patrulă făceau şi ei acelaşi lucru: stăteau. Eram în sala de mese. Aveam la dispoziţie ceai şi biscuiţi – cel mai bun ceai, cei mai buni biscuiţi. Nimeni nu se omora cu vorbitul şi, atunci când oamenii vorbeau, spusele lor nu aveau prea mult sens. Apoi a venit mâncarea caldă – nu-mi amintesc ce anume a fost, dar îmi amintesc că am cerut şi a treia porţie. Câţiva colegi de pluton au plecat să se spele, alţii să dea un telefon acasă şi să vadă ce mai fac cei pe care îi lăsaseră în urmă. Câţiva ne jucam cu comunicatoarele, alţii s-au dus să se uite la televizor. Eu am făcut toate aceste lucruri în ordinea asta, apoi m-am trezit că mă zgâlţâie Yos de umăr.

— Te-a furat somnul! Vai de curul tău, puteai să stai aici toată noaptea, a zis el pe un ton mai blând decât vorbele în sine. Încăperea în care era televizorul era goală; se difuza un talk show şi cineva oprise sunetul. Yos a început să râdă. Prima zi e foarte lungă. Treci la culcare!

L-am urmat până în dormitorul din cazarmă. Diferite segmente ale Zidului fuseseră proiectate diferit în funcţie de epocă; existau turnuri de pază care aveau dormitoare individuale. Modelul acesta, în care toată lumea stătea într-o încăpere mare, data dintr-o perioadă în care era la modă

teoria că Apărătorii ar trebui să folosească lucrurile la comun, ca să înţeleagă că luptă pentru aceeaşi cauză. Toţi oamenii de pe tura mea erau în pat sau se pregăteau să meargă la culcare, pe când paturile celuilalt pluton erau goale. Era la fel ca atunci când ajunsesem, cu o zi înainte, deşi lucrul acesta – că trecuseră doar 24 de ore de când intrasem în camera aceasta – nu avea sens. Aveam sentimentul că trecuseră 24 de ani. M-am spălat, mi-am scos hainele de zi şi m-am îmbrăcat cu hainele de noapte, începând cu un rând de haine termice pe dedesubt. Becurile s-au stins.

Mi-am scos ochelarii şi m-am băgat în pat. Dar mi-am dat seama că rămăsese un ultim lucru pe care aş fi vrut să-l fac înainte să mă culc. Mi-am pus ochelarii înapoi şi m-am dat jos. M-am dus până la capătul mai îndepărtat al dormitorului. Majoritatea oamenilor adormiseră deja, unul sau doi chiar sforăiau. Cineva, n-am putut să-mi dau seama cine, citea sub pături cu ajutorul unui pix lanternă. Luna răsărise deja, şi prin ferestrele mici de sus pătrundea o lumină puternică. M-am oprit în dreptul ultimului spaţiu privat de lângă spălător. M-am uitat în jos şi am găsit ce căutam: piele de culoarea caramelului, păr scurt şi cârlionţat şi un nas mic care abia se vedea pe deasupra păturilor groase puse una peste alta. Credeam că am scăpat nevăzut, dar, tocmai când mă întorceam, am observat că Hifa avea ochii deschişi şi mă urmărea cu atenţie, amuzată şi cu o scânteie în priviri. Dar îmi atinsesem scopul.

Hifa era femeie. M-am întors în pat, încheind astfel prima mea zi la Zid.

5

Zilele sunt toate la fel la Zid. Cel puţin atunci când ne referim la elementele imaginii de ansamblu, cum ar fi forma celor 24 de ore, îndatoririle tale, unde te duci, ce ai de făcut şi cu cine faci ce ai de făcut. Există o mare variaţie în acest cadru, dar arhitectura zilelor este aceeaşi. Şi aşa vrei să fie lucrurile, pentru că, la Zid, noutăţile, de orice fel, sunt fără excepţie rele. Nu-ţi vor spune niciodată ghici ce s-a întâmplat, Ceilalţi nu vor mai apărea vreodată şi poţi să părăseşti Zidul. Ştii ceva, ne-am dat seama că ne place figura ta şi nu trebuie să stai doi ani la Zid, de fapt, poţi să pleci de mâine, de fapt, stai, de ce nu, poţi să pleci chiar acum! Dă-i bătaie! Aşteaptă, ai uitat prăjiturile!

N-o să se întâmple în veacul vecilor. Singurele lucruri care se pot întâmpla sunt rele. Aşa că îţi doreşti să nu se întâmple nimic. Doar că situaţia este ceva mai complicată de atât. Undeva prin mintea de om al peşterii se ascunde un spiriduş malefic care spune dar nu-i aşa că ar fi interesant dacă s-ar întâmpla totuşi ceva, dacă ei ar veni, dacă ar trebui să lupţi pentru viaţa ta, dacă ai fi forţat să faci lucrul acela care te îngrozeşte şi pe care te-ai antrenat să-l faci, care îţi apare în coşmaruri, dar care totuşi îţi stârneşte un pic curiozitatea, fiindcă trebuie să ucizi sau să fii ucis? Nu ar fi mai bine dacă ai face asta, dacă ai simţi şi altceva, nu

doar frig, foame, plictiseală şi oboseală? Nu ar fi interesant dacă ai folosi totuşi baioneta pe care o fixezi în fiecare dimineaţă pe armă? Afli ceva despre tine, ce fel de om eşti, atunci când te confrunţi cu ce e mai rău. Dacă mai eşti tu însuţi sau nu.

Apărătorii mai gălăgioşi şi mai proşti sunt singurii care aduc vreodată vorba despre asta, dar de gândit o gândim cu toţii. Avem jumătăţi de fantezii cu privire la cele mai rele lucruri care s-ar putea întâmpla.

Totuşi, de cele mai multe ori, nu se întâmplă nimic şi, de cele mai multe ori, asta ne convine. Aşa au trecut primele două săptămâni pe care le-am petrecut la Zid. Fiecare zi era identică cu prima zi, vremea fiind principala variabilă. Majoritatea zilelor au fost cam la fel de reci ca prima. Două au fost mai calde – nu suficient de calde pentru a fi calde, dar suficient de calde ca să ieşim afară cu un rând de haine în minus. Într-una din zile, am avut parte de frigul de tip 2, a fost periculos de frig, înspăimântător de frig, dar meteorologii ne avertizaseră că vine şi eram pregătiţi. Frigul cu adevărat înfricoşător este frigul acela care apare atunci când nu te aştepţi.

Vedeam aceiaşi oameni în fiecare zi, oamenii din plutonul meu. Ieşeam pe zid cu Shoona şi cu Hifa şi luam prânzul împreună. Îmi pare rău s-o spun, dar porecla de Rumegătorul a prins. Yos şi Sergentul mi-au atras pe rând atenţia asupra unor lucruri pe care nu le făceam bine, asupra altora pe care aş fi putut să le fac diferit şi asupra unora la care trebuia să fiu atent. Mi-am dat seama că era o formă de instrucţie neîncheiată încă, şi, chiar dacă nu-mi plăcea să mi se reproşeze tot timpul câte ceva, puteam să înţeleg de ce o făceau. Shoona a început să ne tachineze pe mine şi

pe Hifa, fiindcă deveneam un cuplu, cântând „Hifa și Rumegătorul stau într-un copac și se s-ă-r-u-t-ă". Nu ne tachina pentru că ar fi avut ceva cu noi, era aproape o formalitate: dacă un Apărător bărbat și un Apărător femeie se purtau prietenos unul cu altul, dacă treceau în vreun fel dincolo de indiferența rece ca gheața, trebuiau să se aștepte la acuza că „o fac". Totuși, în cazul acesta, Shoona ghicise ceva pentru că începusem să mă gândesc la Hifa. În ciuda faptului că nu o văzusem niciodată altfel decât îmbrăcată cu mai multe rânduri de haine largi. De fapt, poate că asta făcea parte din ceea ce îmi atrăgea atenția – când te uitai la toate hainele acelea amorfe, îți era greu să nu te întrebi ce formă exista sub ele… absența unei forme, despre care știi că nu este cu adevărat absentă, pentru că știi sigur că acolo există forme, o licărire inconfundabilă… și, pe lângă toate acestea, există un adevăr uman concludent după care singurele lucruri care fac timpul să treacă mai repede decât fanteziile despre mâncare sunt fanteziile sexuale. Așa că, da, Hifa și Rumegătorul, fără să stea neapărat într-un copac, puteau să se s-ă-r-u-t-e.

Într-una din zile, Sergentul a zbierat efectiv la mine, când a venit într-o inspecție neașteptată și a descoperit că muniția mea suplimentară nu era pregătită cum trebuie. Avea dreptate, exista un anumit fel în care ar fi trebuit să o facem, încărcătoarele trebuiau puse strâns unul peste altul într-o anumită ordine care ne-ar fi ajutat să încărcam mai repede arma în timpul luptei, dar asta însemna o muncă grea și plictisitoare, peste care săream uneori.

Nu era ceva din cale afară de neobișnuit să țipe la mine, așa că lucrul acesta nu a fost printre cele care mi-au captat

interesul. Dar mi-a atras atenţia lucrul pe care l-a spus Sergentul după ce s-a mai calmat puţin.

— Ai noroc că am fost eu, a zis el. Dacă venea Căpitanul şi te vedea, te alegeai cu zile suplimentare la Zid. Boroboaţa asta pe care tocmai ai făcut-o ar fi însemnat două săptămâni în plus de stat cu ochii-n patru. Asta vrei?

Nu părea să fie o întrebare retorică. A trebuit să recunosc că nu, că nu voiam asta.

— Mă gândeam eu că nu, a zis Sergentul. Majoritatea oamenilor latră mai tare decât muşcă. E valabil pentru aproape toată lumea. Lătratul ţine loc de muşcătură. Cel mai rău lucru pe care îl fac este să răcnească, să te certe sau să te jignească. El nu e aşa. Muşcătura lui e mai periculoasă decât lătratul. Nu trebuie să-ţi fie teamă că o să te beştelească. Trebuie să-ţi fie teamă că poate să-ţi facă realmente rău. El muşcă, nu latră. Înţelegi?

I-am răspuns că cred că da. Nu i s-a părut un răspuns suficient de bun, aşa că Sergentul s-a apropiat şi mai mult, atât de aproape încât părea că e gata să-mi facă o confidenţă, de parcă am fi fost într-un pub aglomerat şi mi-ar fi şoptit un secret, iar nu la Zid, în mijlocul pustietăţii, la două sute de metri distanţă de cea mai apropiată pereche de urechi omeneşti.

— Hai să-ţi spun eu ceva despre Căpitan. Nu e un secret, dar preferă să le spună el însuşi oamenilor lucrul ăsta. Când o să ţi-l spună, fă-mi un serviciu şi prefă-te surprins. S-a uitat în jurul nostru, de parcă s-ar fi temut să nu tragă cineva cu urechea, şi şi-a coborât vocea atât de mult că abia îl auzeam din pricina vântului. Căpitanul a fost un Celălalt. A venit aici cu zece ani în urmă, până să se schimbe legile.

De-aia este atât de dur. De-aia este atât de strict. Ştie cum e dincolo. Ştie că nu se va întoarce înapoi. A făcut patru misiuni la Zid pentru că este obsedat să nu-i lase să intre şi să demonstreze că merită să i se permită să stea. M-a lăsat să înţeleg ce spusese, după care a şuierat: Căpitanul a fost un Celălalt!

Era unul dintre lucrurile acelea care nu au sens atunci când îţi sunt spuse, dar, în acelaşi timp, ştii pe loc, până în adâncul sufletului, că sunt adevărate. Căpitanul era un Celălalt! Bineînţeles că era. Până acum vreo zece ani, toţi acei Ceilalţi care dovedeau că au aptitudini valoroase puteau să rămână, fiind obligaţi să facă rocada cu Apărătorii care nu reuşiseră să-i împiedice să pătrundă. Legea a fost schimbată, fiindcă Ceilalţi au aflat de regula asta, care începuse să exercite o „forţă de atracţie" şi să le dea un motiv să vină aici. Acum, în ziua de azi, toţi acei Ceilalţi care trec de Zid au de ales între a fi eutanasiaţi, a deveni Ajutoare sau a fi alungaţi din nou pe mare. Nu există nicio scăpare şi nicio alternativă, acum când tuturor locuitorilor ţării le-au fost implantate cipuri: fără cip, nu reziști mai mult de zece minute. Aşa că, chiar dacă reuşesc să treacă de Zid şi să ne scape, sunt prinşi de fiecare dată şi li se oferă alegerea standard. Aproape toţi aleg să fie Ajutoare. Partea atractivă este că, în cazul în care au copii, aceştia vor deveni cetăţeni. Firește, după ce sunt luaţi de la părinţi. Ceilalţi au tendinţa să fie Reproducători. Şi le poţi vedea copiii peste tot, însoţiţi de multe ori de părinţi mai în vârstă sau de părinţi a căror etnie este vizibil diferită de a copiilor. Căpitanul trebuie să fi fost printre ultimii care au sosit înainte să fie adoptate noile legi. Nu-i de mirare că e un fanatic. Nu-i de mirare că muşcă, nu latră. Cicatricile sale sunt cicatrici

tribale, şi cu toate acestea şi-a părăsit tribul şi a devenit unul dintre noi, un Apărător.

— Am înţeles, i-am răspuns Sergentului, am înţeles. Am înfăşurat din nou magaziile cu muniţie, aşa cum fusesem învăţat s-o fac, sub ochii lui. Căpitanul fusese un Celălalt… dar bineînţeles, bineînţeles, era absolut logic. Era ceva anormal în implacabilitatea lui. Era mai uşor de înţeles după ce începeai să te gândeşti la lucrurile pe care a fost forţat să le vadă, pe care a fost forţat să le facă. Ziua aceea a fost ultima zi în care am trişat, am sărit peste etape, am tratat lucrurile cu superficialitate sau am făcut vreun lucru care să nu fie sută la sută ca la carte. Am devenit Domnul Regulament. Mi-am dat seama că, în ciuda faptului că mă aflam la Zid, o parte din mine presupusese că mai existau pe ici pe colo doze mici de toleranţă umană, loc de interpretare, spaţiu pentru iertare sau înţelegere sau, mai puţin nobil, posibilitatea de a scăpa cu vorba din încurcăturile în care nimereai. Acum înţelegeam că era o greşeală. Nici vorbă de libertate de acţiune, nici vorbă de spaţiu, totul era în alb şi negru, reguli sau anarhie, existau doar Zidul, Ceilalţi şi marea care aştepta întotdeauna, cu o răbdare inepuizabilă, absolut necruţătoare.

6

După primul ciclu de două săptămâni la Zid, am plecat acasă. Călătoria a fost exact inversul celei pe care o făcusem pentru a ajunge la Zid: camion, tren, al doilea tren, autobuz, mers pe jos. Poate că par asemănătoare, dar nu puteau să fie mai diferite decât erau, şi principala diferenţă era că acum toată compania călătorea cu mine. O companie de peste treizeci de oameni care plecau în grup după două săptămâni de ceva asemănător muncii aspre şi semi-închisorii. Eram cam scandalagii, cred că acesta ar fi cel mai bun cuvânt. La Zid nu este permis nici strop de alcool, o regulă strictă, respectată cu stricteţe: dacă eşti prins, tu şi toţi cei implicaţi sau bănuiţi că ar fi implicaţi vă alegeţi cu o prelungire automată a perioadei pe care trebuie să o petreceţi la Zid. Totuşi, imediat după ce ne-am urcat în camion, au apărut, cumva ca prin minune, sticle de spirtoase de doi litri. Le-am trecut de la unul la altul, gâlgâind fericiţi, şi am simţit din nou bucuria aceea pură pe care o încerci uneori la Zid, bucuria uşurării sufleteşti, atunci când se termină ceva îngrozitor. Una din marile plăceri ale vieţii, iubită intens de toţi Apărătorii: clipa în care poţi să spui am urât asta din tot sufletul, dar acum s-a terminat.

A fost prima ocazie pe care am avut-o de a interacţiona cu oamenii de pe tura cealaltă. Un lucru straniu: eram cu

toţii în acelaşi loc, în acelaşi timp, făceam acelaşi lucru, dar aveam foarte puţin sau nimic de a face unii cu alţii, dacă facem abstracţie de momentele acelea de orbecăială, puţine, când ne înlocuiam unii pe alţii, la sfârşitul fiecărei perioade de gardă. Asta putea să ne facă să ne urâm unii pe alţii, pentru că, în clipa aceea, emoţiile noastre erau cum nu se poate mai opuse: la începutul turei eşti deprimat, iritat, îngrijorat, plin de amărăciune în timp ce faci cel mai rău lucru din viaţa ta; sfârşitul turei te găseşte euforic, extaziat, uşurat, ţopăind de bucurie în aşteptarea celei mai bune părţi a zilei. La ieşirea din tură, nu simţi niciun pic de duşmănie faţă de geamănul tău, dar reversul nu e valabil, pentru că el te urăşte. Peste douăsprezece ore, situaţia are să fie pe dos. Nu e ceva personal: când îţi începi garda, urăşti întotdeauna persoana pe care o înlocuieşti. Faptul că tu cunoşti celălalt set de emoţii pe de-a întregul, că ştii exact ce simte cealaltă persoană, înrăutăţeşte şi mai mult lucrurile. Geamănul tău din tura cealaltă e o persoană pe care o întâlneşti de două ori pe zi, despre care ai opinii foarte ferme, dar pe care nu o cunoşti în realitate.

După camion, am luat trenul, un tren civil, care pornea din cel mai apropiat oraş şi ajungea în capitală. Mi-a părut rău pentru ceilalţi pasageri: noi eram gălăgioşi, eram nepoliticoşi, nu ne păsa de ce cred ceilalţi sau de nevoile lor – trenul era al nostru.

Lumea era obişnuită cu felul acesta de a se comporta al Apărătorilor şi obişnuia să ne lase foarte multă libertate. (Bună idee.) Când ne-am năpustit grămadă în vagon, o Reproducătoare cu un copil mic din celălalt capăt al vagonului şi-a luat pruncul în braţe, şi-a luat bagajele şi s-a mutat în altă parte. (Şi asta a fost o idee bună.) Era cald, chiar la

limita canicului, după cele două săptămâni petrecute la Zid. Uitasem ce simţi atunci când este cald; a fost plăcut în primele câteva minute, dar apoi am simţit că încep să transpir. Toţi am dat jos câteva rânduri de haine. Aveam şi mai multă băutură, căci cineva profitase de ocazie şi cumpărase alte câteva sticle din gară. Ne-am pus serios pe băut. Trenul a pornit la drum. Câţiva oameni din companie cântau. După două pahare, Shoona şi Cooper stăteau ţinându-se de mână şi, uneori, când li se părea că nu se uită nimeni, se sărutau. Puteai să-ţi dai seama că se plăceau unul pe altul mai mult decât lăsau ei să se înţeleagă. Eu mi-am găsit, deloc întâmplător, un loc lângă Hifa la capătul vagonului. Hifa minus zece rânduri de haine era mlădioasă, subţire, dură şi fragilă în acelaşi timp. Părul ei negru se revărsa în toate direcţiile. Era doar a treia oară când o vedeam fără căciulă sau şapcă. Stăteam aşa şi ne spuneam tot felul de nimicuri, când a apărut un bărbat, un Apărător, s-a trântit pe scaunul din faţa noastră şi ne-a întins o sticlă de votcă. Am luat-o, am mulţumit cu o înclinare a capului, am luat o gură zdravănă, i-am dat-o Hifei, care a tras şi ea o duşcă, şi i-a înapoiat-o bărbatului. În tot acest timp, el s-a uitat fix la mine. Apoi mi-a picat fisa.

— Tu eşti!

Omul a izbucnit în râs. Am simţit cum vine un damf fierbinte de alcool dinspre masa dintre noi. Era chiar el, geamănul meu de pe tura cealaltă. Nu-i de mirare că nu l-am recunoscut, din moment ce era doar un alt Apărător pe care îl văzusem îmbrăcat numai cu echipamentul de la Zid, înfofolit în mai multe straturi de haine pentru vreme rece şi purtând o căciulă peste care avea trasă gluga. După ce îndepărtase de pe el patru rânduri de haine pentru

exterior, vedeam un bărbat cu părul negru, cu ochi căprui și cu o barbă de patru zile. De vârsta mea. Era de așteptat, majoritatea Apărătorilor sunt de vârsta mea.

— Hughes, a zis el.

— Kavanagh, am zis eu.

— Rumegătorul?! a zis el.

— Nu-mi place, dar cred că da.

— Ești mai slab decât credeam eu, Rumegătorule.

— Și tu la fel. E de la…

— Da, știu.

— Cât timp?

— Cincizeci și opt de săptămâni.

La jumătate. Hughes nu m-a întrebat de când eram la Zid. Nu avea de ce, fiindcă știa și singur. A dat să se ridice.

— Bine, păi ne vedem în timpul săptămânii de instrucție. Am vrut doar să te salut.

— Mersi. Da.

S-a oprit în dreptul scaunelor noastre o clipă și a ridicat sticla pentru un toast.

— Bine, dacă tot aveți de gând să vă reproduceți, puteați s-o nimeriți și mai rău.

Și eu și Hifa i-am răspuns la unison:

— Du-te-n mă-ta!

A râs și a luat-o din loc, îndreptându-se către grupul care cânta în cor, legănându-se înainte și înapoi și clătinându-se când într-o parte, când în alta, și el și trenul. Compania epuizase repertoriul de cântece pop vechi și a trecut la

cântecele preferate obscene (care au alungat din vagon și ultimii civili rămași, acum rămăsese al nostru și numai al nostru), apoi a început să cânte inegalabila melodie clasică a Apărătorilor, totodată melancolică, sfidătoare și nihilistă, mai puțin cântec și mai mult lozincă sau lamentație:

Suntem la Zid fiindcă

Suntem la Zid fiindcă

Suntem la Zid fiindcă

Suntem la Zid fiindcă [trei bătăi din picior, pauză trei măsuri]

Suntem la Zid…

și așa mai departe. Efectul era hipnotic, ne scotea parcă pe noi din noi, nu te simțeai niciodată mai puțin individ și mai mult o parte a grupului decât atunci când cântai cântecul acesta, scandai lozinca aceasta, te lamentai cu această lamentație. Nu exista niciun semn că aveau să se oprească din cântat, așa că eu și Hifa, aflați la câteva locuri distanță de restul companiei, am început să cântăm cu ei. Eu nu sunt în stare să cânt, nici măcar aproximativ, dar nu contează când e vorba de acest cântec. Vocea cu care cânta Hifa era neașteptat de înaltă și de delicată. Suntem la Zid fiindcă Suntem la Zid fiindcă…

Noaptea își intrase în drepturi și ferestrele trenului erau acum pe jumătate opace, așa că aveam de ales între a privi pe fereastră la peisajul întunecat de afară sau a-mi concentra privirea pe reflecția lucrurilor din vagon. Mi-a plăcut întotdeauna iluzia aceea optică a perspectivei și percepției. Treceam de la reflecție la peisajul vizibil pe

fereastră. Luna, vacile, copacii, un râu; chipul meu și al Hifei în spatele meu, mesele și scaunele ponosite din tren și restul Apărătorilor care cântau și se legănau. Priveliștea de afară sau priveliștea interioară, peisajul sau reflecția, înăuntru sau afară. Frigul din exterior, căldura din interior.

La Londra ne-am despărțit după ce ne-am îmbrățișat și tachinat destul, după ce ne-am condus unii pe alții la coborârea din tren, după ce am vomitat. Compania s-a împrăștiat, pentru ca oamenii să prindă o mulțime de trenuri care se îndreptau spre diverse zone ale țării. Eu a trebuit să fac o călătorie scurtă cu metroul spre celălalt capăt al orașului, de unde am luat un tren care oprea în fiecare stație și făcea două ore până în Midlands. De data asta eram singurul Apărător și, în loc să fugă în alte compartimente, oamenii mă priveau pe furiș până le întorceam și eu privirea, apoi se purtau de parcă ar fi fost prinși făcând lucruri pe care știau că n-ar trebui să le facă. După aceea, a trebuit să aștept autobuzul local, ultimul din seara aceea, apoi a urmat drumul cu autobuzul, apoi drumul pe jos de la capătul liniei, în jur de un kilometru, dar mi s-a părut mai mult, împovărat cum era de greutatea raniței și de sentimentele mele față de familie. Părinții mei lăsaseră becul de pe verandă aprins, așa că puteam să văd casa de departe, singura casă de pe strada noastră care mai rămăsese iluminată în exterior. Mă așteptau. M-am îndreptat din umeri și am bătut la ușă.

Acasă. Nu numai că am simțit că sunt foarte departe de casă sau că acasă a rămas undeva departe în trecut, dar am simțit că tot acest concept este straniu, un lucru în care ai crezut cândva, o ideologie care te pasionase înainte, dar pe care ai abandonat-o deja. Acasă. Locul în care trebuie să fii primit atunci când trebuie să te întorci. Cineva a zis asta.

Dar, după ce ai stat un timp la Zid, încetezi să mai crezi în ideea că cineva, vreodată, ar fi obligat să te primească. Nimeni nu este obligat să te primească. Poate să aleagă să o facă sau să nu o facă.

7

Niciunul dintre noi nu poate să stea de vorbă cu părinţii. Când spun „noi”, mă refer la generaţia mea, la cei născuţi după Schimbare. Ştii povestea aia când te desparţi de cineva şi spui că nu e vina ta, e vina mea? Aici este invers. Nu este vina noastră, este vina lor. Toată lumea ştie care este problema. Diagnosticul nu este greu – diagnosticul nu este nici măcar controversat. Este vorba despre vinovăţie: vinovăţie de masă, vinovăţie de generaţie. Ăia bătrâni au sentimentul că au nenorocit iremediabil lumea, după care ne-au lăsat pe noi să ne naştem în ea. Şi ştiţi ceva? Este adevărat. Exact asta au făcut. O ştiu şi ei, o ştim şi noi. O ştie toată lumea.

Şi ca să fie lucrurile şi mai rele, ăia bătrâni nu au trebuit să servească la Zid, pentru că Zidul nu exista, pentru că Schimbarea nu se produsese, aşa că nu era nevoie de Zid. Asta înseamnă că cea mai importantă şi mai capabilă experienţă de formare din viaţa generaţiei mele – lucrul important pe care îl avem cu toţii în comun – este un lucru despre care ei nu au nici măcar cea mai vagă idee. Sfaturile de viaţă, ştiutul mai bine, înţelepciunea aceea cu pe-vremea-mea, care, conform cărţilor şi filmelor, era o parte însemnată a relaţiei dintre părinte şi copil, pur şi simplu nu funcţionează. Vrei să-mi spui tu fără menajamente unde greşesc în viaţă,

tataie? Nu, mulțumesc. De ce nu călătorești tu înapoi în timp să pui lumea la loc în balamale, să te întorci apoi aici și poate atunci o să stăm de vorbă?

Ce-i drept, există oameni de vârsta mea care sunt curioși cum erau lucrurile înainte, cărora le place să audă vorbindu-se despre asta, cărora le plac poveștile și faptele uluitoare. Ca să reformulez: există mai mulți oameni de vârsta mea care sunt atrași de plaje. Ei se uită la filme și la emisiuni TV despre plaje, se uită la fotografii cu plaje, îi întreabă pe ăia bătrâni cum era să mergi la plajă, cum era să stai întins toată ziua pe nisip și cum era să construiești un castel din nisip și să privești cum se năpustește apa spre el, să-l vezi încercând să i se opună, pentru ca apoi să se prăbușească înfrânt, un castel care părea cândva atât de mare și de invulnerabil dizolvându-se pur și simplu, încât, atunci când apele se retrag nu se mai poate observa că acolo a existat ceva. Și cum era să faci un picnic pe plajă? Nu îți intra nisip în mâncare? Și cum era surfingul? Cum era să fii purtat de valuri către mal în timp ce oamenii care stăteau la plajă te urmăreau din ochi? Și chiar e adevărat că apa era uneori caldă chiar și aici, atât de departe în nord? Există oameni care iubesc toate prostiile astea. Eu nu. Arătați-mi o plajă propriu-zisă și mă voi arăta interesat de plaje într-o oarecare măsură. Dar știți ceva? Nivelul interesului meu corespunde cu exactitate numărului de plaje care mai există. Și nu a mai rămas nicio plajă, nicăieri.

Nu e toată lumea de acord cu mine în privința asta. Poate că majoritatea oamenilor nu sunt. Multora le place să se uite la filme vechi în care toată lumea stă pe plajă tot timpul. Ce cred eu? E o prostie.

Mama este dificilă. Ea se simte vinovată tot timpul; ori de câte ori ne aflăm în aceeaşi încăpere şi ea se odihneşte, are o expresie de oaie mâhnită. Dar sub imaginea asta de la suprafaţă, se ghiceşte că e furioasă, fiindcă oamenii ajung să se înfurie atunci când se simt tot timpul vinovaţi, însă ea îşi transformă furia într-un martiriu, într-un comportament de sfântă, făcând tot timpul totul şi nereproşându-mi niciodată nimic, indiferent cât de rău o dau în bară; şi nu e niciodată supărată, doar uneori (şi niciodată făţiş) este într-o măsură infimă, ştii tu, dezamăgită. S-a întâmplat odată să plec cu maşina fără să le cer voie, m-am îmbătat, am dezactivat pilotul automat, am ieşit de pe şosea, am intrat într-un copac şi am făcut praf bateria, lucru care nu a fost acoperit de asigurare, fiindcă eram beat şi minor. Nu s-a înfuriat, nu s-a înfuriat deloc. Mă duc să fac curat în bucătărie şi să-ţi scot uniforma pentru mâine, ştiu că nu ai vrut să ne dezamăgeşti, dragule; îmi pare rău că nu mă pot stăpâni, dar mă simt puţin... tristă.

Tata este mai rău decât mama. La el, problema ar fi că încă are reflexele emoţionale ale unui părinte. Vrea să controleze situaţia, să ştie totul, să-mi spună lucruri verde în faţă, să-mi povestească cum era pe vremea lui, să înceapă propoziţiile cu „când eram eu de…" Făcea asta când eram mic, la şcoală, când mă ajuta la teme sau îmi arăta cum să fac diverse treburi mărunte. Să îmi leg şireturile la cinci ani, să cablez ştechere la paisprezece ani, lucruri de felul ăsta. Sincer să fiu, era foarte priceput la asta. Într-o altfel de lume, ar fi fost un tată bun. Dar relaţia asta a încetat să mai funcţioneze când am ajuns la adolescenţă şi am început să înţeleg că lumea nu a fost întotdeauna aşa şi că oamenii răspunzători pentru faptul că ajunsese aşa erau chiar părinţii noştri – ei şi cei din generaţia lor. Nu vreau să le aud

sfaturile şi nu vreau să ştiu ce părere au despre nimic, niciodată.

Aşadar o săptămână acasă este aşa cum te-ai aştepta. Mama reuşeşte să facă în aşa fel încât sarcina de a se îngriji de gospodărie şi de a hrăni trei adulţi să pară cea mai dificilă muncă din lume. Nu suntem suficient de bogaţi pentru a avea un Ajutor – Ajutorul este gratuit, dar tot trebuie să-l hrăneşti, să-l îmbraci şi să-l găzduieşti, şi toate costurile acestea se adună. Este adevărat că are mult de muncă, însă avem un robot care se ocupă de spălat şi un robot pentru curăţenie, aşa că poate nu are chiar atât de mult de muncă. Poate nu chiar atât de mult pe cât lasă ea impresia atunci când sunt eu acasă. Practic, se poartă de parcă ar fi cea mai curajoasă, cea mai energică şi cea mai docilă sclavă din ocnă. Abia dacă ne vorbim, cu excepţia cazului când mă întreabă dacă mi-a plăcut, dacă aş vrea ceva special pentru [masa următoare], dacă vreau să mă întâlnesc cu vreunul dintre prietenii mei [la care răspunsul meu este de ce o interesează?], dacă vreau să-mi aducă ceva. Vreau o ceaşcă de ceai dimineaţa? Mă simt de parcă aş locui la o pensiune cu mic dejun inclus, foarte bine administrată, dar sufocantă emoţional.

Aş minţi dacă aş spune că toate acestea scot la iveală ce e mai bun din mine.

Pe de altă parte, tata este la serviciu în timpul zilei şi vine doar seara acasă, ca să mănânce ce a gătit mama, după care se uită la televizor, la filme, la lucruri de felul ăsta. Nu stăm prea mult de vorbă şi ne convine amândurora.

Toate acestea erau ca de obicei întru totul; vorba cântecului, la fel cum a fost dintotdeauna. Am obiceiul să ies în oraş să mă întâlnesc cu prietenii mei vechi. Dar acum au

rămas mai puțini decât în mod normal, pentru că oamenii de vârsta mea sunt toți plecați la Zid și unii dintre ei sunt încă de gardă, la antrenamente sau acasă. Principalul subiect de discuție: viața la Zid. Oamenii își compară nemulțumirile. Compania noastră pare să fie printre cele mai severe – unele au doar câte zece oameni de gardă odată, așa că ai liber o zi sau o noapte din trei în trei! Asta este o încălcare a regulilor și, dacă apar Ceilalți, ai dat de dracu', dar teoria lor este că, dacă apar Ceilalți, oricum ai dat de dracu'.

Să zicem doar că perspectiva asta diferă de felul în care privește Căpitanul lucrurile. M-am văicărit puțin în legătură cu compania mea și toată lumea a zis că am avut ghinion că am ajuns într-un loc atât de dur. Am fost de acord și m-am alăturat corului de nemulțumiți, dar în secret eram mândru că fac parte dintr-o trupă atât de severă a Apărării. Eu eram un adevărat Apărător. Dacă ești liber o dată la trei zile, asta te face să fii mai puțin Apărător. Două treimi de Apărător. Asta nu însemna că restul oamenilor puteau să înțeleagă distincția aceasta dintre Apărătorii adevărați (ca mine) și restul – ei vedeau doar un grup de Apărători care se îmbată în bar. Au stat foarte departe de noi. Chiar și cei – poate mai ales cei – care erau suficient de tineri ca să fi slujit ei înșiși ca Apărători un timp aveau grijă să păstreze distanța. Știau că noi știm că nu avem aproape nimic de pierdut. Ce ar fi putut să ne facă? Să ne trimită la Zid? În plus, indulgența tribunalelor față de Apărători este arhicunoscută. Luăm parte la încăierări, distrugem locuri și nu pățim mare lucru. E exact cum ar trebui să fie, ce dracu'!

Din discuțiile cu vechii mei prieteni, am început să-mi dau seama că viața se va împărți în două, viața de dinainte de Zid și de după Zid. Era ca și cum lucrul acesta, pe care îl

aveam cu toţii în comun, intervenea între noi; Zidul era la fel pentru toată lumea, dar era şi diferit pentru fiecare dintre noi. Poate că peste doi ani (sau, mai exact, peste nouăzeci şi şase de săptămâni, preluasem cu totul obiceiul Apărătorilor de a nu mai calcula timpul după calendar, ci după numărul de săptămâni efectuate din stagiul la Zid), vom reveni şi vom continua să ne trăim viaţa unii alături de alţii, dar, pe moment, eram prieteni datorită întâmplărilor din trecut, nu datorită prezentului. Principala lecţie pe care am învăţat-o în săptămâna petrecută acasă: compania mea de la Zid devenise o parte majoră a vieţii mele, luând locul familiei şi prietenilor.

Când am pornit în călătoria de întoarcere, mers pe jos autobuz tren alt tren camion, mi-am luat la revedere de la mama şi de la tata în uşă. O îmbrăţişare timidă de la mama, o strângere de mână de la tata. Puteam să citesc în ochii lui că ar fi vrut să spună ceva, să-mi dea un sfat; şi el putea să citească într-ai mei că nu vreau să aud un sunet. Mi-am ridicat raniţa şi am făcut câţiva paşi, dar, după ce s-a închis uşa, m-am oprit şi am aşteptat câteva minute la fereastră. Afară era întuneric şi nu aveau cum să mă vadă. Lumina de pe hol s-a stins, apoi s-a aprins lumina din sufragerie, apoi au aprins televizorul, apoi au început să se uite la o emisiune pe care era evident că o aşteptaseră o săptămână întreagă. Nu ştiu dacă era un documentar sau un film artistic, nu am aşteptat să aflu, dar, încă de la primele cadre, am văzut nisipul, cerul albastru şi marea de un albastru şi mai intens, siluetele mici care se urcau pe plăci, mergeau pe crestele valurilor şi cădeau în apă. Părinţii mei aşteptaseră să plec, după care se grăbiseră să se uite la o emisiune despre surfing.

8

Şi din nou la Zid. Cel de al doilea ciclu a fost mai greu pentru că plutonul nostru a trecut pe tura cealaltă, acoperind schimbul de noapte. Credeam că cele 12 ore de gardă din timpul zilei erau dificile, dar nopţile erau şi mai rele. Evident, întunericul îngreunează mult lucrurile. Frigul de tip 2, care se instalează mult mai des noaptea, îngreunează şi el lucrurile – frigul acela ca un clei, ca noroiul, care îţi îngreunează atât de mult mişcările încât ai senzaţia că cimentul Zidului nu mai face priză. Dar adevăratul obstacol este că noaptea te poţi speria mai uşor. Latura aceea tainică şi neagră a creierului, care pe timpul zilei se întreabă în secret cum ar fi dacă ar veni Ceilalţi şi dacă ar fi chiar aşa de rău, cade pradă fricii pe timpul nopţii.

În timpul nopţii, pe Zid, imaginaţia nu este de partea ta. Gândurile care îţi distrag atenţia şi te ajută să termini cu bine ziua – gândul că eşti altundeva, ce vei face după ce vei pleca de la Zid, gândurile despre mâncare, despre sex – nu mai funcţionează la fel de bine. Vezi şi auzi lucruri care nu sunt acolo. Ştii asta, te antrenezi pentru asta, dar, în acelaşi timp, ştii că uneori lucrurile acestea chiar sunt acolo şi de multe ori evenimentele s-au desfăşurat după cum urmează: un Apărător căruia i s-a părut pentru o clipă că a văzut ceva care semăna cu lumina lunii strălucind pe metal, şi a

alungat gândul, sau căruia i s-a părut că aude ceva care seamănă cu scrâșnetul metalului pe beton, și a alungat gândul, a murit scuipând sânge pe gură cu cuțitul Celuilalt înfipt în abdomen. Nu termini un schimb de douăsprezece ore fără să ți se reverse adrenalina în corp cel puțin o dată. Îți spui singur că trebuie să te calmezi, apoi începi să-ți spui că poate acolo chiar este ceva. Sus jos sus, de parcă ai lua pastile. Nu te obișnuiești niciodată, și cel mai bun lucru la care poți să speri este că te vei obișnui cu faptul că nu te vei obișnui.

În timpul nopții îl vedeam mai mult pe Căpitan. Știu că nu pare posibil ca prezența unui singur om să poată influența o frică fundamentală și primară cum este frica pe care o simți atunci când stai noaptea de gardă ca apărare împotriva Celorlalți. Totuși, o influența. Știai că, la un moment dat, în timpul celor douăsprezece ore, avea să fie acolo, venind fie pe jos, mărșăluind pe fortificații, trecând prin oazele de lumină, fie pe bicicletă, lucru pe care nu-l făcea niciodată în cursul zilei și care arăta mereu ușor nelalocul său. Era un bărbat masiv și bicicleta părea cu un număr prea mică pentru el. Alteori, apărea pur și simplu, ivindu-se pe neașteptate lângă un post, fiindcă venise pe drumul din spatele Zidului, șmecherie pe care o folosise și în prima zi, ca să mă prindă visând cu ochii deschiși. (Am aflat mai târziu că îi păcălea pe toți în felul acesta în prima zi.) Nu vorbea niciodată mult, stătea pur și simplu lângă tine și privea în largul mării. Apoi, făcea o observație simplă, spunea ceva elementar și de bază referitor la ce fel noapte era, întunecată sau mai puțin întunecată, friguroasă sau mai puțin friguroasă, iluminată de lună sau de stele, cu vânt sau fără, cu o vizibilitate mai slabă sau mai bună, pe

cale să se sfârșească sau care abia începea. Nu îți spunea niciodată ceva ce nu știai deja, dar spunea mereu cât trebuie ca să înțelegi că a stat de multe ori pe Zid, de mult mai multe ori decât vei sta tu vreodată, că îl cunoaște mai bine decât oricine altcineva și că este acolo cu tine. Apoi își lua la revedere înclinând ușor din cap și pleca mai departe, spre postul următor. De multe ori, pe la mijlocul secțiunilor Zidului, la jumătatea drumului dintre un post și altul, se oprea pur și simplu și rămânea cu privirea ațintită spre mare. Era ca și cum și-ar fi prelungit simțurile, lărgindu-și sfera de acțiune a auzului și a văzului, în întuneric.

— Ce crezi că o fi căutând Căpitanul când face asta? am întrebat-o pe Hifa într-o noapte.

Noaptea făceam exact ce făceam și ziua, așa că ne întâlneam în grupuri de câte trei pentru masa de la jumătatea schimbului. Nu îmi dădusem seama că păstram aceeași configurație a posturilor pe tot parcursul celor doi ani de la Zid, ceea ce însemna că mâncam cu aceiași trei oameni în fiecare zi, de sute de ori. Dacă nu te înțelegeai cu grupul tău, dacă erau oameni agresivi cărora le plăcea să intimideze sau idioți sau tăcuți sau reci și ostili sau dacă nu vă potriveați pur și simplu, un schimb de 12 ore, care era deja dificil, devenea și mai dificil.

— Poate că este convins că simțurile îi sunt mai ascuțite atunci când nu este nimeni prin preajmă, a zis ea. Știi, zgomotele acelea mici pe care le fac toți oamenii. Lucrurile care distrag atenția. Limbajul corporal. Stă departe de ele. Ai de gând să termini chestia aia? a întrebat-o pe Shoona, care mânca pe îndelete batonul energizant din noaptea aceea. Conținea ceva foarte lipicios, poate curmale. În loc de răspuns, Shoona l-a rupt în două și i-a dat Hifei jumătatea

de jos a batonului. Ea a luat-o fără să spună nimic și a început să mănânce. În orice alt context at fi părut ceva incredibil de nepoliticos, dar la Zid însemna un fel de intimitate.

— Patru misiuni… a zis Hifa. Imaginați-vă că faceți patru misiuni. Opt ani la Zid.

— Ajunsese sergent înainte să-și încheie prima misiune, a spus Shoona. Pur și simplu are talent la asta.

— Da, păi imaginează-ți cum ar fi să te pricepi la asta. Adică, dintre toate talentele pe care ai putea să le ai.

— Jonglatul, am zis eu.

— Tricotatul, a zis Shoona.

— Sexul, a zis Hifa.

— Somnul, am zis eu.

După aceea n-a mai spus niciunul mare lucru.

Mi-am terminat mâncarea și băutura fierbinte și m-am ridicat în picioare să mă întorc la postul meu. Pe timpul nopții chiar și cei tineri și cu o condiție fizică bună înțepeneau repede și simțeam că frigul mi se cuibărise în diferite părți ale corpului cât am stat jos – în șolduri, în genunchi. Hifa și Shoona s-au ridicat și ele și ne-am despărțit. M-am dus până la marginea zonei luminate din jurul postului meu, la vreo cincizeci de metri distanță, și am început să alerg înainte și înapoi până în celălalt capăt timp de câteva minute, gâfâind și încălzindu-mă, dar având grijă să mă opresc înainte să încep să transpir. La sfârșitul unei astfel de runde de alergări, m-am uitat spre mare și mi s-a părut că zăresc ceva. Un licăr de lumină pe mare a fost primul gând care mi-a venit în minte. Era puțin probabil să fie unul dintre ai noștri: Garda mai ieșea în larg noaptea, dar

de cele mai multe ori nu aprindea luminile. Am crezut că mi se pare, dar, câteva minute mai târziu, am observat alt licăr, iar apoi altul.

— Cred că văd nişte lumini, am zis prin staţie. M-am simţit stânjenit şi înspăimântat în acelaşi timp – stânjenit în cazul în care ar fi fost doar o nălucire, înspăimântat în cazul în care erau Ceilalţi. În largul mării.

— La ce distanţă? a întrebat Căpitanul. Faptul că i-am auzit vocea dură în ureche, fără niciun fel de introducere, m-a făcut să sar speriat în lături; de obicei, el nu folosea staţia.

— Mi-e greu să-mi dau seama, domnule. Nu sunt aproape, dar sunt mai aproape decât linia orizontului. Cam un kilometru, un kilometru şi ceva.

— Cât de multe?

— Două sau trei. Când clipesc, când dispar.

— OK. Bine lucrat. Urmăreşte-le în continuare. Nu-ţi face griji, se întâmplă uneori.

— De ce? l-am întrebat. Domnule, ce se petrece?

— Nu ştim, a venit răspunsul Căpitanului, dar nu pe tonul cu care dădea ordine şi cu care mustra, ci ca şi când îşi punea el însuşi aceeaşi întrebare. Pur şi simplu, ei fac uneori lucrul ăsta.

Nu am avut nevoie să întreb la cine s-a referit când a spus „ei". Luminile le aparţineau Celorlalţi. Asta era prima mea întâlnire cu ei. Nu o întâlnire faţă în faţă, pentru că asta ar fi însemnat fie că mureau ei, fie că muream eu. Dar nu mai puţin o întâlnire. Era prima oară când îi vedeam. Cred că a fost şi prima oară când am putut să-mi imaginez

cum ar fi să fii un Celălalt, plutind în întuneric, pe o barcă, o plută sau o barcă pneumatică improvizată, privind fix spre țărm, uitându-mă la Zid, la puzderia de luminițe presărate pe cer și la prăpastia de un albastru închis de sub el. Hula te-ar fi purtat în sus și în jos pe apă. Ți-ar fi fost greu să-ți amintești când te-ai bucurat ultima oară de un adăpost cald, uscat și sigur. Ne era nouă frig, dar Celorlalți le era și mai frig. Noi eram plictisiți, obosiți, privați de confort și neliniștiți, ei erau furioși, înspăimântați, epuizați și disperați. Doamne, probabil că, privit de pe mare, Zidul pare un lucru îngrozitor, o dungă aplatizată și malițioasă ca o cicatrice. Atât de inert, de necruțător, de implacabil. Noi eram obișnuiți să ne simțim îngroziți de ei, să ne arătăm ostili lor: dacă veneau aici, îi omoram. Chiar atât de simplu era. Dar felul în care ne văd ei? Probabil că le părem mai mult diavoli decât ființe umane. Spirite, esențe întrupate ale răutății pure. Dacă noi îi omoram pe loc, ei ce ne-ar fi făcut, dacă ar fi putut?

Îmi amintesc că mă gândeam că nu le datorăm nimic. Mă bucur că sunt unul dintre cei de aici și nu unul dintre ei. Douăzeci și șase de ore mai târziu, se încheia cel de al doilea ciclu.

9

Era după-amiaza târziu şi mă aflam aproape de capătul văii din Lake District. Raniţele noastre erau aşezate pe jos, lângă noi. În prima parte a zilei cerul fusese plin de nori, dar se înseninase şi în clipa de faţă ziua era aproape perfectă: nu era nici prea caldă când mergeam, nu era nici prea răcoroasă când stăteam pe loc. Lumina era aproape galbenă, nu pălise încă, dar începea să dea semne că o va face, era momentul acela ideal când seamănă cu un strat invizibil de unt care face totul mai bogat, mai adânc şi mai intim. Dealurile păreau prietenoase. Am luat o gură de apă şi am privit la munţii din jur, cu sentimentul bucuriei de a mă afla acolo.

Următoarele noastre cicluri de la Zid au fost neinteresante. Noi păzeam Zidul, Căpitanul patrula şi se încrunta, Sergentul şi Yos menţineau disciplina. Zilele erau mai lungi, nopţile mai scurte. Vremea s-a încălzit puţin. Frigul de tip 2 dispăruse în cea mai mare parte, deşi, atunci când apărea, era mai periculos ca niciodată, pentru că putea să te ia prin surprindere. Unul dintre oamenii de la noi din pluton, o femeie înaltă şi tăcută care făcuse un an de facultate şi se pregătea să se întoarcă acolo, a ajuns la sfârşitul misiunii şi am organizat o petrecere în cinstea ei. Cum ne aflam la Zid, am dat o petrecere fără băutură, dar chiar şi aşa a fost un

eveniment plăcut, care m-a făcut să mă gândesc că, până la urmă, timpul tot trece. Îmi făceam turele la rând, cum picau. Fiecare zi care trecea, fiecare oră, mă aducea mai aproape de momentul în care aveam să plec, să părăsesc Zidul, să-mi încep restul vieții. Între ciclurile de două săptămâni mergeam „acasă" la familiile noastre, după care urma o săptămână de serviciu în rezervă, care era mult mai uşoară din punct de vedere fizic decât gărzile la Zid şi decât instrucția, dar care era atât de monotonă încât crea alte probleme. Unii dintre noi ne-am hotărât să ne petrecem următoarea vacanță împreună. Aşadar, despre asta era vorba acum: o săptămână de vacanță cu noii mei prieteni. Nu aş fi mers dacă nu venea şi Hifa, dar, după ce a dat de înțeles că va merge, am devenit un susținător înflăcărat al ideii.

Niciunul dintre noi nu avea bani, aşa că ne-am gândit să mergem cu cortul. Ne doream să mergem într-un loc din care să nu se vadă marea; cu un peisaj încântător, cu puburi frumoase; în care să putem face drumeții lungi, dar nu obositoare, sau obositoare doar pentru aceia dintre noi care şi-ar fi dorit aşa ceva. Trei bărbați şi trei femei: eu, Cooper şi Hughes, Hifa, Shoona şi Mary. Cu două corturi împrumutate de la ofițerul de la intendență. Am fost de acord să nu luăm comunicatoarele cu noi – o decizie radicală, de fapt, fiindcă era prima oară când încercam ceva de felul acesta. De la vârsta de zece ani, când am primit primul meu telefon, nu am stat niciodată o săptămână fără el. Natura! Asta era ideea. Nu susțin că era neapărat o idee bună, ci doar că asta era ideea.

Cooper făcuse cercetări în căutarea unui loc ideal pentru camping, chiar de-a lungul unui deal, în apropierea unui pub faimos în zonă, dar asta era prima noastră zi şi nu

ajunseserăm unde credeam noi că ar trebui să se afle. Urmarea a fost că stăteam aici, fără să fi ridicat vreun cort, în timp ce ziua dădea semne că se sfârşeşte. Era un loc foarte frumos, dar nu era chiar nemaipomenit ca loc pentru campat.

— Hai să urcăm dealul şi să vedem dacă nu găsim un loc mai bun, a zis Cooper.

— Ei, asta e acum, s-a plâns Mary. Eu sunt frântă. Vreau să mâncăm.

— Pubul ăla este pe aici pe undeva, a zis Cooper. Dacă aveam comunicatoarele la noi…

— Am fost toţi de acord să nu le luăm, am zis eu şi Hifa, într-un glas.

— OK, bine, am fost de acord. Şi uite că ne-am rătăcit.

— Nu ne-am rătăcit, doar că nu ştim sigur unde suntem. Nu e acelaşi lucru, a zis Cooper.

— Cred că îmi amintesc de locul acesta de când vorbeam despre el. Cred că trebuie doar să urcăm dealul, să coborâm pe partea cealaltă şi gata, am ajuns. Ar fi cam un kilometru, nu mai mult, spuse Shoona.

În felul acela misterios al dinamicii de grup, opinia ei a tranşat lucrurile. Poate că spusele ei au convins fiindcă era mai probabil să-l contrazică pe Cooper decât să accepte fără discuţie ce zice el, ca nu cumva să se creeze impresia că unul dintre cupluri se impune cu forţa sau că cei doi îşi ţin partea unul altuia. Am terminat de băut apă şi ne-am luat raniţele în spinare. Ajutoarele, care stăteau tăcute câţiva metri mai încolo, au făcut acelaşi lucru.

Celălalt lucru mare, îndrăzneț și inovator pe care îl făcuserăm pentru această excursie a fost că ne-am hotărât să luăm cu noi Ajutoare. I-am împrumutat de la secția de mentenanță a serviciilor auxiliare ale Apărătorilor. Majoritatea oamenilor de rând nu își permit Ajutoare, dar, dacă pleci cu cortul, hrana suplimentară și tot ce e necesar pentru adăpost sunt cărate chiar de Ajutoare, așa că, în esență, primești Ajutoarele gratis. Eu mă gândisem la ideea asta și tot eu o sugerasem, deci n-am de gând să mă prefac că nu sunt impresionat de mine însumi. Asta însemna că, în loc să cărăm ranițe excepțional de grele și de incomode care să conțină toată mâncarea și tot echipamentul, căram niște rucsacuri de vacanță mult mai mici, mai ușoare și de dimensiuni acceptabile. Puteam să facem tot ce voiam în timpul zilei, fiindcă, la întoarcere, găseam locul unde ridicaserăm corturile în ordine, focul aprins, mâncarea la fiert și hainele spălate. Am fi văzut și noi, din experiență, cum trăiesc bogații. Eu credeam că s-ar putea să ne simțim stânjeniți dacă ne-am obișnui cu Ajutoare, deși nu eram genul de oameni care să beneficieze de așa ceva în viața lor privată. Dar a fost interesant că nu a fost nevoie de o schimbare prea mare. Ajutoarele erau un bărbat și o femeie, un cuplu, cred, după familiaritatea dintre ei și după faptul că abia își vorbeau. Nu i-am întrebat care este povestea lor și ei nu s-au oferit să o spună, ceea ce era perfect. El se ocupa de gătit, iar ea făcea restul treburilor.

În prima zi, felul în care ne condusese Cooper s-a dovedit a fi corect. Am continuat să urmăm poteca pe care urcasem pe deal, cu lumina soarelui în spate, astfel că tot peisajul părea binecuvântat, scăldat în aur. Când am ajuns în vârf, am putut să vedem iar până departe: în fața noastră

se întindea un lac înconjurat din toate părţile de munţi, din mijlocul căruia o navă cu zbaturi arunca rotocoale de abur. Era un moment care semăna cu tablourile acelea din secolul al nouăsprezecelea, cu un tip romantic care cucerise un vârf de munte şi acum privea lumea întinsă la picioarele lui, doar că tabloul ar avea câteva detalii în plus: şase Apărători murdari, două Ajutoare şi, în plus, Apărătorii se prinseseră cu toţii într-un mic dans victorios fiindcă găsiseră pubul pe care îl căutaseră. Era la vreo jumătate de kilometru distanţă, mai jos, pe partea cealaltă a dealului, lângă un mic teren pentru camping, perfect poziţionat, cu acces la priveliştea de care ne bucuraserăm din vârful dealului.

— Iată şi rezultatul, a zis Cooper, mândru de el.

Ne-am lăsat rucsacurile şi am intrat în pub, în timp ce Ajutoarele instalau corturile. Da, mă gândeam eu, cu siguranţă că aşa merge treaba când faci parte din elită. Alţii fac lucruri pentru tine. Eşti unul dintre privilegiaţi. Pubul era o versiune fantezistă veche a unui han englezesc, cu bar, canapele şi separeuri, cu panouri de lemn, intim; puteai să-ţi imaginezi cum ar fi fost dacă ai fi sosit acolo într-o noapte de iarnă şi ai fi simţit imediat că eşti la adăpost şi la căldură. Ne-am dat seama din primele zece secunde că proprietarul era un fost Apărător care îi trata în mod special pe cei care serveau la Zid. Primul rând de halbe a fost din partea casei. Am băut încă un rând, apoi ne-am întors la corturi, unde Ajutoarele făcuseră un foc de tabără şi începuseră să pregătească mâncarea. Se întunecase, dar era un întuneric albastru închis, luminat de razele lunii, întunericul acela preferat de Apărători. Foc, fum, carne de oaie: totul era perfect. Zidul părea să fie foarte departe.

În prima dimineaţă m-am trezit devreme, la scurt timp după ce s-a luminat. Am ieşit din cort ca să mă întind, să alung somnul şi să mă uit de cafea. Nu-mi pusesem ochelarii, aşa că obiectele din jur erau în ceaţă, şi am avut o halucinaţie bruscă; o siluetă în alb, cu spatele iluminat de soarele care răsărea, dansa încet, părând cuprinsă de flăcări în lumină. Un arhanghel! mi-a trecut prin minte. Cred că înnebunesc! a venit alt gând. Dumnezeule mare, ăla este Hughes care face tai chi! m-am gândit apoi. Nu s-a oprit şi nici nu s-a întors să se uite la mine, ci şi-a continuat antrenamentul. Era impresionant şi absolut ridicol – impresionant, în parte, fiindcă trebuie să fi ştiut că arăta ridicol, dar asta nu-l împiedica şi nici nu-l încetinea. Era bun? Cred că e posibil să fi fost. Mişcările lui păreau destul de ritmice şi nu a căzut nici măcar o dată.

Ajutoarele nu se treziseră încă, dar Hughes fiersese un ibric de cafea pe un aparat de gătit şi mi-am pus şi eu o cană.

M-am aşezat pe unul din scăunelele pliante şi m-am bucurat de privelişte. Mă înţelegeam bine cu Hughes şi, pe lângă faptul că şi semănam puţin, lucrul ciudat era că îşi petrecuse copilăria în apropiere de mine, într-un orăşel aflat la vreo douăzeci şi ceva de kilometri distanţă. Am descoperit că amândoi cunoşteam oameni care îi fuseseră colegi de şcoală celuilalt. Odată, la schimbarea gărzii, Sergentul chiar a ţipat la Hughes, spunându-i că nu are ce căuta acolo, şi apoi, după ce a văzut cine era, şi-a cerut scuze sau şi-a cerut un fel de scuze. De fapt, s-a exprimat exact aşa: „Îmi pare rău, cred că te-am confundat cu cealaltă prăjină pişată".

Până mi-am terminat eu cana de cafea, şi-a terminat şi Hughes exerciţiile.

— Îmi pare rău, a zis el. Știu că pare o prostie.

— Nu… am îngăimat eu. Apoi am ridicat din umeri. E doar altceva. Știi tu, față de prindeți baioneta, îndreptați arma, apăsați pe trăgaci.

— Nu pot să le fac la Zid, ar râde toată lumea de mine. N-aș mai scăpa de glumele lor.

— Mda, înțeleg.

— În plus, ar trebui să le fac în aer liber și în cea mai mare parte a timpului este al naibii de frig.

— Mda, înțeleg și asta.

— Profesorul meu mi-ar spune că ar trebui să le ignor și basta. Și frigul, și glumele. Dar nu pot.

— Și el ce e? Vreun chinez de nouăzeci de ani cu mustăți lungi și subțiri, care face arte marțiale de atâta timp că a ajuns să zboare?

— Nu, îl cheamă Graham, are în jur de treizeci și cinci de ani, locuiește în Wolverhampton. Dar știe foarte multe despre tai chi.

—Ai de gând să te întorci acolo?

— Nu, am de gând să merg la facultate. S-a aplecat spre rucsacul lui și a scos o carte, un exemplar broșat cu poezii de Wordsworth. Vreau să studiez literatura. Aș vrea să rămân la universitate și să predau, dacă mă descurc bine.

L-am privit pe Hughes. Silueta masivă, amenințătoare și zbârlită pe care o văzusem târșâindu-și picioarele pe Zid în amurg, înjurând în barbă și în șoaptă, uitându-se urât la mine, ținându-și arma automată cu mâna dreaptă, în loc să o aibă atârnată de umăr, atunci când ne-am cunoscut – omul acela era un intelectual suplu și delicat care făcea

arte marţiale şi medita, citea poezie romantică şi dorea să devină profesor universitar.

— Tu? m-a întrebat el.

— Nu ştiu, i-am răspuns şi am descoperit, spre surprinderea mea, că gândul era adevărat. Înainte aveam idei secrete despre ce aş fi vrut să fac: secrete în sensul că nu le spusesem niciodată cuiva. Îmi doream să plec de acasă (partea asta nu era secretă), să capăt cât mai multă educaţie cu putinţă, să-mi găsesc un job unde să câştig o grămadă de bani şi să ajung să fac parte din elită. Toate acestea erau lucruri prea vagi pentru a putea fi numite plan. Nu cunoşteam niciun om care să fi reuşit să facă aşa ceva, dar ştiam că se poate face. Elitele trebuie să îi lase pe cei din afară să pătrundă în rândurile lor. Este una dintre regulile lor fundamentale de funcţionare. Aşa se primenesc şi aşa distribuie suficiente beneficii pentru restul lumii, împiedicând astfel anarhia să irupă de jos. În plus, elitele au nevoie de sânge proaspăt, pentru că oamenii proaspăt intraţi în rândurile lor sunt cei care ştiu cum gândeşte restul populaţiei în clipa de faţă. Nu în termeni generali, ci chiar în acest moment istoric particular. Pentru a descoperi lucrurile acestea, trebuie să laşi câţiva oameni să intre. Câţiva oameni ca mine, un băiat isteţ şi nemilos din provincie.

Asta era ceva secret, întunecat, intim. Înţelegeam suficient de multe ca să-mi dau seama că nu era un lucru bun pe care să ţi-l doreşti şi nu era un fel apreciat de a fi ca, aflându-mă în mijlocul prietenilor, colegilor şi tovarăşilor mei, a camarazilor mei Apărători, să complotez în secret să mă distanţez de ei, să devin altcineva. Practic, le spuneam că sunt mai bun decât ei – nu spuneam cu voce tare, făceam

ceva mult mai rău, o spuneam în inima mea. Cel mai tainic gând al meu era: Nu sunt ca voi. Nu mă cunoaşteţi.

Şi cu toate acestea, spre surprinderea mea, am observat că această idee secretă pe care o aveam, referitor la cine sunt de fapt, părea să-şi piardă puterea. Cu cât îmi petreceam mai mult timp cu ei, cu atât îmi dădeam mai bine seama că asemănările dintre mine şi restul Apărătorilor erau mai numeroase decât deosebirile. La început, mă uitam la avioanele care zburau pe deasupra noastră şi îmi doream, tânjeam fizic, să fiu acolo sus şi să privesc în jos, în loc să fiu aici jos şi să privesc în sus. Să văd cum se întinde lumea dedesubt, să fiu acolo sus în albastrul cerului, să fiu atât de sus încât oamenii să nu se mai poată vedea – exact aşa! Să urc deasupra oamenilor, să fiu departe de cotidian, să trăiesc în mediul pur inuman al înălţimii şi aerului. Simţeam în continuare atracţia aceasta, îi simţeam freamătul. Să fiu acolo sus în loc să fiu aici jos, dar problema era că însemna o dorinţă la fel ca aceea de a fi deasupra oamenilor normali, de a nu fi unul dintre ei. Să spui eu semăn mai mult cu oamenii aceia de sus, din avion, şi mai puţin cu Sergentul, cu Yos, cu Mary şi Cooper, cu Shoona şi Hughes, cu Hifa sau chiar cu părinţii mei. Să fiu unul dintre ei, nu unul dintre noi. Dar îmi dădeam seama că poate nu voiam să fiu unul dintre ei; poate că îmi plăcea mai mult de noi decât de ei. Deşi avioanele acelea păreau în continuare foarte frumoase şi trebuie să fie incredibil să te afli la o înălţime atât de mare, să te deplasezi atât de repede, să poţi privi în jos în timp ce zbori…

— Mda, nu ştiu. Facultatea. După aceea, nu ştiu.

— N-are rost să te prefaci că ştii atunci când nu ştii de fapt.

— N-are.

Mary s-a trezit şi ea. A ieşit din cortul fetelor căscând şi întinzându-se, părul ei cârlionţat lăsând impresia că se întinde şi el, în sus şi în toate părţile. A venit lângă noi şi şi-a luat o cană cu cafea – era genul acela de persoană temperamental veselă care este hilar de prost dispusă dimineaţa, înainte să-şi ia porţia de cafeină. După ce şi-a terminat ceaşca, era pregătită să stea de vorbă.

— Mă întreb ce au de gând să gătească pentru diseară, a zis ea.

În ciuda faptului că unul dintre motivele pentru care aveam Ajutoarele era să nu mai fim nevoiţi să gătim noi, gătitul era hobbyul şi principalul interes al lui Mary, fiind totodată şi jobul ei: era activitatea ei preferată. Nu era nevoie să o întrebăm ce planuri are pentru viaţa de după Zid. Era subiectul ei preferat de discuţie, un vis continuu despre ce ar face dacă ar avea banii necesari să-şi deschidă propriul ei restaurant. (Partea cu strânsul banilor era un pic vagă. Dar ea era încrezătoare.) Despre cum ar putea să gătească orice şi-ar dori, atâta timp cât era de sezon. Îi plăcea să vorbească despre asta.

— Existau ataşa multe produse agricole de care puteai să faci rost înainte de Schimbare! adăugă ea. Orice, tot timpul. Roşii şi fructe, şuncă de unde nici nu gândeşti, carne oricând voiai, toate astea pe tot timpul anului. Uleiuri, mirodenii, plante aromatice tot anul, orice îţi doreai de oriunde, oricând. Când citesc cărţile acelea vechi şi mă gândesc că trebuie să fi fost prea uşor, ştiţi? Practic, puteai să găteşti orice. Oricând. Stai şi te întrebi de unde ştiau oamenii ce şi-ar dori? Adică, dacă poţi avea orice vrei, oricând, este ca în cărţile ştiinţifico-fantastice, unde exista o maşinărie

care crea pur și simplu lucruri. Te zăpăcește de cap. Apeși pe un buton și ai carne de vită la cuptor, fazan cu sos mole, chifteluțe de năut cu iaurt, aioli, curry de crevete, sufleu de mango, rață în sânge, consommé de berbec, știți, unde se oprește chestia asta? Adică, ideea este uluitoare, de toate tot timpul, am înțeles, și cu toate astea este ciudat și greșit. Acum sunt mai puține, dar poate că, nu știu, n-aș spune că e mai bine, asta ar fi o prostie, evident că nu este mai bine, dar trebuie să lucrezi cu ce ai la îndemână, știți, și, chiar dacă ai doar napi, napi și iar împuțiții ăia de napi, măcar știi ce să faci cu ei, fiindcă asta a crescut din pământ și asta poți să pregătești, și trebuie să-i faci interesanți, fiindcă nu ai de ales, știți? Și apoi mai sunt verzele și țelina sau napii suedezi, sfecla roșie sau fructele de pădure, ai la dispoziție doar ce crește pe aici, și asta este partea uimitoare și frumoasă, asta este interesant, nu umbli aiurea prin magazine de unde poți să cumperi, știți, lucruri care tocmai au fost aduse cu avionul de la mama naibii.

Îi venea greu să lase Ajutorul în pace să-și vadă de treabă, și în primele câteva zile a stat pe lângă bucătar, făcându-i sugestii pe care, dacă ar fi să mă iau după limbajul lui corporal, nu punea prea mare preț. Se vedea că este un bărbat mândru. Și cu toate acestea, până la sfârșitul săptămânii găteau împreună, deși Shoona îi spunea că este idioată și că ideea vacanței era să nu facă tot aceleași lucruri pe care le făcea și la Zid și care-i ocupau tot timpul. Răspunsul lui Mary: „Dar vreau eu să le fac". La asta nu ai ce să mai răspunzi.

Altă întrebare care îmi ocupase mintea cât a durat vacanța a fost: când făceau sex Cooper și Shoona? Era un mister în cazarmă și aici devenise un mister și mai mare. Noi i-am

întrebat dacă nu vor un cort al lor, separat – bine, zic „noi", dar de fapt Hifa a întrebat-o pe Shoona între patru ochi – şi a răspuns că nu. Bun, dar atunci când şi unde o făceau? Probabil că se furişau pe undeva pe afară sau prin spatele clădirilor sau ceva de genul. Nu făceau niciodată gesturi de afecţiune în public şi nu exista niciun indiciu care să arate că formează în mod evident un cuplu şi, cu toate acestea, erau un cuplu.

Planurile mele în direcţia asta nu s-au materializat. Am încercat în câteva rânduri să fac o plimbare cu Hifa, dar am descoperit că una dintre problemele campingului era că nu aveai aproape deloc intimitate. De fiecare dată când făceam o sugestie mai voalată – Vrei să facem câţiva paşi până la bar? Vrei să vedem ce este pe vârful dealului? Vrei să facem o plimbare pe jos până în următorul sat? Vrei să împrumutăm câteva undiţe de la proprietar şi să încercăm să prindem ceva? –, ea fie îi întreba pe ceilalţi dacă nu ar vrea să vină şi ei, fie ne vedeau că plecăm şi ni se alăturau fără să ne mai întrebe, de parcă toată lumea avea în mod automat voie să ia parte la orice făceau ceilalţi. M-am simţit jalnic, de parcă m-aş fi întors în anii de şcoală şi n-aş fi fost prea departe de acea etapă a dezvoltării sexuale în care băieţii le arată fetelor că le plac ducându-se la ele, trăgându-le de păr şi fugind apoi în celălalt capăt al clasei.

Mă gândesc adeseori la săptămâna aceea. Poate că motivul este, în parte, ce s-a întâmplat după ea. Dar şi fiindcă au fost şapte zile magice. Nu pot spune că a fost cea mai fericită perioadă pe care am petrecut-o la Zid, pentru că ideea era că nu eram la Zid, ci eram în vacanţă; dar a fost cea mai bună perioadă pe care am petrecut-o cu noua mea familie de la Zid. Ne-am plimbat, am stat de vorbă, am

mâncat, am citit. Am băut bine, dar niciodată atât de mult încât să fim prea mahmuri şi să nu ne mai putem bucura de ziua următoare. Proprietarul ne-a dat voie să folosim baia pubului; ba chiar ne-a permis să ne spălăm şi să facem duş acolo. Am putut să ne cunoaştem şi altfel unii pe alţii. Masca de Apărător era o personalitate pe care oamenii o purtau atunci când veneau la Zid. Poate că eul lor care nu avea de-a face cu Zidul era mai apropiat de eul lor adevărat. Sau poate că nu, mă gândesc acum. Poate că nu există un eu adevărat, doar diferite versiuni ale noastre pe care le afişăm în diferite împrejurări şi faţă de diferiţi oameni. Acel eu care interacţionează cu părinţii mei nu este eul care stă de vorbă cu Hifa şi nu este eul care primeşte ordine de la Căpitan şi nu este eul care sunt în sinea mea în timpul unui schimb la Zid, care numără minutele ce trebuie să treacă până se termină cele douăsprezece ore.

În cele din urmă, în ultima seară am reuşit să o fac pe Hifa să plecăm doar noi doi, neînsoţiţi, apropiindu-mă timid de ea, ridicând din sprâncene şi întrebând-o: „Facem câţiva paşi?" Şi pur şi simplu am pornit din tabără în josul dealului. Am tot coborât aşa şi ne-am plimbat prin şa, apoi am luat-o în sus, spre creasta unei văi lungi, unde am rămas pe loc, uitându-ne înapoi, la peisajul pe care îl traversaserăm. Eram de cealaltă parte, la capătul îndepărtat al dealurilor căldării, departe de tabără şi pubul de-abia se vedea. În aer plutea sentimentul de ultimă noapte, atmosfera aceea a întoarcerii la şcoală, a întoarcerii la realitate pe care o simţi întotdeauna în momentele când porneşti spre casă la sfârşitul unei vacanţe reuşite. Mă gândeam că acesta este momentul în care ar trebui să spun ceva. Sau poate că n-ar trebui să zic nimic, ci să trec pur şi simplu la fapte? Hifa

gâfâia uşor din cauza efortului depus în ultima parte a drumului, când urcase dealul, părul îi ieşea din căciula tricotată, era îmbujorată la faţă, cu buzele pline şi trandafirii.

— Când o să mă fac mare, o să fiu îndeajuns de bogată ca să am ajutoare, a spus Hifa, dar nu prea apăsat, ci ca şi cum ar fi visat cu ochii deschişi. Brusc am simţit că ocazia îmi scăpase printre degete. Ea a spus un lucru la care mă gândisem şi eu, dar care mi s-a părut prea intim ca să-l spun cu voce tare. Ideea de a avea Ajutoare era pe lista mea cu dorinţe secrete, sau fusese, şi experienţa aceasta nu schimbase deloc lucrurile. În realitate, le făcuse să pară şi mai dezirabile. Eu credeam că Ajutoarele sunt un simbol al statutului social, o tehnică prin care arăţi că eşti bogat. Dar, în cursul acelei săptămâni, descoperisem că viaţa ar deveni mult mai frumoasă dacă ai avea pe cineva care să facă toate lucrurile plictisitoare şi dificile în locul tău. Să ai Ajutoare era un fel de a-ţi îmbunătăţi viaţa. Am înţeles totodată că asta era una dintre diferenţele dintre mine şi Hifa. Cum ea nu credea că va ajunge vreodată suficient de bogată pentru a avea Ajutoare, era liberă să discute despre acest lucru glumind pe seama lui. Cum eu credeam că voi fi suficient de bogat într-o bună zi, întrucât conştiinţa mea de sine spunea că voi fi genul de om care va ajunge suficient de bogat, nu aş fi glumit niciodată pe tema asta. Asta ar fi însemnat să las să-mi scape informaţii adevărate despre cine sunt şi ce îmi doresc.

— A venit momentul să ne întoarcem, mai e puţin şi o să apună soarele, a zis ea, întorcându-şi privirea de la peisaj.

Să încerc ceva prin surprindere? Nu, era prea târziu, aş părea prea disperat. Lăsasem ocazia să-mi scape printre

degete. În plus, mă gândeam că era ciudat că nu știam de fapt nimic despre ea.

A venit dimineața, ne-am întors la realitate. Ne-am făcut bagajele și am pornit spre gară pentru călătoria de întoarcere la Zid. Rucsacurile noastre, care ni păruseră ușoare la începutul vacanței, ni s-au părut grele acum, când am început drumul de întoarcere. Ne petrecuserăm toată săptămâna stând de vorbă, discutând în contradictoriu și tachinându-ne, dar în tren am stat tăcuți. Eu încă analizam pe toate fețele problema Ajutoarelor atunci când ne-am luat la revedere de la ei, odată ajunși la capăt de linie în gara mare din Londra. Exista un lucru la care mă tot gândisem pe parcursul săptămânii respective. Nu mă gândisem niciodată serios la Ajutoare până atunci, nici la cum ar fi dacă aș avea și eu Ajutoare, nici la ce fel de viață duceau ei sau la întrebarea despre cum arătase viața lor înainte și după Schimbare, despre călătoria făcută ca să ajungă aici, despre cum reușiseră să treacă peste Zid și despre cum e să fi fost unul dintre Ceilalți și să devii Ajutor. Puteam să-mi imaginez oarecum nisipul fierbinte, soarele galben și uriaș deasupra capului, usturimea apei de mare care-ți pătrunde în piele prin tăieturi, abandonarea celor slabi, pâinea amară a exilului și a pierderii, dorința arzătoare de a fi în siguranță, disperarea incandescentă și durerea care te mână înainte… nu, nu-mi puteam imagina cu adevărat. Și cu toate acestea, erau aici.

Nu știu de ce mi se părea că ceea ce voiam să aflu era răspunsul la o întrebare nelalocul ei, dar aveam impresia asta și îmi adunasem curajul să-i întreb. La gară, Ajutoarele se despărțeau de noi ca să plece spre următoarea lor misiune. Așa cum conveniserăm între noi, Apărătorii, l-am luat

pe bucătar deoparte câteva clipe, ca să-i mulţumim şi să-i strecurăm un plic cu un bacşiş, pentru el şi partenera lui – nu era musai să facem asta, dar noi am considerat că aşa ar trebui procedat. L-a luat, înclinând uşor din cap în semn de mulţumire. Singura dată când l-am văzut zâmbind sau schimbându-şi puţin expresia a fost atunci când gătise cu Mary, în ultimele câteva zile de vacanţă. Era ultima mea şansă. Gara era plină de oameni care forfoteau încoace şi în colo, lucru care dădea un aer de intimitate discuţiei noastre, fiindcă nimeni nu putea să tragă cu urechea.

— Aş vrea să te întreb ceva, i-am zis. Ajutorul era un bărbat zvelt, care se mişca puţin şi, indiferent când îi vorbeai, rămânea impasibil, cu mâinile pe lângă corp. Pe aici, noi avem un nume pentru ceea ce s-a întâmplat cu lumea. O numim Schimbare. Dar m-am tot întrebat ce nume i-au dat restul oamenilor, dacă există un cuvânt pentru acelaşi lucru sau este ceva care s-a întâmplat pur şi simplu. Sper să nu te superi că te întreb, dar în limba ta există un nume pentru Schimbare, pentru ceea ce noi am numit Schimbarea?

— Cuu-ii-shii-a, mi s-a părut că am auzit. Nu ştiam dacă am auzit bine şi nu aveam nici cea mai vagă idee la ce se referă, dar în ochii lui am văzut ceva care m-a împiedicat să pun mai multe întrebări. Şi-a luat bagajul şi a plecat cu partenera lui, fără să-şi ia la revedere şi fără să se uite înapoi.

Ne-am dus la agenţia care oferea casete de valori şi ne-am recuperat bunurile preţioase pe care le lăsasem acolo înainte să pornim spre nord: comunicatoarele. Hifa l-a sărutat pe al ei înainte să-l deschidă, zicând: „Ce dor mi-a fost de tine”.

Aș fi vrut să mă uit la comunicatorul meu singur. L-am băgat în buzunar și am așteptat ca toți ceilalți să pornească spre trenul cu care trebuia să ne întoarcem înapoi la Zid. Agitația din gară nu scăzuse, în mare parte din pricina navetiștilor care se grăbeau să ajungă acasă: era una din clipele acelea când îți amintești câtă viață există departe de a ta, departe de aceea de Apărător. Toți oamenii aceștia aveau casă, salariu, familie, hobbyuri, impozite de plătit, lucruri la care se gândeau, seriale TV cu care rămăseseră în urmă, facturi la încălzire, grădini de îngrijit. Eu nu aveam niciunul dintre lucrurile astea; poate că le voi avea într-o bună zi. În clipa aceea nu mi le doream în mod deosebit. Ciudat era că, deși îmi doream să plec de la Zid, îmi doream ca perioada aceasta să se termine, când încercam să mă gândesc serios la ceea ce trebuia să urmeze, nu găseam decât un mare gol.

Mi-am deschis comunicatorul. Aveam o mulțime de mesaje, dar, înainte să le deschid, am intrat pe net să caut ceva: cuu-ii-shii-a. Nu am găsit ce trebuia din prima încercare, fiindcă am scris greșit, dar la a treia încercare am găsit ce căutam. Kuishia este un cuvânt din swahili. Înseamnă „sfârșit”.

10

Când am revenit la Zid, nu ne-am întors realmente „înapoi", ci am ajuns la un alt segment al lui, pe coasta de est. Să nu uităm, două săptămâni la Zid, două săptămâni libere, prima fiind o săptămână de vacanță, în timp ce a doua era dedicată (de obicei) instrucției. Acum urma partea de instrucție. Apărătorii o așteptau cu nerăbdare. Impresia generală era că instrucția primară era un iad – exact asta urmărea, să te oțelească, să te obișnuiască cu toate regulile acestea noi de la Zid, să te frângă și să te reclădească apoi ca Apărător. Dar, după ce ajungeai pe Zid, săptămânile de instrucție erau relativ distractive. Pentru început, o săptămână petrecută cu instrucția însemna că poți să scazi o săptămână din timpul pe care trebuia să-l petreci la Zid. Erai într-un loc nou, nu la turnul tău obișnuit. În plus, instrucția însemna că faci lucruri noi – nu are rost să faci instrucție pentru lucruri pe care le cunoști deja.

Am fost trimiși la o secțiune a Zidului care fusese construită printre primele, dar care nu fusese folosită niciodată, pe estuarul unui râu. Majoritatea vechilor peisaje riverane au dispărut după ce s-a produs Schimbarea, fiind doar un alt lucru pe care îl mai putem vedea doar în fotografii. Totuși, aici, accidentele topografiei însemnau că lucrurile arătau cam la fel ca în fotografiile vechi. Există malurile

povârnite ale râului, copaci care se apleacă deasupra apei, un cot prin care apa şiroieşte lin şi multă verdeaţă. Era unul dintre primele segmente construite ale Zidului şi nu fusese folosit niciodată. Motivul: pe măsură ce Schimbarea avansa, inginerii şi-au dat seama că Zidul trebuia amplasat mult în afară, aşa că gura râului a fost astupată cu beton şi direcţia Zidului a fost regândită. Ca urmare, exista o secţiune a Zidului care fusese construită respectând parametrii obişnuiţi, dar care nu fusese dată în folosinţă. Un loc perfect pentru antrenamente. Mai mult, din moment ce acesta nu era Zidul propriu-zis, existau Ajutoare. Ele se ocupau de curăţarea echipamentelor şi de întreţinerea cazărmii. Corvezi şi muncă de jos? Aici nici nu se punea problema! Aranjamentul acesta era de fapt o mică vacanţă în sine. Mary şi restul echipei sale erau deosebit de veseli pentru că nu aveau nimic de făcut: Ajutoarele se ocupau de cea mai mare parte a pregătirii meselor. Ei nu făceau decât să lenevească toată ziua uitându-se la TV şi jucându-se jocuri pe comunicator. Lucrul acesta ar fi fost teribil de enervant, dar bucuria lor era dezarmantă şi nu puteam să le purtăm pică.

— Acesta este un exerciţiu de apărare şi atac, ne-a spus Căpitanul a doua zi după ce am ajuns la turnul de pază. Stăteam aşezaţi în sala mare a cazărmii, care era identică cu sala noastră mare, diferenţa fiind că aici se vedeau copaci pe fereastră, lucru care crea o atmosferă foarte diferită. Timp de trei zile şi de trei nopţi trebuie să apărăm o secţiune de cinci kilometri de Zid. Observaţi că este cu doi kilometri mai mare decât distanţa noastră obişnuită. Vom fi suprasolicitaţi. Fiecare Apărător va păzi trei sute treizeci de metri de Zid, nu două sute. Credeţi-mă: e mai greu. Mult mai greu. Celălalt pluton va ataca la un moment dat pe

parcursul următoarelor trei zile. Poate că va ataca de mai multe ori. Nu știu nimic despre ei, cine sunt sau de unde vin sau câți sunt. Bănuiesc că unitatea lor este la fel de mare ca a noastră, dar nu știu asta și nu putem să pornim de la presupoziția asta. Trebuie să-i tratăm la fel cum i-am trata pe Ceilalți. Diferența ar fi, a zis cu unul din zâmbetele lui rare și înfiorătoare, că vom utiliza gloanțe oarbe, nu muniție adevărată. Aveți câte un detector pe vestă, dacă pâlpâie, sunteți răniți, dar puteți continua lupta, însă, dacă lumina nu mai pâlpâie și rămâne constantă, ați murit. Există evaluatori care urmăresc lupta. Poartă brasarde albe. Dacă v-au spus că ați murit, ați murit. Nu vă puneți cu ei, au puterea să vă prelungească șederea la Zid. Ei filmează atât cu camere statice, cât și cu camere purtate pe cap, și decizia cu privire la cine a murit și cine a trecut peste este luată combinând ce spun evaluatorii cu ce se vede pe filmare. Aveți întrebări?

Ne-am foit un pic. În cele din urmă, Sergentul a zis:

— Domnule, spuneți-le și despre partea distractivă.

Căpitanul chiar a râs. Era clar că îi plăcea genul acesta de instrucție, îi plăcea să fie activ și să facă ceva, nu să aștepte să se întâmple ceva sau să fie permanent în gardă. A continuat să zâmbească.

— Da, partea distractivă. După ce se termină cele trei zile ale noastre, avem o zi să facem schimb de locuri cu celălalt pluton și să ne facem și noi planuri. După aceea, noi vom fi atacatorii. Am observat că nu a zis că noi vom fi Ceilalți. M-am bucurat că n-a făcut-o. Cuvintele ar fi părut nelalocul lor; ne-ar fi făcut să tresărim superstițios. Cu toate acestea, asta a vrut să spună și era evident că asta aștepta cu atâta nerăbdare. Căpitanul, care fusese un Celălalt, era

încântat de ideea că va juca din nou rolul de Celălalt, că va juca teatru prefăcându-se că face ce a făcut cu adevărat pe vremuri.

— Timp de trei zile le vom face viața un iad și mulți dintre noi vom reuși să trecem peste Zid. Am făcut exercițiul acesta de mai multe ori și de fiecare dată am reușit să-mi trec o parte din pluton peste Zid, și nu am de gând să fac o excepție de data asta. Gândiți-vă la acest aspect când sunteți de serviciu, și vom sta de vorbă și vom face planuri în ziua rocadei. Vom trece peste Zid. Fiecare dintre voi poate să vină cu idei despre cum am putea să o facem. În ceea ce mă privește, a zâmbit el din nou, am și eu câteva idei.

După aceea, discuția s-a transformat într-o ședință de informare despre secțiunea noastră de Zid, despre particularitățile sale geografice și topografice. Cea mai importantă știre a fost că malurile râului din zona noastră fuseseră înalte și coborâseră spre râu aproape ca o faleză, dar o faleză care urca în trepte, să zicem, o porțiune dreaptă de cinci metri, apoi o mică secțiune orizontală, apoi încă cinci metri. Malurile abrupte erau motivul pentru care inginerii au crezut la un moment dat că Zidul ar putea să fie construit aici fără probleme. Aveau să-și dea seama că se înșală, dar asta abia după ce au construit Zidul. Rezultatul a fost că, la baza Zidului, rămăsese o margine din malul stâng, care nu arăta exact ca una din plajele lumii vechi, dar care era suficient de lată ca să-ți permită să stai în picioare sau să mergi pe ea. Lucrul acesta transforma secțiunea dezafectată de Zid într-un loc foarte avantajos pentru atacatori, din moment ce exista un loc pe unde se puteau cățăra. Se anunța o săptămână interesantă.

Nu cred că am văzut compania noastră într-o stare de spirit mai bună ca în timpul acestor şapte zile de antrenamente. Chiar semăna cu o vacanţă sau cu o tabără de vacanţă, pentru că exista o structură, structura neiertătoare a schimburilor, dar şi schimbarea de locaţie, doza suplimentară de libertate asigurată de existenţa Ajutoarelor şi, un element esenţial, feţele noi. Apărătorii care erau acolo de mai mult timp decât mine îşi cunoşteau omologii, gemenii de pe celălalt schimb, în timp ce eu îl cunoşteam de fapt doar pe Hughes. Pe restul oamenilor din celălalt schimb îi întâlnisem doar în timpul acelor călătorii cu trenul, de la sfârşitul ciclului, când ne îmbătam şi speriam civilii. Era distractiv să vezi cât de asemănători eram ca plutoane; aveau şi ei un tip nou (ca mine), un tip amuzant, un tip morocănos, un altul care nu înţelegea nimic până nu-i spuneai de trei ori. Ba chiar aveau pe cineva care era pasionat de sculptura în lemn, ca Yos.

Eram speriat la începutul primei gărzi pe care o făceam pe secţiunea de Zid utilizată pentru antrenamente sau pe Zidul fals. Pentru a complica lucrurile, noi trebuia să facem de gardă timp de trei nopţi şi trei zile, cu un schimb discontinuu complicat la mijloc. Secţiunea noastră a început garda noaptea, ceea ce era şi bine şi rău, pentru că asta însemna că scăpam mai repede de cea mai grea parte, dar dezavantajul era că ne confruntam cu un şoc mai puternic, fiindcă veneam după o săptămână liberă. Faptul că ştiam că nu ne aflăm pe o versiune cu totul reală a Zidului părea ciudat: eram speriat şi, în acelaşi timp, ştiam în adâncul sufletului că nu prea am de ce să fiu speriat, nu cu adevărat, pentru că nu era ca şi cum aş fi fost cu adevărat un Apărător, aşa că, dacă nu reuşeam să-mi fac treaba, nu

aveam să mor, de fapt. Mai mult, priveliştea de aici era mult mai interesantă, în principal pentru că exista o priveliște, spre deosebire de niciun fel de priveliște, în afară de betoncerapăvânt. Aici exista şi un râu, o secţiune a Zidului care se răsucea după cotitura îndepărtată a râului, existau până şi copaci! Într-o zi cu vreme frumoasă, dincolo de secţiunea îndepărtată a Zidului, se putea distinge cu greutate un şir de dealuri joase şi verzi. Sub lumina lunii din acea primă noapte, peisajul arăta ca o lucrare exotică de compoziţie, ceva creat de o persoană care a vrut să demonstreze ce se poate face cu nuanţe de negru şi de alb, dar şi cu toate celelalte culori care există în lumina lunii, indiferent care ar fi ele, nu sunt nuanţe de gri, dar nu sunt nici culori normale şi nici nuanţe de alb sau negru. Coranul spune că zorii au sosit dacă poţi deosebi un fir alb de unul negru. Dar există diferenţe între aceste culori-umbră şi înaintea zorilor, când luminează luna. În plus, nu era la fel de frig ca în secţiunea noastră de Zid. Nu ştiu dacă am avut noi noroc de vreme bună sau dacă avea legătură cu faptul că vântul bate mai puţin în direcţia asta sau cu vreo altă particularitate de microclimat. Dintr-un motiv oarecare, era cu câteva grade mai cald. Dacă adunăm toate lucrurile acestea laolaltă, rezultă că dificultatea era cu mult redusă. Lucru care ne tenta să nu mai fim la fel de vigilenţi pe cât ar fi trebuit să fim.

— Asta da viaţă! a zis cineva prin staţie în acea primă noapte. Am râs, şi, când m-am oprit din râs, m-am întrebat de ce era amuzant. Am înţeles până la urmă: pentru că ideea că trebuie să stai 12 ore în picioare în întuneric, într-un frig muşcător, cu o armă automată în braţe, aşteptând să te atace cineva, ştiind că eşecul înseamnă moarte sigură, te

marchează atât de tare încât, prin comparație cu asta, faptul că stai 12 ore în întuneric și în mai puțin frig, așteptând pe cineva să simuleze că te atacă, pare chiar amuzant.

Primul atac s-a produs în noaptea aceea, la patru dimineața. O tactică inspirată din partea celeilalte companii – o noapte ca asta, în care lumina lunii era strălucitoare, ar fi fost ultima pe care ar fi ales-o cineva pentru un asalt. În plus, noi ne gândeam că vor avea nevoie de cel puțin o zi pentru a analiza hărțile, pentru a stabili topografia, pentru a face un plan. Ei au ales ceva mai simplu și mai eficient: au trișat. Nu s-au apropiat de Zid traversând estuarul, ci au apărut brusc acolo, escaladându-l la intervale bine stabilite, fără să scoată un zgomot, ca niște fantome. Am fost avertizat cu vreo cinci secunde înainte, de focurile de armă care se auzeau la un kilometru distanță, acolo unde centrul secțiunii noastre era luat cu asalt. M-am uitat într-acolo, am avut timp să-mi spun o, rahat, și preț de o clipă m-a străbătut un fior rece, când adrenalina a început să-și facă efectul: un tip ciudat de șoc electric, nu un gând, ci o senzație fizică, ca aceea pe care o ai atunci când te uiți la un film de groază și vezi că se întâmplă ceva oribil – o simți în spate, pe șira spinării, în stomac, dar este o senzație, nu o idee.

Dar e adevărat ce spun Apărătorii. Expresia pe care o folosim noi este că „instrucția își spune cuvântul". Descoperi în tine instincte noi, pe care ți le-ai format. Am tras siguranța armei mele automate și mi-am întors privirea către sectorul meu, căutând din ochi inamicul. La vreo sută de metri distanță, am văzut doi inamici care escaladau Zidul: unul reușise să urce, dar celălalt se blocase și primul tip se apleca să-și tragă partenerul sus. Am tras direct în ei, rafale scurte, așa cum fusesem antrenat. Primul bărbat

a întors privirea spre mine, a reuşit să-şi tragă partenerul pe Zid, apoi s-a întors spre mine cu mâinile în aer. Îi omorâsem pe amândoi. Totuşi, în timp ce mă felicitam pentru asta, am auzit un pârâit în spate, şi lumina roşie de pe pieptul meu a început să pâlpâie. Şi de data asta, antrenamentul şi-a spus cuvântul. M-am aruncat la pământ şi m-am rostogolit până la banca de beton de la postul meu. Alţi doi atacatori escaladaseră Zidul din partea cealaltă şi veneau spre mine. O parte a creierului meu şi-a dat seama că, dacă asta se întâmpla de-a lungul întregului nostru sector de Zid, atunci aveam să fim atacaţi de o companie întreagă şi deci depăşiţi numeric, raportul de forţe fiind de doi la unu; toată compania lor ataca plutonul nostru care însemna jumătate de companie. Cu cealaltă parte a creierului încercam să mă calmez suficient de mult cât să pot ochi. Am tras o rafală lungă, mai lungă decât ar trebui să fie o rafală normală. Dacă tragi prea multe gloanţe dintr-odată, ţeava armei începe să trepideze şi tragi pe lângă.

Eu eram – mulţumită în parte norocului, în parte instrucţiei – într-o poziţie rezonabilă, cu o acoperire decentă, apărat în cea mai mare parte de bancă, în timp ce ambii atacatori erau complet expuşi. Ar fi trebuit să se despartă şi să mă atace rapid. Poate că s-au blocat, poate au crezut că m-au lichidat când m-au atacat din spate. Au greşit. După ce am golit un încărcător lung, unul dintre ei a ridicat mâinile şi a pus arma jos. Celălalt, a cărui luminiţă roşie pâlpâia, a sărit în picioare şi a început să alerge spre mine, în zig-zag. Era la vreo patruzeci de metri distanţă şi se apropia cu rapiditate. Terminasem muniţia şi trebuia să schimb încărcătorul, şi am fost recunoscător pentru ziua aceea când mă prinsese Sergentul şi mă boscorodise de mama

focului că nu îl prind cum trebuie cu bandă adezivă, pentru că am reuşit să încarc arma până să ajungă atacatorul la mine. Tocmai ridicam arma să trag, când lumina de pe pieptul meu a devenit roşie şi am auzit împuşcături în spate. Nu-mi venea să cred, dar fără îndoială că aşa se întâmplă într-o luptă adevărată. Când eşti împuşcat, primul tău gând este că nu-ţi vine să crezi. Of, am fost lovit. Of, deci aşa te simţi când eşti împuşcat. Of, deci aşa te simţi în timp ce mori, mori, eşti mort…

Nu ştiu ce filosof a zis că moartea nu este un eveniment al vieţii. Poate că aşa e. Dar nu crezi asta în timpul unei lupte. Crezi exact pe dos: că moartea, a ta sau a inamicilor, nu este doar un eveniment din timpul vieţii, ci reprezintă însuşi rostul vieţii. Încununarea şi sensul călătoriei.

M-am întors. Doi atacatori mă atacaseră din spate. Erau însoţiţi de un evaluator cu brasardă albă. Eram oficial mort. Aveam un sentiment straniu sau mai degrabă un amestec de sentimente. Eram enervat, enervat ca atunci când joci un joc şi ţi se pare că eşti pe cale să câştigi, dar pe care îl pierzi în ultima clipă; simţeam un strop de mândrie pentru că „omorâsem" trei dintre ei şi fusese nevoie de şase pentru a mă „omorî" pe mine, deşi era genul acela enervant de mândrie pe care nu poţi să o exprimi fără să pară că te umfli în pene. Mi-am dat seama, fără să fie nevoie să mă gândesc la asta, că, dacă m-aş lăuda cu o acţiune care s-a încheiat cu „uciderea" mea, tachinările ar începe rapid şi m-aş trezi cu altă poreclă, cum ar fi, nu ştiu, Mortul; eram cumva uşurat că lupta se terminase, partea obositoare a schimbului meu se încheiase şi ce era mai rău trecuse, aşa că îmi făcusem treaba pentru noaptea aceea.

Cei doi atacatori care se furişaseră în spatele meu s-au sfătuit cu cel în care trăsesem eu şi au început să discute ce să facă în continuare: să declare că au trecut peste Zid şi să se oprească sau să fugă spre sectorul următor, la câteva sute de metri distanţă, şi să dea o mână de ajutor în lupta care se declanşase acolo. Se auzeau focuri de armă, dar erau sporadice; era greu să-ţi dai seama ce se petrece. M-am îndreptat spre cei trei atacatori „morţi", care se strânseseră laolaltă. Una dintre regulile acestor exerciţii era că „morţii" nu puteau să le vorbească viilor, dar nu exista nicio regulă care să ne interzică să vorbim între noi.

— Salut, a zis unul dintre ei. A rupt o bucată de ciocolată dintr-un baton şi mi-a întins-o. Ciocolata era un adevărat lux de care beneficiau Apărătorii, căci era foarte greu să faci rost de ea dacă nu erai la Zid, aşa că aveam de-a face cu gestul unui iniţiat, cu o ofertă de pace.

— Mersi. M-aţi luat prin surprindere. Aţi stat ascunşi, nu?

Reuşisem să găsesc explicaţia. Ar fi putut să facă ce făcuseră într-un singur fel: dacă ar fi stat ascunşi pe ieşitura de sub Zid, aşteptând să ne începem schimbul. Cu alte cuvinte, trişând, pentru că nu ar fi putut niciodată, în niciun fel, să ajungă în poziţia respectivă într-o noapte cu cer senin, luminată de lună. Sectorul meu de Zid fusese copleşit numeric: am aflat mai târziu că treizeci dintre ei, împărţiţi în cinci grupuri de câte şase oameni, atacaseră cinci sectoare de Zid şi că sectorul meu fusese unul dintre ele.

— Da.

— Bine, dacă evaluatorii v-au dat voie, înseamnă că nu aţi încălcat regulamentul.

— Mda, aşa a zis şi Căpitanul nostru.

— Aţi mai făcut-o şi înainte?

— Atac-apărare? Nu. Tu?

— Nu. E mai interesant decât să stai la Zid, îmi închipui.

— Asta e clar.

Cei doi eroi care mă împuşcaseră pe la spate şi-au încheiat colocviul şi au hotărât să „treacă peste Zid", aşa că lupta s-a încheiat în mod oficial. Evaluatorul i-a spus tipului rănit că nu este suficient de teafăr ca să meargă cu ei, aşa că a început să alerge pe fortificaţii în direcţia luptei din apropiere. Evaluatorul a plecat după el. Eu şi atacatorii ne-am întors şi am pornit în direcţia opusă, înapoi spre turnul de pază şi spre cazarmă. Unul dintre bărbaţi a făcut un pas în faţă şi mi-a strâns mâna. Am făcut şi eu acelaşi lucru cu celălalt, care s-a dovedit a fi o femeie. Se părea că deveniserăm cumva prieteni.

— Unde staţi? am întrebat eu.

— Două turnuri mai încolo. Imediat după cotul râului, ca să nu ne puteţi vedea voi.

— Cum vă întoarceţi acolo?

— Cu camionul. La sfârşitul exerciţiului. Ar trebui să ajungă aici dintr-o clipă în alta.

Mi-au mai dat o bucată de ciocolată. Pe la jumătatea drumului spre turnul de pază, l-am văzut pe Hughes venind spre mine. Bineînţeles: Zidul nu rămâne niciodată nepăzit. Exerciţiul acesta fusese gândit să fie realist, aşa că, dacă Zidul căzuse, celălalt schimb era obligat să vină de gardă. Când s-a mai apropiat, se vedea clar că era prea obosit ca să mai fie furios că fusese trezit în toiul nopţii.

— Îmi pare rău, amice, i-am zis când am trecut unul pe lângă altul.

— Ai ceva de mâncare? Ne-au trimis direct afară, n-am mai avut când să iau ceva.

Mi-am golit buzunarele. Hughes a luat tot ce aveam la mine. Evaluatorii ar fi spus că asta contravine regulamentului, dar nu era niciun evaluator prin preajmă, așa că nu mai conta.

— Tu i-ai omorât pe toți ăștia? m-a întrebat el.

— Pe trei dintre ei. Ceilalți doi m-au omorât.

— N-avem resentimente, a zis unul dintre bărbații pe care îi „omorâsem", zâmbind, cu vocea încleiată din cauza ciocolatei pe care o mânca. Ne-am continuat drumul spre turnul de pază. Camionul lor aștepta, așa că ne-am strâns din nou mâinile.

— Ne vedem mai târziu, am zis eu, lucru care a stârnit un hohot de râs, pentru că, în cazul în care am fi făcut-o, probabil că eu aș fi fost printre cei care luau cu asalt Zidul, iar ei ar fi stat și m-ar fi așteptat, urmând altă luptă până la „moarte". Fără nicio supărare, dar viii și morții aveau mai multe lucruri în comun decât te-ai fi așteptat; nu ne despărțea decât un fir de noroc ici și colo; trăiam când unii, când alții, muream când unii, când alții; eram cu toții în aceeași barcă. Toți la fel, de fapt. Ceilalți, Apărători – care era diferența? Nu puteam să îmi dau seama precis dacă era opusul a ceea ce ar fi fost o luptă până la moarte sau doar o pregătire serioasă în vederea uneia.

11

Mă aşteptam ca, în timpul şedinţei de informare, Căpitanul să ne facă cu ou şi cu oţet, dar nu s-a întâmplat asta. Am descoperit că ştiuse de la bun început. Asta explica de ce nu fusese acolo cu o noapte în urmă, şi trebuie să recunosc că îmi pusesem întrebarea asta. Cei doi Căpitani discutaseră acest atac prin surprindere, şi al nostru fusese de acord să permită stratagema. Era o modalitate de a ne testa capacităţile de luptă: nu cât de bine i-am prinde pe Ceilalţi încercând să se furişeze până aproape de Zid, ci cât de bine am face faţă, într-o luptă generalizată, unui grup mare care a reuşit să escaladeze Zidul şi să ne prindă în ambuscadă.

— N-a fost corect? Probabil că la asta vă gândiţi. Nu, n-a fost corect. Ăsta a fost rostul exerciţiului. Ne antrenăm din greu ca să luptăm cu uşurinţă. Asta ar putea să vă salveze viaţa într-o bună zi. Dacă sunteţi copleşiţi numeric, n-o să staţi să vă întrebaţi cum sau de ce s-a întâmplat una ca asta. Veţi lupta pentru viaţa voastră. Lecţiile învăţate azi ar putea să vă salveze viaţa. Aveţi întrebări?

Hifa a ridicat mâna. M-a surprins: ea era de obicei tăcută în grup.

— Da. O să avem ocazia să-i ardem şi noi?

Căpitanul a zâmbit uşor:

— O, da!

— Bun atunci.

Treizeci de oameni participaseră la atac. Toată compania, cum bănuisem. Optsprezece dintre ei fuseseră ucişi şi alţi şapte fuseseră răniţi suficient de grav, încât, conform evaluatorilor, nu ar fi fost în stare să se îndepărteze. Cinci dintre ei trecuseră peste Zid şi „evadaseră". În viaţa reală, dacă ar fi fost cu adevărat nişte Ceilalţi, fireşte că nu ar fi ajuns prea departe: nu aveau cipuri. În cel mai bun caz ar fi rezistat câteva zile. După ce ar fi fost săltaţi, ar fi fost puşi să aleagă între eutanasiere, alungarea pe mare sau să devină Ajutoare. Cel mai probabil, ar fi hotărât să fie Ajutoare.

Şapte dintre noi fuseserăm „ucişi", adică toţi cei cinci Apărători ale căror sectoare fuseseră luate cu asalt şi alţi doi care veniseră să-i ajute. Cinci răniţi. Din cincisprezece oameni din plutonul nostru, doar trei scăpaseră „nevătămaţi". Dacă s-ar fi produs o breşă atât de mare, toţi oamenii responsabili ar fi fost alungaţi pe mare. Un tribunal al Apărătorilor ar fi stabilit câţi oameni ar trebui să fie. Pentru o breşă de dimensiunile acestea, ar fi putut să pedepsească tot plutonul. Dacă ajungeau la concluzia că plutonul celălalt, de pe tura de zi, reacţionase prea încet şi contribuise la producerea breşei, o parte dintre membrii lui ar fi fost şi ei alungaţi pe mare. Căpitanul a analizat în detaliu atacul şi felul în care am reacţionat noi, ce a mers bine şi ce a mers prost. Concluzia era limpede: dacă Ceilalţi ajung la Zid în număr mare şi nu ne aşteptăm la asta, suntem terminaţi.

Hifa fusese printre cei „ucişi". Sectorul ei de Zid fusese copleşit numeric. Deşi eu eram, din câte vedeam, destul de

împăcat cu faptul că fusesem ucis – așa cum spusese și Căpitanul, era o simulare, rostul exercițiilor era să te facă să treci prin experiențe de felul acesta – Hifa nu se simțea la fel. O afectase faptul că fusese ciuruită de gloanțele oarbe ale unei arme automate. Era tăcută și se retrăsese în sine. După ședință, am plecat către sala de mese, unde Ajutorul ne-a adus o ceașcă de ceai.

— Este fals, i-am zis eu după aceea. Suntem copii care se joacă de-a hai să ne prefacem. Gândește-te că toată povestea asta este ca un joc video.

— Eu nu joc astfel de jocuri, a zis ea, ceea ce era adevărat. Am stat așa un timp, fără să vorbim. Hai să ne prefacem… a mai spus. Îmi plăcea asta cândva… Adulții nu se joacă suficient de mult de-a hai să ne prefacem.

— Și tu ești adultă?

M-a izbit cu o bomboană de mentă direct în față. Asta însemna că se simțea mai bine.

— Oricum, asta a fost o versiune urâtă de „hai să ne prefacem". N-o să se întâmple vreodată să ne trezim cu treizeci de Ceilalți la piciorul Zidului, care ne așteptau acolo de la începutul schimbului. E tot un hai să ne prefacem, la fel ca atunci când construiești un cort din pături și zici că e un castel.

— Ce fel de castel?

— Unul cu turnuri ascuțite.

— Cine trăiește în castel?

— Un căpcăun fericit.

— O! Locuiește singur?

— Nu neapărat.

— Spaţiu berechet. Chiar şi pentru un căpcăun.

— Are nevoie de spaţiu.

— Are probleme cu ataşamentul emoţional.

— Şi are o respiraţie toxică. La propriu: otrăveşte oameni. Otrăveşte şi alţi căpcăuni.

— Seamănă puţin cu Yos.

— Eşti răutăcioasă, am zis eu.

— Fac pariu că e un căpcăun care cioplește în lemn.

— Nu poate, mâinile lui sunt prea mari, ar vrea să cioplească, dar sfărâmă lucrurile.

— Bietul căpcăun!

— Apoi, ia bucăţile rupte de lemn şi le asamblează, alcătuind sculpturi pe care mai apoi le vinde colecţionarilor contra unor sume enorme de bani. Aşa îşi permite castelul. Dar ar renunţa la toate acestea numai să poată să cioplească.

— Acum îmi pare rău pentru căpcăun.

— Cred că aşa şi trebuie, să-ţi pară rău.

— Ce mănâncă?

M-am gândit câteva clipe.

— Copii.

Hifa avea un râs foarte atrăgător, cu jumătate de octavă mai profund decât felul în care vorbea în mod normal.

Sergentul şi-a făcut apariţia în celălalt capăt al cazărmii.

— Alo! Intraţi din nou de gardă în treizeci de minute.

Atacul însemnase că toate schimburile fuseseră date peste cap şi că făcusem rocada cu schimbul de zi. Am oftat, Hifa a oftat şi ea, ne-am ridicat amândoi şi am început să ne pregătim. Sergentul era în toane bune, fiindcă se numărase printre cei care supravieţuiseră atacului (în principal, pentru că avusese norocul să se afle unde trebuie, dacă m-aţi fi întrebat pe mine, deşi nu i-aş fi spus asta în faţă.).

Am făcut şi restul ciclului de apărare pe Zidul fals, adică încă cinci zile, fără să mai fim călcaţi de compania cealaltă. Nu vreau să se înţeleagă că nu s-a întâmplat nimic, fiindcă cel mai lung interval dintre două atacuri a fost de optsprezece ore. Tot respectul pentru compania cealaltă, chiar s-au străduit. Dar niciunul dintre ei nu a mai trecut peste Zid. Sincer să fiu, niciunul dintre ei nu a reuşit să se apropie măcar. Am fost ajutaţi şi de o serie de nopţi în care luna a luminat puternic. Peisajul estuarului însemna că nu aveam parte de orizonturile îndepărtate şi ceţoase ale cerului-mare, care puteau să transforme lumina într-un obstacol, la răsăritul şi apusul soarelui. În plus, valurile erau mici spre inexistente, valuri de râu, aşa că nu exista nimic de felul valurilor care se spărgeau şi se rostogoleau, îngreunând atât de mult lucrurile în sectorul nostru obişnuit. Deci au existat factori care ne-au ajutat. În pofida lor, ne-a încurajat şi faptul că, după trauma acelei prime nopţi, atacatorii bine antrenaţi, care ne atacau în condiţii normale, puteau fi observaţi şi ucişi relativ uşor. Puteam să-i vedem de la câteva sute de metri distanţă şi să-i împuşcăm. Evaluatorii au susţinut că unii dintre noi am fost împuşcaţi de lunetişti care trăgeau din bărci, dar toţi am fost de acord că asta era o abureală. Cum să existe în rândurile Celorlalţi lunetişti care trăgeau cu arme automate din bărci? Sigur că da,

veneau în echipe de câte şapte, călărind narvali dresaţi, pe muzică de Wagner care face boxele să se cutremure. Cel mai bun atac al lor a avut loc în penultima noapte. Dormeam când s-a întâmplat. Au atacat concentrat un sector de un kilometru şi au încercat să escaladeze Zidul unul câte unul. Plutonul care făcea de gardă i-a lăsat să se apropie, apoi i-a lichidat tot unul câte unul.

Apoi a venit şi rândul nostru. Ne-am aranjat toate lucrurile, ne-am urcat într-un camion şi am pornit spre cealaltă cazarmă care, aşa cum îmi spuseseră băieţii din compania cealaltă, se afla imediat după cotul râului, la două turnuri de apărare distanţă. Pe la jumătatea drumului într-acolo, ne-am întâlnit cu camionul lor care se îndrepta în direcţie opusă, şi a avut loc un schimb de amabilităţi: toată compania s-a ridicat în picioare şi le-a arătat degetul.

Cealaltă cazarmă era la fel ca toate celelalte cazărmi, doar că avea câteva dotări pentru recreere în plus: tenis de masă, mese de biliard, chiar o sală de sport şi o sală de cinema. Firește! Trupa defensivă trebuia să stea de gardă tot timpul, în fiecare zi, dar atacatorii puteau să aleagă ce şi cum. Nu trebuia să lucrăm pe schimburi, din punctul de vedere al programului puteam să facem cam tot ce aveam chef. Bine, nu chiar tot: urma să facem exact ce ne spunea Căpitanul şi exact atunci când ne spunea el. Dar, chiar şi aşa, comparativ, dacă celălalt schimb semănase puţin cu o vacanţă, acesta era o vacanţă propriu-zisă.

Bineînţeles, Căpitanul avea alte idei. Am primit ordinul să ne prezentăm în faţa lui la o oră după ce am ajuns în noua locaţie. Şedinţa s-a ţinut în sala de şedinţe. El stătea lângă Sergent şi Yos şi n-aş putea să zic că-şi freca mâinile de nerăbdare şi că chicotea de bucurie, pentru că pur şi

simplu nu era genul acela de persoană, dar nici nu era prea departe de această atitudine.

— Partea distractivă! a zis el. Acum, de început, un mic exercițiu. Să ridice mâna sus toți cei cărora le-a plăcut această experiență în care au fost atacați de Ceilalți, au fost uciși și răniți sau au supraviețuit doar pentru a fi alungați pe mare.

Contrastul dintre ceea ce spunea – descria cea mai mare spaimă a tuturor celor prezenți în sală – și tonul său extrem de vesel a fost ca o palmă venită din senin. Nimeni nu a ridicat mâna.

— Așa mă gândeam și eu, a zis el. Apropo, asta mă include și pe mine. Ofițerul de la comanda unei companii care permite să fie străpunsă apărarea este automat alungat pe mare.

M-am uitat roată prin sală. Era evident că majoritatea oamenilor uitaseră asta.

— Partea amuzantă este că avem ocazia să le facem și noi lor ce ne-au făcut ei nouă. Pot să vadă și ei cum este, pe pielea lor. Probabil că vă întrebați cum, dat fiind faptul că peisajul de aici face apărarea Zidului ireal de ușoară. Am avut o înțelegere cu Căpitanul lor. Ei au putut să ne pregătească o ambuscadă. A fost un avantaj asupra căruia am convenit în avans. La schimb, primim și noi un avantaj, la fel ca ei, o singură dată, nu mai mult. Timp de cinci minute se va întrerupe curentul electric.

În încăpere, oamenii au început să se foiască pe scaune și au dat să se ridice.

— Exact. O întrerupere completă a electricității timp de cinci minute, și numai cinci minute, într-o noapte la

alegerea noastră. Ideea este că Ceilalți sau simpatizanții lor au coordonat o situație de sabotaj. Ați putea să spuneți că este o situație improbabilă, dar la fel de improbabilă a fost și ambuscada aceea din prima noapte. În caz că vă întrebați, așa arată un exercițiu standard de antrenament aici. Cele două companii care se antrenează primesc întotdeauna aceste două avantaje. Asta este șansa noastră la egalare. Problema este că eu nu vreau să egalăm scorul. Ei au reușit să treacă cinci oameni peste Zid. Eu nu vreau să trecem cu un om mai mult decât ei, nu vreau nici cu doi oameni mai mult, eu vreau să trecem cu cincisprezece oameni în plus față de ei. Vreau să trecem cu un pluton întreg peste Zid. Acesta ar fi un record și este un record pe care mi-l doresc.

S-a uitat în jur de parcă ar fi încercat să prindă pe vreunul dintre noi, indiferent pe cine, că nu-și dorește recordul la fel de mult ca el. Nu s-a încumetat nimeni.

— Și atunci, cum facem? Eu am ideile mele. Aș vrea să le aud pe ale voastre.

Tăcere. Foială. Și mai multă tăcere.

— Întâlnirea asta o să fie foarte lungă dacă nu contribuie nimeni cu nimic.

Cooper a ridicat mâna.

— Le facem viața grea.

— Da, bun. Cum?

Vânzoleală. Cred că problema nu era lipsa de inspirație a oamenilor, ci, mai degrabă, faptul că nu voiau să spună vreo prostie în fața Căpitanului. El avea efectul ăsta. Până la urmă, cineva s-a încumetat să vorbească.

— Îi ținem ocupați tot timpul.

— Da! a zis Căpitanul, aproape sărind de la locul lui. Exact. Le dăm de lucru. Mai ales noaptea. Toată noaptea, în fiecare noapte. Atacuri constante. Unele mici, altele nu. Unul după altul. Ne organizăm astfel încât să nu oprim atacul niciodată. Îi obosim. Și apoi, atacul cel mare.

Așa că asta am făcut. Am dat un atac simbolic a doua zi, dar, în afară de acesta, am avut doar program de noapte. Ne-am împărțit din nou în două schimburi, cu diferența binevenită că eram activi doar câteva ore fiecare; trei sau patru atacuri în primele două nopți, ambele schimburi, pe rând, dormind cât voiam în timpul zilei. A fost distractiv, exact așa cum zisese Căpitanul. Bineînțeles că nu era plăcut să ne udăm până la piele și apoi să înghețăm, dar tiparul de bază, faptul că eram activi și atacam, era intrinsec interesant și captivant; cum știam ce avem de făcut și când, tensiunea pe care o resimțeam ca atacatori era mult mai mică decât cea de care aveam parte ca Apărători. În prima noapte, schimbul meu a reușit chiar să atace de două ori; am plecat înapoi la cazarmă cu camionul care ne aștepta, ne-am pus costumele de scafandru și am fost aduși înapoi în bărci cu motor pentru a doua încercare. (Barca ne-a adus până aproape, iar restul distanței am parcurs-o pe sub apă, folosind tuburi de oxigen.) Am fost „uciși" cu toții. Și ce dacă? Am înțeles de ce oamenii pe care îi „împușcaserăm" și care ne împușcaseră în timpul asaltului general erau atât de binedispuși. (Mi-am petrecut mai mult timp cu Hifa decât îmi petrecusem înainte, când eram de gardă. Trecusem în etapa în care inventam motive ca să fac lucruri împreună cu ea sau în preajma ei și începeam să bănuiesc că și ea era în aceeași etapă: vedeam semnalele

acelea micuţe pe care le primeşti atunci când începe să se înfiripeze ceva.)

Apoi a venit ultima noapte, momentul marelui asalt. De când îl cunoscusem, în toată perioada care trecuse, nu îl văzusem niciodată pe Căpitan mai binedispus decât în ziua aceea. Totul fusese pregătit pentru asta: atacuri mici, concentrate în cea mai mare parte în cel mai îngust punct al estuarului, pentru a le abate atenţia de la atacul unic şi uriaş venit din direcţie opusă. Aveam trei bărci pneumatice rapide, pilotate de membri ai Gărzii. (Nu trişam dacă apelam la piloţi experţi: Ceilalţi erau prin definiţie marinari buni. Cei care nu erau, se înecau înainte să ajungă aici.) Condiţiile meteo au fost în favoarea noastră, o noapte fără lună, cu vânt puternic. Trebuia să ne furişăm cât mai aproape cu putinţă, până la 500 de metri după estimarea Căpitanului, şi, exact în clipa în care curentul electric avea să fie tăiat, Garda urma să accelereze la maxim şi să începem cursa. Partea asta avea să dureze 90 de secunde. Ne concentram în trei puncte de atac, câte unul pentru fiecare barcă. Aveam echipament de căţărare şi scări, iar Zidul avea exact genul acela de margine care îi favoriza pe atacatori. Şaizeci de secunde ca să urcăm pe Zid şi să ajungem pe fortificaţii. Urmau două minute şi jumătate de întuneric în care trebuia să ucidem cât mai mulţi Apărători cu putinţă şi să coborâm de pe Zid spre inelul interior de fortificaţii. Ochii noştri aveau să fie adaptaţi la întuneric; ai Apărătorilor nu. Ei aveau să audă bărcile venind, dar nu şi să le vadă. Aveau să fie rupţi de oboseală după atacurile constante pe timp de noapte din ultimele 60 de ore şi, cu puţin noroc, aveau să creadă că finalul este aproape şi că ce a fost mai greu trecuse. Şansele noastre nu aveau cum să fie mai bune de atât.

Am stat lângă Hughes în timpul şedinţei. Căpitanul desena o diagramă în care însemna punctele de tragere pentru când aveam să ajungem pe Zid.

— Căpitanul se pricepe destul de bine, nu-i aşa? a zis el în şoaptă.

— Ai putea chiar să crezi că a fost un Celălalt, i-am şoptit ca răspuns, dar imediat mi-a părut rău. Nu era un lucru cu care să faci glume; era mult prea serios. Lucrurile pe care Căpitanul le trăise înainte să ajungă aici, lucrurile pe care le văzuse şi pe care le făcuse, erau subiecte pe care le simţeai ca făcând parte din fiinţa lui, nu lucruri cu care să bârfeşti. Acestea fiind spuse, atunci când îl vedeai planificând un atac de felul acesta, începeai să înţelegi cum reuşise să treacă peste Zid.

Lucrurile s-au desfăşurat cam după plan. Este un lucru rar pentru orice acţiune militară. În timpul informării, toţi am fost de acord că vremea ne-a fost de un ajutor enorm. Noaptea era foarte întunecată. Vântul era atât de puternic că bărcile pneumatice au trebuit să se oprească mai departe decât intenţionaserăm noi, fiindcă valurile destul de mari pe care le stârnise vântul ne împingeau spre mal. Cineva şi-a izbit puşca de ceva metalic, de unul dintre ştuţurile bărcii, şi ni s-a părut că zgomotul putea fi auzit şi la zece kilometri distanţă, darămite la câteva sute de metri, unde se aflau Apărătorii care aşteptau pe Zid. Nu s-a auzit, totuşi, sau, dacă s-a auzit ceva, nu a atras atenţia nimănui. Am numărat de la coadă la cap, uitându-ne la ceas, şi luminile s-au stins exact atunci când trebuia; Gărzile au apăsat pedala până la podea, sau au călcat-o, sau cum s-o spune atunci când mergi cu barca şi vrei să atingi viteza maximă. Sentimentul acela, al bărcii uşoare care goneşte şi sare

prin beznă, al picăturilor pulverizate de apă care te izbesc în faţă, în timp ce una din mâini se ţine strâns de funia de protecţie de pe margine, iar cealaltă ţine arma, a fost printre cele mai pure sentimente de euforie pe care le-am simţit vreodată.

Parcurgem ultimii câţiva paşi pleoscăind prin apă, prindem cârligele pe zid pentru siguranţă, fixăm scara, urcăm repede, începem să tragem. Expresia „n-au ştiut ce i-a lovit" este complet greşită: au ştiut exact ce i-a lovit. Doar că pur şi simplu n-au putut să facă nimic ca să ne oprească. Noi eram pregătiţi, puteam să vedem, ei nu erau şi nu puteau. Aproape că nu era corect, deşi tot nu era la fel de nedrept ca avantajul pe care îl avuseseră ei în prima noapte. Am lichidat doi Apărători, pe cei care erau cel mai aproape de breşa noastră, apoi opt oameni din plutonul nostru au trecut peste Zid şi au început să se îndepărteze. Eu acceptasem să rămân în urmă şi să acţionez ca ariergardă, la fel şi Shoona. (Într-o luptă adevărată nu m-aş fi oferit voluntar, sper că asta se înţelege de la sine. Regula fundamentală a soldatului: nu te oferi niciodată voluntar. Dar m-am gândit că mă voi distra mai mult în timpul exerciţiului dacă rămân în urmă şi trag.) Ei au lansat un contraatac în ultimele treizeci de secunde de întuneric. Eu şi Shoona am împuşcat câţiva dintre ei, apoi s-au aprins luminile, am trecut peste şi am coborât în spatele zidului. Apărătorii au tras în noi; conform evaluatorilor, Shoona a scăpat, eu nu. Şi ce dacă? Grupul nostru, singur, a reuşit să treacă opt oameni peste. Împreună, ceilalţi au reuşit să treacă unsprezece. Nouăsprezece oameni trecuţi peste Zid era un record absolut. Următorii clasaţi reuşiseră să treacă paisprezece oameni. Între momentul în care s-au stins luminile şi momentul în care

evaluatorii au declarat lupta încheiată s-au scurs şapte minute. Aşa arată o luptă, seamănă cu un ritm pe care nu se poate dansa: încet, încet, şi mai încet, apoi se dezlănţuie iadul.

Când am ajuns înapoi la cazarmă, spre deosebire de noi, Căpitanul nu jubila. Calm, s-a mulţumit să treacă pe la fiecare şi să ne strângă mâna. A fost singura dată când a făcut-o.

12

Cealaltă companie a venit în vizită şi am băut ceva împreună. Alcoolul este interzis la Zid, dar noi nu eram cu adevărat la Zid. Cineva a pus muzică şi s-a dansat. Am făcut karaoke, şi oamenii au încercat să cânte pe rând, apoi a apărut cineva din compania lor, o femeie, cu o voce extraordinară, şi nu am mai încercat să cântăm, ne-am mulţumit să o ascultăm pe ea, cântând piese soul clasice. Apoi, alt rând de băutură. Şi alte câteva după aceea. După cum spuneam, eram în vacanţă. Compania lor ar fi trebuit să se întoarcă acasă, la cazarmă, dar am aflat că şoferii de pe camioanele lor s-au întins la vorbă cu ai noştri, au desfăcut câteva sticle, apoi alte câteva sticle, şi s-au făcut pulbere, la fel ca toţi ceilalţi, aşa că nu mai era nimeni treaz şi în stare să conducă un camion. Până la urmă au rămas să-şi petreacă noaptea la noi în cazarmă, folosind paturile suplimentare, canapelele, scaunele, chiar şi mesele de biliard. Doar un Apărător beat ar putea să creadă că o masă de biliard poate să fie un pat excelent.

A doua zi dimineaţa, trebuia să ne întoarcem la posturile noastre adevărate. Asta însemna cinci ore în camion, cu un gust de cenuşă în gură, cu feţele mânjite de grăsime, mirosind ca nişte leşuri proaspăt dezgropate. Cealaltă companie era şi mai năpăstuită: ei se întorceau în nordul Ţării

Galilor. Hifa, care dansa cu femeia cu voce minunată ultima oară când o văzusem, avea îndesată pe cap o căciulă, cea pe care o purtase şi în faza când nu-i puteam stabili sexul, atunci când am cunoscut-o, şi trăsăturile ei micuţe abia de se zăreau pe sub ea, la fel ca încruntarea mahmurelii. Ar fi fost amuzant dacă n-aş fi fost şi eu la fel de mahmur. Ziua mea începuse cu o căutare de cincisprezece minute, din ce în ce mai panicată, a ochelarilor, care s-a încheiat când mi-am dat seama că de fapt nici nu-i dădusem jos de pe nas. Înainte să pornim în oribila noastră călătorie, ni se ţine o prelegere în sala de şedinţe. Sau, mai degrabă, un „mic discurs" din partea unui membru al elitei, un politician oarecare sau o oficialitate, un tânăr mic de statură şi sclipicios, cu o claie de păr blond, îmbrăcat într-un costum la fel de sclipicios. A intrat în sala iluminată prea puternic şi s-a oprit pe podium. Ne ridicăm în picioare când apar ofiţerii, dar el nu era ofiţer, aşa că n-am catadicsit să ne mişcăm. A părut puţin surprins de felul în care arătam. Şaizeci de Apărători răvăşiţi şi foarte mahmuri, neimpresionaţi şi neimpresionanţi: nu eram cel mai binevoitor public din lume.

— Bine lucrat! a zis el radios. Toţi încep mereu cu laudele. Cea mai bună forţă de apărare naţională din lume participând la cel mai bun program de instrucţie din lume!

Ambele lucruri erau noutăţi pentru noi, dar nu conta.

— Am stat de vorbă cu comandanţii voştri. Remarcabil!

M-am uitat la Hifa, care stătea lângă mine. Fiind atât de aproape, observam că se legăna, însă foarte uşor. Nu avea ochii închişi, dar nici complet deschişi nu erau. I-am dat un cot, ceea ce s-a dovedit a fi o greşeală, pentru că s-a întors

spre mine și mi-a suflat direct în față. Nu doar că simțeam mirosul puternic de alcool, dar puteam să-mi dau seama că băuse rom aromat. Avea ochii injectați, dar asta nu a împiedicat-o să și-i dea peste cap privind spre politician.

— Putem spune fără să exagerăm că țara aceasta nu a fost niciodată mai bine apărată. Și asta mulțumită femeilor și bărbaților ca voi. Cred că meritați un rând de aplauze!

A început să bată din palme. Cred că se aștepta să-i urmăm exemplul și să începem să aplaudăm și noi – ura! bravo nouă! – dar interpretase foarte greșit atitudinea publicului. Noi stăteam așteptând să aflăm ce urmărea, presupunând că urmărea ceva. Era greu de crezut că făcuse lucrul acesta de prea multe ori. Era un politician în scutece, un membru al elitei care abia intra în copilărie. Încă folosea roțile ajutătoare. Probabil că nu dormisem suficient, e posibil să fi fost chiar un pic beat, dar, timp de câteva clipe, am visat cu ochii deschiși, un fel de vis lucid, în care mi-am imaginat cum membrii elitei se nasc din crisalide, îmbrăcați de la bun început cu costumele lor sclipicioase, purtând cravate cu nodul gata făcut, având deja pe buze primele clișee, cum sunt curățați de mâzga rămasă din cocon și împinși spre podium, pregătiți să țină primul lor discurs, să rostească prima platitudine, să-și piardă virginitatea cu prima lor minciună. Erau forțați să facă asta înainte să primească vreun strop de hrană, de apă sau de mângâiere, doar pentru a se asigura că acesta era primul lucru pe care puteau să-l facă și pe care îl făceau cel mai bine, lucrul pe care îl aveau în sânge. Ni se spune că toată lumea merge la Zid, fără excepție. Totuși, atunci când l-am văzut pe James, am știut cumva, pentru prima dată, că nu are cum să fie adevărat. Era evident că omul acesta nu fusese niciodată la

Zid. Nu fusese niciodată Apărător. Puteai să miroşi asta de la o poştă. Se mai auzea uneori că bogătaşii falsificau cipurile de identificare ca să trimită câte un Ajutor la Zid în locul lor. Circulau zvonuri despre scutiri din motive medicale, scutiri pentru educaţie suplimentară. Nimeni nu recunoştea vreodată că n-a fost la Zid, dar toţi bănuiam că existau oameni bogaţi şi puternici care scăpau de acest serviciu.

A încetat să mai aplaude. Îţi dădeai seama că îşi dădea seama că lucrurile merg prost şi că ştia de asemenea că nu trebuie să arate că ştie. Şi-a schimbat abordarea şi a devenit mai tăios. A lăsat să se vadă o parte din puterea pe care o avea.

— Din nefericire, viaţa de Apărător nu înseamnă doar apreciere şi complimente. Indiferent cât de meritate ar fi! Şi avem câteva informaţii secrete noi. Informaţii care au un impact direct asupra… – iar felul în care a rostit cuvântul următor a fost foarte interesant, pentru că, preţ de o clipă, am distins ceva rece şi întunecat în fiinţa lui, în clipa aceea s-a deschis o fereastră minusculă prin care se vedea clar ce părere avea în realitate despre noi şi cât de mare era distanţa dintre viaţa lui şi a noastră – …îndatoririlor voastre.

Îndatoririle noastre. Da, OK, îndatoririle noastre, nopţile noastre lungi petrecute în frig şi întuneric, ture de câte douăsprezece ore pe care ni le petreceam plictisiţi până la lacrimi şi totodată temându-ne pentru viaţa noastră. Pentru asta existam noi în ochii lui. Asta era utilitatea noastră, ăsta era scopul nostru.

— După cum ştiţi cu toţii, Schimbarea nu a însemnat un singur eveniment izolat. Ne referim la ea în felul acesta doar pentru că aici am avut parte de o singură transformare specifică: a nivelului mării şi a vremii. E adevărat că de-a lungul mai multor ani, dar atunci a părut, şi pare şi în ziua de azi, când privim în urmă, un incident care s-a produs brusc, un moment bine definit în timp, cu un înainte şi un după. Înainte a existat lumea părinţilor noştri, care a fost înlocuită de lumea noastră.

Aici s-a dovedit a fi un manipulator de primă mână. Era apropiat de noi ca vârstă, suficient de apropiat ca să ştie cât de sensibil şi de universal totodată era acest sentimentul stârnit de prăpastia dintre noi şi generaţia anterioară. Atmosfera din încăpere s-a schimbat. Probabil că toate bănuielile noastre despre cât de ticălos era erau adevărate, dar omul ştia şi câteva adevăruri.

— Schimbarea, înainte şi după. Totuşi, prin alte părţi nu a fost aşa. Schimbarea nu a fost un eveniment, ci un proces, un proces care în anumite zone, în anumite zone ghinioniste, nu s-a terminat. Schimbarea continuă, mai ales în majoritatea zonelor fierbinţi ale lumii, continuă să transforme mediul înconjurător, să afecteze viaţa oamenilor. Cu toţii, bărbaţi şi femei, au fugit din calea ei, au fugit de efectele ei, au încercat să-şi refacă viaţa, au căutat disperaţi un adăpost, au încercat să ajungă la o altitudine mai mare, să găsească o terasă, o peşteră, o fântână, o oază, un loc sigur unde să se poată stabili ei şi familiile lor. Dar – zise el, şi tonul i se schimbă din nou, încât acum chiar părea să fie un membru al elitei, un bărbat obişnuit să dea ordine şi să aducă veşti proaste – Schimbarea nu s-a terminat. Adăpostul a fost luat de vânturi, apele au ajuns şi mai sus,

pământul a fost copt de căldură, recoltele au fost distruse, terasa s-a sfărâmat, fântâna a secat. Siguranţa a fost iluzorie. Aşa că nefericiţii au fost nevoiţi să fugă din nou. Au pornit din nou la drum, în număr mare, la fel de mare ca acum mulţi ani, în primii ani de la instalarea Schimbării. În număr mare, periculos de mare. Şi acesta este primul lucru pe care am venit să vi-l spun: Ceilalţi sunt pe drum. Am avut ani întregi de calm relativ şi de pace, dar vremurile acelea s-au dus. Veţi avea de lucru. Cât despre lucrurile acela pentru care v-aţi antrenat, aveţi şanse mari, mai mari decât contingentele anterioare, să le puneţi în practică realmente.

Ei, lucrurile acestea chiar erau noutăţi. Am simţit brusc că nu mai sunt aşa de beat. Hifa stătea dreaptă şi se uita ţintă la tip. Restul oamenilor îl priveau şi ei. Nu ştiu ce ne aşteptaserăm să auzim, dar nu ne aşteptaserăm la asta.

— Flotila Aeriană şi prietenii noştri de peste hotare ne-au confirmat aceste lucruri. Ceilalţi au pornit spre noi. Este prima informaţie pe care o am pentru voi. Dar, zâmbi el, Zidul este aici de ani buni, pregătirea voastră este, aşa cum am spus deja, cea mai bună din lume. Voi sunteţi cei mai buni din lume. Ţara asta este cea mai bună din lume. Noi am triumfat, triumfăm şi vom triumfa. Ştim că acesta este adevărul. Totuşi – şi tonul lui deveni trist acum, încărcat de regret, mai-mult-mâhnit-decât-altceva – printre noi există oameni care nu văd lucrurile la fel. Există oameni care consideră că dorinţele noastre de securitate, de siguranţă, de pace – şi îşi întinse braţele într-un gest pe care oamenii îl fac de obicei atunci când vorbesc despre Zid, de parcă Zidul ar fi o pereche gigantică de mâini desfăcute – sunt dorinţe egoiste. O izolare interesată şi egoistă de lume.

O respingere a responsabilității pe care o avem. O… dar n-are rost să continui. Nu se poate discuta cu oamenii care ar vrea să ne înecăm, să fim înfrânți, să fim nimiciți. Nu se poate discuta! Nu există nimic care să-i facă să se răzgândească. Și cu toate acestea, sunt aici, și avem informații că unii dintre ei, câțiva dintre oamenii aceștia amăgiți, fac lucruri aproape imposibil de crezut. Ei nu sunt de partea oamenilor obișnuiți și decenți din această țară, oamenii pe care voi, Apărătorii, îi apărați și protejați, oamenii pentru care vă petreceți nopți și zile lungi la Zid și a căror securitate constituie obiectivul și rostul activității voastre – nu, nu sunt de partea lor. În acest punct, își intrase bine în rol. Vocea lui a devenit o șoaptă teatrală, răsunătoare. Ei sunt de partea Celorlalți!

După ce a spus asta, s-a îndepărtat puțin de podium și a lăsat ca vestea să-și facă efectul.

— Da. Ei sunt de partea Celorlalți. A Celorlalți! Ei preferă să fie de partea Celorlalți, nu de partea propriului popor. Atâta perversitate este greu de imaginat! Ne este greu să ne imaginăm cum pot să greșească atât de rău, de unde atâta rătăcire morală, atâta lipsă de etică. Știu că oamenilor decenți le va veni greu să creadă. Dar trebuie să acceptăm că aceste suflete pierdute există și că au trecut, și nu există alt fel de a o spune, de partea Celorlalți. Ba chiar mai mult, iar aceasta este informația nouă pe care o avem, iau măsuri să vină în ajutorul Celorlalți. Există informații secrete că o parte dintre aceștia – i-aș numi criminali, dar majoritatea criminalilor sunt doar cetățeni care au ales un drum greșit în viață, au comis câteva greșeli, au călcat strâmb – îi voi numi în schimb pe numele lor adevărat: trădători. Acești trădători fac planuri să-i ajute pe Ceilalți. Să-i

ajute pe Ceilalți să fugă de noi, dacă reușesc să treacă peste Zid. Să comunice cu Ceilalți, să le sugereze locuri și momente în care să atace, și chiar, și aceasta este cea mai îngrijorătoare veste din punctul nostru de vedere, să-i ajute să găsească cipuri, să-i ajute să se facă nevăzuți în societatea noastră, dacă reușesc să treacă de Zid. Să-i ajute să învingă Zidul, să-i învingă pe Apărători – exact, să-i ajute să vă învingă pe voi!

Ce să vezi? Uitându-mă prin încăpere, mi-am dat seama că atmosfera se schimbase din nou. Nu ne afecta chiar așa de tare. Vestea că aveau să vină Ceilalți în număr și mai mare și că venirea lor era iminentă era o problemă care ne privea. Era ceva real. Știam ce înseamnă asta. Faptul că Ceilalți erau ajutați din interior, că era posibil să scape de sistem după ce ar fi trecut de Zid, asta nu mai era problema noastră. Îmi dădeam seama că era o problemă uriașă pentru politicianul începător și înțelegeam de ce, dar, din punctul de vedere al unui Apărător, dacă Celălalt trecea de Zid, erai mort orice ar fi, și atunci, faptul că Celălalt primea un microcip lucios și reușea să se ferească de stat nu te mai afecta. Era ceva foarte important pentru Ceilalți, evident, și pentru elite, dar pentru noi, Apărătorii, un Celălalt care scăpa nu prezenta niciun interes.

A mai vorbit un timp, dar nu ne-a mai dat alte informații noi. Ideea pe care trebuia să o reținem era că Ceilalți urmau să apară și că erau ajutați. După ce a terminat, ne-am strâns lucrurile și ne-am urcat în camion, în vederea călătoriei spre următorul nostru ciclu la Zid. Pe la jumătatea drumului, a început să mă doară capul și să mă simt rău: nu mai eram beat și se instalase mahmureala. A fost un drum lung. Când am ajuns la cazarmă, compania anterioară era

încă de serviciu, așa că am avut ceva timp la dispoziție înainte să ne vină nouă rândul. M-am dus la culcare și am dormit optsprezece ore.

Partea a doua

CEILALȚI

13

La Zid, totul era la fel ca înainte. Din punct de vedere fizic, mereu era: acelaşi cer, aceeaşi mare, acelaşi vânt, acelaşi orizont. Acelaşi betonapăvântcer. Dar politicianul avusese dreptate. Circulau zvonuri că Ceilalţi îşi intensificaseră eforturile. Mai multe bărci la orizont, mai multe lumini noaptea. Am primit şi ştiri despre atacuri, trei în ultimele două săptămâni. (Toţi Apărătorii primeau informări detaliate despre orice atac. Nu ştiai niciodată de unde puteai să afli un lucru care avea să-ţi salveze mai târziu viaţa.) Atacurile fuseseră foarte prost planificate, pur şi simplu fără profesionalism. Practic, Ceilalţi apăreau în faţa Zidului în bărci cu vâsle doar ca să fie omorâţi. Să nu uităm, totuşi, că, la Zid, un risc scăzut este de fapt un risc ridicat. Căpitanul ne-a adunat pe toţi la un loc şi ne-a ţinut o cuvântare tocmai pe tema asta.

— Aşadar de ce sunt veştile astea proaste? În fond, suntem atacaţi de Ceilalţi care sunt neantrenaţi, neînarmaţi şi chiar fără nicio şansă să treacă de noi.

Am ridicat mâna.

— Pentru că asta înseamnă că sunt disperaţi. Şi atunci când prostovanii sunt disperaţi, sunt disperaţi şi oamenii inteligenţi.

— Rumegătorul are dreptate, a zis Căpitanul. Nu vă lăsaţi păcăliţi de prostovani, nu lăsaţi garda jos. Vor veni.

Hughes a ridicat mâna.

— Domnule, a apărut vreo dovadă că ar fi ajutaţi de unii dintre noi, aşa cum am fost avertizaţi? a întrebat el.

— Nu, a răspuns Căpitanul. Felul în care putea să arate că tocmai auzise o tâmpenie fără să folosească exact cuvântul, rămânând pur şi simplu nemişcat şi fără să-şi schimbe expresia, era impresionant.

Aşadar veneau. Şi totuşi, indiferent ce moment sau ce schimb am fi ales, nu veneau. Sau, oricum, nu încă. Trei atacuri la zece mii de kilometri de zid nu erau chiar aşa de multe, dacă făceai o medie. Primele zile de vară erau aproape. Zilele mai lungi şi puţin mai calde, nopţile mai scurte şi puţin mai calde făceau garda mai uşoară pentru ambele schimburi. Mi-am dat seama că reuşisem, de asemenea, să parcurg prima etapă a vieţii de Apărător, cea în care fiecare gardă însemna un atac asupra a ceea ce ştiam eu că este fizic cu putinţă, şi că trecusem în etapa a doua, în care te obişnuieşti cu asta, în care ritmul schimbului este ceva familiar, când ştii că cele douăsprezece ore vor trece şi că cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să le laşi pur şi simplu să treacă: să nu te lupţi cu trecerea timpului, să te laşi purtat de el, să pluteşti pe aripile lui. Ba chiar mai bine, să laşi timpul să treacă aşa cum doreşte. Să nu te uiţi la ceas. Să te gândeşti la altceva. Dacă se întâmplă ceva, să permiţi adrenalinei şi felului în care eşti antrenat să rezolve lucrurile. Să nu trăieşti cu nervii întinşi la maxim. Să nu ai nervii întinşi la maxim. Timpul trece de la sine, trebuie doar să-l laşi s-o facă.

Mi-am petrecut multe ore din ciclul acela gândindu-mă la conversaţia pe care o avusesem cu Hughes când am fost în drumeţie cu cortul. Ce vreau să mă fac când voi fi mare? Dacă nu aveam să devin un membru al elitei, ce aveam să fac? Poate că eram tovarăş şi prieten cu colegii mei, Apărătorii, poate că simţeam că am lucruri în comun cu ei, dar asta nu însemna că-i plac sau că am ceva în comun cu părinţii mei. Nu aveam de gând să mă mai întorc acasă. Acasă nu mai părea să fie acasă. Voi urma o facultate, dar după aceea? Hughes îşi dorea să-şi petreacă viaţa printre cărţi. Eu nu-mi doream asta. Mă atrăgea destul de mult ideea să plec şi să trăiesc împreună cu câţiva dintre noii mei prieteni, Hifa, Cooper, Shoona, Mary şi Hughes, să plecăm împreună şi să găsim un alt fel de trai, unul colectiv, în care nu am fi organizaţi în familii, dar în care am trăi împreună, având grijă unii de alţii; poate că ni s-ar alătura şi alţi oameni cu vederi similare. Poate că vom locui la o fermă şi vom creşte, nu ştiu, capre. Vom face genul acela de lucruri pe care le fac fermierii.

Trebuia să recunosc că nu ştiam nimic despre agricultură. Îmi plăcea pur şi simplu ideea de a încerca ceva diferit. Nu-mi doream să-mi petrec restul vieţii într-o cuşcă din suburbii, făcând o muncă pe care să nu pot nici măcar să o urăsc, fiindcă nu aş avea energia emoţională necesară. Ca părinţii mei. Când eşti la Zid, îţi doreşti cu disperare să scapi de la Zid. Numai la asta te gândeşti: să termini cei doi ani de serviciu militar şi s-o întinzi. Dar apoi începi să te întrebi de ce. De ce vreau să scap de Zid? Mă aşteaptă ceva?

Puteam – acesta era lucrul groaznic, de nerostit, lucrul despre care aş fi jurat cu mâna pe inimă că era cu neputinţă cu câteva săptămâni înainte – puteam să înţeleg de ce

oamenii se înscriau uneori pentru alt stagiu la Zid. Oamenii ca Sergentul și Caporalul, care erau la a doua misiune; oamenii de felul Căpitanului, care încheiase trei misiuni și era acum la a patra. Nu spun că începusem să iau serios în considerare această posibilitate. Spun doar că puteam să înțeleg de ce o fac oamenii. Să văd că le plăcea combinația dintre zilele lungi, anoste, în care nu se petrecea nimic și sentimentul intens al unui scop care se simțea în toate; amestecul dintre timpul fără nicio țintă, zilele organizate și munca lipsită de importanță. Ai fi putut spune că semăna oarecum cu viața oamenilor în general, unde nu se întâmplă nimic cu o regularitate înfiorătoare, unde spaima reală apare atunci când se întâmplă ceva. Grăbește-te și așteaptă. Acesta este mottoul după care se desfășoară viața majorității oamenilor. Este, fără îndoială, mottoul după care se desfășoară viața la Zid. Singurul lucru mai rău decât să nu se întâmple nimic este să se întâmple ceva.

Sau poate că voi face câte puțin din ambele sau chiar pe toate trei: voi mai face o misiune la Zid, ceea ce ar fi oribil, la fel de oribil ca acum, doar că, probabil, nu ar mai fi chiar atât de rău, pentru că aș înțelege ce fac și aș face-o nu pentru că trebuie, nu pentru că nu am de ales, ci tocmai pentru că am de ales, pentru că decizia îmi aparține, pentru că eu aș controla situația și aș ști ce aș avea de câștigat de pe urma ei. Aș avea un drum care m-ar ajuta să urc treptele ierarhiei și să ies din rând, o șansă să devin altcineva, o șansă să câștig privilegii, urmând exemplul Căpitanului – poate mi s-ar oferi șansa să mă pregătesc pentru a deveni ofițer, apoi aș urma o facultate, apoi aș lupta pentru a ajunge în elită și pentru a mă plimba un timp cu avionul, să mă apuc să... fac ce se presupune că fac membrii elitei, să

particip la conferinţe, întrevederi sau reuniuni, la discuţii importante despre Schimbare, apoi să părăsesc toate astea, să înfiinţez o comunitate şi să trăiesc împreună cu Hifa şi cu ceilalţi şi să descoperim un nou stil de viaţă, un nou echilibru. Lucruri noi pe care să ni le dorim, noi feluri de a fi. Da, asta era o idee bună, asta avea să fie noua mea politică, aşa avea să arate planul meu: voi face câte puţin din toate.

Aşa îmi rătăceau gândurile în timpul acelor nopţi, nopţi care păreau să fie sesizabil mai scurte cu fiecare schimb care trecea. După zece zile, schimbul „de noapte" începea înainte să se întunece şi se termina pe lumină. Luam prima pauză pentru cafea sau gustare, când Mary venea pe Zid cu bicicleta ei cu remorcă, exact când începea să se întunece; ultima ei vizită, cu ultima cafea din timpul turei, avea loc chiar înainte de răsăritul soarelui. Mie îmi plăcuseră vizitele lui Mary încă din prima zi – nu era nimic neobişnuit în asta, fiindcă toată lumea o plăcea pe Mary. Era greu să nu-ţi placă persoana care vine aducând cu ea pofta de vorbă, veselia, tovărăşia unei fiinţe umane şi o băutură caldă în timpul unei gărzi lungi şi singuratice, dar, chiar şi aşa, personalitatea ei era perfect adaptată la această muncă. Era genul de persoană care le aducea oamenilor zâmbetul pe buze de cele mai multe ori. Era suficient să o vezi, ca să începi să zâmbeşti, cu feţişoara ei rotundă, drăguţă şi îmbujorată şi cu părul ei cârlionţat şi aproape roşu, care părea întotdeauna că încearcă să scape de sub indiferent ce era obiectul acela pe care îl purta ca să-l controleze şi să-l ţină la locul lui – o basma când era la bucătărie, o bonetă, o căciulă sau o beretă atunci când era afară, în funcţie de cât era de frig şi de umed. Intervalele acelea lungi de timp îi

făceau pe oameni să devină irascibili şi se ajungea uşor la schimbări bruşte de dispoziţie, momente în care timpul trecea, dar tu erai sigur că nu vei rezista până la capăt. Mary nu se confrunta cu o astfel de problemă. Prin comparaţie cu noi ceilalţi, avea un job relativ privilegiat, şi ea o ştia, aşa că îşi asumase misiunea de a-i face pe toţi să se simtă mai bine, considerând că era de datoria ei.

În cea de a zecea noapte a acelui ciclu, Mary a trecut pentru a doua oară pe la noi cu câteva minute înainte de răsărit. Am urmărit-o în timp ce-şi făcea rondul obişnuit, străbătând fortificaţia şi oprindu-şi bicicleta în conul de lumină din dreptul fiecărui Apărător, căruia îi oferea o cană de băutură fierbinte şi îi spunea câteva cuvinte. În noaptea aceea vântul devenise o adevărată vijelie. Valurile şi vântul erau atât de asurzitoare, încât ne era greu să auzim ceva în casca din ureche. Totul era un vuiet, marea era mai zgomotoasă decât o auzisem vreodată. Căpitanul fusese deja de două ori în control în noaptea aceea, fără să spună cine ştie ce, verificând pur şi simplu cum stau lucrurile. Era clar că lua în serios avertismentele politicianului începător. Nu-mi amintesc cu exactitate la ce mă gândeam, probabil număram în sens invers cât timp mai am până la sfârşitul ciclului: încă patru nopţi, ceea ce însemna că era pe terminate, apoi două săptămâni eram plecat, apoi două săptămâni de gardă pe timp de zi, betonapăvântcer, iar apoi ajungeam aproape de jumătatea primului an de Zid. Nu era chiar momentul să încep să sărbătoresc că se zărea sfârşitul la orizont, dar puteam măcar să înţeleg că ştiu cum să ajung până la capăt, că perioada asta va ajunge la capăt, se va încheia şi voi pleca de la Zid.

Mary s-a oprit să stea de vorbă cu Shoona mai mult decât de obicei. La orizont, se vedea o linie neclară de lumină, răsăritul era iminent, deşi vântul nu se domolise încă, aşa cum se întâmplă de obicei în zori. S-a urcat înapoi pe bicicletă – sau mai exact şi-a pus picioarele înapoi pe pedale aşa cum făcea mereu, fiindcă rămânea călare pe ea în timp ce trecea pe la fiecare dintre noi – şi a pornit spre mine. Am examinat atent Zidul şi apa, pregătindu-mă astfel să-i acord toată atenţia în următoarele câteva minute.

— Uuf! a zis ea odată ajunsă lângă mine. Bună, dragule, pot să jur că îmi ies din ce în ce mai mult din formă pe măsură ce fac asta, n-are niciun sens, nu-i aşa? Ar trebui să fie invers. Cafea şi biscuiţi, dar nu în ordinea asta. Uite, ţine. A căutat în geanta de pe umăr şi a scos un pachet de biscuiţi. Îmi amintesc că mi-am zis în sinea mea: cu ciocolată şi gem de portocale, preferaţii mei. L-am luat şi mi-am pus arma jos, pe bancă, la îndemână, aşa cum dictau regulile, apoi am scos din cârlig cana metalică prinsă de raniţă, în timp ce ea umbla la termos. Eram bucuros că era cafea, nu ceai, pentru că, deşi ceaiul avea un gust mai bun, cafeaua reuşea mai bine să mă ţină treaz. În timp ce se apleca să o toarne, am văzut că o vărsase pe ea, deşi o vărsase într-un loc ciudat, de-a lungul gâtului şi în partea de sus a impermeabilului, şi m-am gândit ce chestie stranie, ştiu că uneori e neîndemânatică, dar cum reuşise să toarne cafeaua în sus, de parcă ar fi azvârlit-o? Fata scoase un sunet slab, care semăna puţin cu „uuf"-ul scos când oprise bicicleta, dar mai slab, cu totul involuntar; părea surprinsă. A scăpat termosul din mână şi s-a uitat în jos, la ea, apoi, pe neaşteptate, s-au întâmplat trei lucruri, în acelaşi timp, dar cu încetinitorul totuşi:

Lichidul avea o culoare ciudată. Şi textura era ciudată. Mary era iluminată din spate, de o lanternă, aşa că nu puteam să văd bine, însă mi-am dat seama că, da, textura nu era în regulă, nu culoarea; textura era vâscoasă, dar totodată se scurgea prea repede ca să fie ceva care se vărsase; n-are cum să fie cafea, să fi vărsat mâncare pe ea? Nu se poate, e un lichid, dar totuşi e ceva în neregulă cu el, nu are cum să fie apă, nu se scurge, pare pompat, nu a fost vărsat pe ea, ţâşneşte din ea. Nu poate să fie altceva decât sânge.

Dar cum să fie sânge? Nu-i curge sânge din nas, nici nu s-a mânjit cu sânge, înseamnă că e vorba de o boală foarte gravă, dacă te face să verşi sânge, oricum, nu-i iese pe gură, vine de mai jos de undeva, ţâşneşte din, este...

Jur că pot să-mi amintesc toată înlănţuirea asta de gânduri, o serie de argumente pe care le formulam în minte de parcă, nu ştiu, îmi susţineam lucrarea de doctorat în faţa comisiei sau ceva de felul ăsta. Trebuie să fi durat doar o fracţiune de secundă până am înţeles: Mary fusese lovită de un glonţ sau de un cuţit sau de ceva asemănător; rana era foarte gravă şi probabil că nu avea să-i supravieţuiască. Eram atacaţi. Ceilalţi erau aici.

M-am întins să apuc arma şi m-am aruncat în spatele băncii, uitându-mă spre Zid. Nu-mi amintesc să fi zis sau să fi făcut ceva ca să dau alarma, dar, mai târziu, în timpul şedinţei de analiză, au fost ascultate toate înregistrările comunicaţiilor din noaptea aceea şi dovada era chiar acolo, sub forma vocii mele, uşor ridicată, dar, sunt mândru s-o spun, neafectată de panică: se aude aşa cum s-ar auzi dacă ai comanda din maşină la fereastra unui fast-food, vorbeşti mai tare decât de obicei, ca să fii sigur că s-a înţeles ce comanzi. „Secţiunea 12 este atacată, Ceilalţi, cod roşu”

– codul roşu însemnând că nu este un exerciţiu, nu este un avertisment, că sunt aici, chiar acum. În înregistrare se poate auzi cum, cinci secunde mai târziu, se declanşează alarma pentru starea totală de alertă: în momentul acela, celălalt schimb ar trebui să se trezească, să fugă în arsenal şi apoi să vină în fugă pe Zid. Îmi amintesc că am auzit focuri de armă undeva în stânga mea, nu prea departe, poate la un post distanţă (acolo unde ar fi trebuit să fie Shoona), şi îmi amintesc că m-am uitat – dar aici mi-am pierdut puţin capul, fără îndoială – să văd unde sunt Ceilalţi, Ceilalţi care erau suficient de aproape să o fi omorât pe Mary, dar care totuşi nu se vedeau. Am văzut ceva strălucitor din metal pe Zid şi, prin procesul acela analitic care se desfăşura cu încetinitorul, pas-cu-pas, mi-am dat seama ce era. Un obiect metalic ce nu fusese acolo mai înainte. Trebuia să fie al Celorlalţi. Nu l-am recunoscut. Oţel vopsit în negru. Avea formă de gheară, ca un crab: o ancoră de căţărare. Ceilalţi urcau pe Zid, utilizând o ancoră. Mă întrebam ce ar trebui să fac în privinţa asta. Ştiam. Să fug până la marginea Zidului şi să trag în oricine era de partea cealaltă, pentru că, dacă aşteptam să termine escaladarea, mă împuşcau ei pe mine. Am auzit focuri de armă, rafale turbate, necontrolate, venind de undeva de pe fortificaţii. Cineva trăgea la foc automat, nu rafale scurte, cum ne învăţaseră la instrucţie, ci golea o magazie întreagă odată. Am păşit spre marginea Zidului şi, în ultima clipă, în chiar ultima clipă, mi-am amintit ce fusesem instruit: dacă bănuiesc că Ceilalţi se află într-un anumit punct, să merg câţiva metri în lateral şi să privesc de acolo, pentru că se aşteaptă să-mi vadă capul ivindu-se de după parapet exact deasupra locului prin care se caţără, şi ca urmare mi-l vor face ţăndări.

Am fugit cinci metri mai încolo pe Zid, am îngenuncheat și am scos capul peste parapet, doar atât cât să văd, adică o fracțiune de secundă. Partea îndepărtată a Zidului era cufundată în umbră și nu puteam să văd bine, dar erau mogâldețe pe Zid, dintre care una aproape de vârf: trei, în total, m-am gândit eu, deși ar fi putut să fie chiar patru, dacă jos, la bază, erau două una lângă alta. Am avut câteva secunde la dispoziție înainte ca prima mogâldeață să ajungă pe Zid. Am fugit zece metri în direcția opusă, așa că eram la cinci metri distanță de postul meu, pe partea opusă celei din care privisem, în ideea că, dacă mă văzuseră, se așteptau să-mi fac apariția în același loc și să încep să trag de acolo. Am tras aer în piept, m-am ridicat în picioare și am golit jumătate de magazie în prima mogâldeață, apoi cealaltă jumătate în Ceilalți aflați mai jos. Am fost sigur că l-am ucis pe primul, pentru că, deși nu a scos niciun sunet pe care să-l pot auzi peste zgomotul produs de arma mea, a dat drumul frânghiei și s-a prăbușit în mare. Nu eram sigur că îi lovisem pe ceilalți doi sau trei. M-am lăsat jos în spatele Zidului și am fugit înapoi, până la primul punct din care mă uitasem peste parapet. Am încărcat a doua magazie. Când m-am ridicat în picioare să trag, am simțit o lovitură ca un pumn puternic în partea din dreapta sus a spatelui, chiar sub omoplat. M-am întors în direcția Shoonei, și am văzut trei Ceilalți. Unul dintre ei se lăsase în genunchi și ochea cu o armă, în timp ce ceilalți doi, care se aflau mai aproape, veneau în fugă spre mine.

Am încercat să-mi ridic arma să trag în ei, dar nu s-a întâmplat nimic. Eram foarte conștient de felul în care timpul încetinise, așa că primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost că avea de a face cu o versiune extremă a aceluiași

fenomen, că trimisesem ordinul ca braţul meu să se ridice, că acesta fusese transmis de la creier la braţ, dar braţul nu răspunsese încă. Gândul acesta părea perfect normal, de parcă aş fi fost într-unul din jocurile acelea video în care eroul poate să încetinească timpul şi jucătorul are o mulţime de ocazii să ochească, să gândească, să calibreze, într-o clipă care în viaţa reală ar însemna doar câteva sutimi de secundă. Braţul meu se va mişca în curând, îmi spuneam eu, am transmis comanda, i-am ordonat să se mişte, aşa că va ridica arma în poziţie de ochire dintr-o clipă în alta… şi cu toate astea, nu se întâmpla nimic, şi mi-am dat seama că timpul nu încetinise chiar atât de mult pe cât îmi închipuisem eu, fiindcă Ceilalţi continuau să vină în fugă spre mine, şi cel care se lăsase în genunchi ca să ochească se ridicase în picioare şi acum alerga către mine. Fusesem rănit în braţul drept şi nu mai puteam să-l ridic. Am întins mâna spre armă ca să o ridic cu stânga, dar, chiar în timp ce făceam asta, mă gândeam pe cine păcălesc eu aici, armele astea nu sunt făcute să fie utilizate cu o singură mână, nu pot să ţintesc şi să trag cu o singură mână, pur şi simplu nu este cu putinţă, şi asta înseamnă că nu mă pot apăra, şi asta înseamnă că voi muri aici, astăzi, chiar în clipa pe care o trăiesc acum, aşa că asta este ultima noapte pe care o voi mai vedea vreodată, astea sunt ultimele sunete pe care le voi mai auzi vreodată; ultimul lucru pe care îl voi vedea în faţa ochilor în această viaţă va fi acest Celălalt aflat la patruzeci de metri distanţă de mine, care s-a oprit pe loc, şi-a recăpătat echilibrul şi îşi îndreaptă puşca spre mine, acum e acum, ochește, voi muri chiar...

Capul Celuilalt a dispărut. Nu există alt cuvânt pentru asta. Acum era o siluetă în picioare, ochea, apoi, o clipă mai

târziu, era tot în picioare, doar că trupul i se termina puţin mai sus de umeri, la gât. Timpul a încetinit din nou şi el a rămas nemişcat preţ de o clipă care părea că nu se mai sfârşeşte, o statuie grotescă, dar, în timp ce stătea nemişcat în picioare, sau ceea ce fusese el stătea nemişcat în picioare, totul în jur s-a prefăcut în zgomot şi mişcare. A avut loc o explozie uriaşă chiar sub poziţia mea de pe Zid şi apoi, cum mă împleticeam şi mă clătinam din cauza ei, s-a mai produs una. Mai devreme, în timpul luptei, avusesem o oarecare înţelegere a ceea ce se petrecea, dar în momentul acela o pierdusem şi nu aveam nici cea mai vagă idee ce se întâmpla: dacă aş fi fost mai atent, mai puţin dezorientat şi (în apărarea mea) dacă nu aş fi sângerat atât de tare din cauza rănii de la umăr şi din spate, mi-aş fi dat seama că era vorba de Hifa, care ignorase regulile cu privire la utilizarea lansatorului de grenade, şi trăgea în Ceilalţi care urcau pe Zid prin dreptul postului meu. Acele două explozii au ucis alţi doi Ceilalţi. În faţa mea, în locul unde primul Celălalt rămăsese fără cap, l-am văzut pe Căpitan venind în fugă spre fortificaţii, urcând pe scara interioară, lovind cu un cuţit uriaş, nu cu o baionetă standard, ci cu un obiect gigantic, o macetă, spinarea unuia dintre cei doi Ceilalţi care supravieţuiseră. Îşi golise magazia în capul bărbatului care urma să mă omoare şi singura armă care îi rămăsese era cuţitul acela. Ultimul Celălalt s-a întors spre el, având intenţia să-şi ridice puşca. Dacă ar fi fugit cu ea în mâini, Căpitanul ar fi murit; dar fracţiunea aceea de secundă necesară pentru ridicare-şi-ochire l-a omorât pe Celălalt. Căpitanul a făcut un salt spre el şi a aruncat maceta direct în gâtul Celuilalt. Nu a fost o tăietură curată, cuţitul uriaş a rămas blocat în gâtul omului care s-a împleticit în lateral, lăsând arma să-i cadă şi ducându-şi mâinile la gât, în ceea

ce părea o încercare de a-şi smulge metalul din corp. Am urmărit scena cu un fel de obiectivitate şi de detaşare, gândindu-mă:, dacă aş fi în locul lui, şi eu aş încerca să-mi scot maceta din gât, aşa că înţeleg raţionamentul omului, dar nu sunt convins că va reuşi să-şi atingă obiectivul. A făcut câţiva paşi împleticiţi în direcţia opusă, îndepărtându-se de Căpitan, apoi s-a prăbuşit în faţă. Însă nu a rămas nemişcat, a început să se zvârcolească pe jos. Căpitanul s-a dus spre puşca Celuilalt, a ridicat-o, s-a întors înapoi şi s-a oprit deasupra lui, apoi a tras o rafală scurtă în plin, ca să-l omoare.

Era linişte sau, mai exact, focurile de armă încetaseră. Puteam să aud voci, vocile Apărătorilor, venind din josul Zidului. La un moment dat în timpul luptei, casca staţiei de comunicare se desprinsese şi n-am mai putut auzi nimic din conversaţia generală, asta dacă mai existase vreuna. Într-un alt moment, m-am aşezat pe jos şi m-am sprijinit cu spatele de Zid. Am observat că îmi scosesem ochelarii şi că îi pusesem pe jos, lângă mine. I-am pus înapoi la ochi. Se părea că atacul se terminase. Puteam să-mi dau seama de asta pentru că, dacă ar fi continuat, Căpitanul ar fi fugit în direcţia luptei. În loc să facă asta, a venit spre mine şi s-a aplecat. Gâfâia, dar în rest părea calm. A întins mâna ca să-mi atingă braţul, dar s-a oprit brusc.

— Eşti rănit, a zis el. S-a dat înapoi şi a spus ceva prin staţie, şi am avut impresia că în numai câteva secunde se auzea deja o ambulanţă militară apropiindu-se pe drumul de pe inelul interior al Zidului şi doi sanitari au urcat în fugă pe Zid. Abia în momentul acela am început să simt durerea, brusc, de parcă cineva ar fi pus mâna pe un comutator. Pornea din umărul drept şi se întindea în jos pe toată partea dreaptă. Parcă era o antologie de dureri, de toate

tipurile şi toate adunate la un loc, în acelaşi timp surde şi ascuţite, străpungându-mă, şi zvâcnind, şi apucându-mă ca nişte gheare.

— Aveţi grijă de el, s-a descurcat bine în noaptea asta, le-a spus Căpitanul medicilor. Nu ştiam pe atunci, dar aceasta avea să fie singurul compliment pe care avea să mi-l facă vreodată. M-au întins pe targă şi m-au dus până jos la ambulanţă, unde m-au conectat la diferite tuburi şi durerea a început să se estompeze.

După aceea, timpul a început să curgă în direcţie opusă. În timpul luptei, fiecare fracţiune de secundă îţi dădea timp să gândeşti, să vezi ce urmează, să cântăreşti alternative şi consecinţe în intervalul dintre momentul în care apăsai pe trăgaci şi cel în care glonţul ieşea pe ţeavă. Apoi a urmat un episod scurt, acela în care am urcat în ambulanţă, în care am trăit prezentul, eram în prezent, când timpul trecea cu o viteză normală, un fel de acum în linii mari. După aceea, următoarele câteva zile s-au derulat ca într-o ceaţă de tuburi, pastile, teste, încurajări şi doctori, punctată de episoade în care diverşi membri de rang superior ai Armatei de Apărare a Graniţei (erau prea importanţi ca să fie simpli Apărători) au venit şi, pe un ton grav şi respectuos, au pus întrebări repetitive despre ce se întâmplase în noaptea aceea.

În timp ce puneau întrebări, au răspuns şi la ale mele, sau măcar la câteva dintre ele. Aşa am aflat ce s-a întâmplat. Am fost atacaţi de doisprezece Ceilalţi, care încercaseră să elimine posturile opt, zece şi doisprezece, pe Cooper, pe Shoona şi pe mine. Folosiseră bărci pneumatice pentru a ajunge la câteva sute de metri de Zid, după care parcurseseră ultima porţiune înot. Iniţial, utilizaseră ventuze ca să

se prindă de Zid, apoi același echipament pe care îl folosesc alpiniștii pentru a escalada stânci cu pereții drepți. Faptul că fusese o noapte zgomotoasă, cu vânt puternic, se dovedise esențial: probabil că asta așteptaseră. Erau antrenați și competenți. Proveneau din Africa subsaharianã. Foarte probabil fuseseră soldați profesioniști în viața de dinainte. Folosiseră arbalete într-o primă fază, pentru că erau silențioase. Apoi, au trecut la arme de foc. Armele fuseseră prinse cu leucoplast și etanșeizate, să nu fie atinse de apă. Planul lor fusese să omoare cât mai mulți cu putință dintre noi înainte să înceapă să facă zgomot. Un plan bun. Mary fusese ucisă de o săgeată de arbaletă și eu fusesem lovit de alta. La rândul ei, Shoona fusese rănită de o arbaletă, și apoi ucisă în schimbul de focuri care a urmat. Cooper fusese împușcat, era rănit grav și era posibil să nu supraviețuiască. Alți doi Apărători fuseseră uciși. Ceilalți fuseseră uciși cu toții. Așa că niciunul dintre noi nu avea să fie alungat pe mare.

În cea de a treia dimineață, când eu eram încă inconștient, Căpitanul a venit în vizită însoțit de puiul de politician care ținuse cuvântarea aceea în tabăra de instrucție și de un politician de rang mai mare, căruia nu i-am reținut numele. „Bravo", mi-au zis ei, în diverse feluri. Mi-au înmânat o bucată de hârtie care părea să fie un soi de distincție oficială. Nu că ar fi însemnat ceva: singurul premiu care ar fi meritat ar fi fost scutirea de serviciul pe care trebuia să îl fac la Zid, dar opțiunea asta nu exista. A fost o vizită destul de scurtă și eu m-am simțit amețit pe toată durata ei.

M-am trezit în cea de a patra dimineață cu mintea limpede. De parcă fusese acționat alt întrerupător: durerea se micșorase, ceața mentală se risipise. Hifa stătea la capătul

patului meu, jucându-se cu comunicatorul. Era îmbrăcată într-un capot. Pe masa de lângă ea se vedea că adusese o cutie de ciocolată, pe care o deschisese şi din care mânca.

— Bănuiesc că erau pentru mine, i-am zis.

— Hei, salut, mi-a răspuns ea, ridicând capul şi îmbujorându-se puţin. Nu, de fapt, erau pentru mine. Am stat şi eu aici. O rană mică, dar m-au ţinut sub observaţie. Comoţie cerebrală. Azi îmi dau voie să plec.

— Ai încălcat regulile de utilizare a lansatorului de grenade.

— Le-am cam încălcat, nu?

A mai luat o bucată de ciocolată.

— Aici e surprinzător de plăcut, a zis Hifa. Nu observasem, dar, uitându-mă în jur, îmi dădeam seama că era adevărat. Patul şi scaunele erau mai de calitate decât orice aveam noi ca dotare standard la Zid; mă bucuram de o privelişte cu dealuri pe fundal. Până şi faptul că aveam o rezervă pentru o singură persoană era un lux. Rezerva avea chiar şi baie. Existau Ajutoare. Primeai trei mese pe zi. Aveai propriul tău televizor. Era fără îndoială un loc mai plăcut decât cazarma.

— Aproape că a meritat, a mai adăugat Hifa.

— Poate pentru o comoţie cerebrală, dar în unii dintre noi au tras cu arma.

— Mă rog, cu o arbaletă, nu cred că se ia în calcul.

— Asta să i-o spui lui Mary, am zis eu, dar, imediat ce cuvintele mi-au ieşit pe gură, mi-am dat seama că nu trebuia să spun asta, era îngrozitor de greşit, nu era drept faţă de Hifa, nu era drept faţă de Mary şi, dacă mă gândeam

suficient de bine, nu era drept nici măcar faţă de mine. Expresia de pe chipul Hifei s-a schimbat şi am văzut-o asaltată de emoţii, de teamă, de sentimentul pierderii, de mâhnire. Văzându-le la ea, le-am descoperit brusc şi în mine. Mary era moartă, murise într-o baltă de sânge la trei paşi de mine, Shoona murise şi ea, înspăimântată şi suferind, şi poate că şi Cooper avea să moară, să îngroaşe rândurile celor care muriseră în noaptea aceea, iar eu scăpasem ca prin urechile acului de această soartă, căci moartea fusese atât de aproape în momentele acelea încât aş fi putut să-i ating mantia doar întinzând mâna. Nu simţisem nimic în legătură cu cele întâmplate – presupun că pur şi simplu nu fusesem pregătit. Acum mă simţeam îngrozit de noaptea aceea – înspăimântat de întâmplările prin care trecusem deja, lucru care nu are niciun sens, dar asta simţeam –, şi toate acestea erau însoţite de un sentiment bolnăvicios de teamă la gândul că va trebui să mă întorc pe Zid şi să o iau de la capăt.

— Îmi pare rău, am zis, dar, în ciuda faptului că avea lacrimi în ochi, ea s-a mulţumit să dea din cap că nu, nu trebuie să-mi cer iertare, mă înţelege. Când îţi petreci tot timpul cu un grup de oameni, se poate întâmpla ca interacţiunile dintre voi să se blocheze; există un anumit registru în care se încadrează toate conversaţiile. În cazul Apărătorilor, erau tachinările de tip nu-dai-un-pas-înapoi, glume care puteau să fie agresive sau defensive, dar care nu lipseau niciodată, fiind ele însele un zid în sine. Aproape că nu existau situaţii în care să fii pur şi simplu tu, să te arăţi direct şi vulnerabil faţă de ceilalţi. Asta însemna că anumite conversaţii deveneau dificil de purtat. Hughes îmi vorbise despre ce ar fi vrut să facă după serviciul la Zid, iar asta era ceva neobişnuit. Cât despre momentul acela cu Hifa, am

simţit ridicându-se o barieră fizică între mine şi ceea ce ar fi trebuit să se întâmple în continuare. Nu ştiam ce să spun, în afară de faptul că nu aveam nici cea mai vagă idee ce ar trebui să spun. Nu am vrut să o rănesc. Nu am vrut nici să mă rănesc pe mine, sincer să fiu. Nu am vrut să fac o glumă pe seama lui Mary, moartea ei fiind cel mai rău lucru pe care îl văzusem vreodată, cel mai rău lucru pe care mi-aş fi închipuit că-l voi vedea vreodată. Hifa încercase să glumească puţin cu mine, eu încercasem să-i răspund la fel şi amândoi am dat greş. Puteam să-mi dau seama că şi ea gândea şi simţea aceleaşi lucruri; să-mi dau seama că niciunul dintre noi nu ştia ce să spună în continuare. Şi am rămas un timp aşa, privindu-ne unul pe altul sau uitându-ne fix în podea, pe rând, simţindu-ne destul de prost.

— M-am săturat de Zid, a zis Hifa în cele din urmă.

— Şi eu.

— Dacă rămânem la Zid şi atacurile continuă şi sunt la fel ca acesta, până la urmă vom fi ucişi.

— Poate.

Apoi a spus un lucru la care trebuie să recunosc că nu mă aşteptam:

— Vrei să te reproduci cu mine?

14

S-AR PUTEA SĂ ȘTIȚI, în general, că țara are nevoie de mai mulți copii și s-ar putea să mai știți și că îi încurajează pe oameni să se reproducă, dar nu știți nimic până nu încercați voi înșivă să deveniți Reproducători. Reproducătorii, sau oamenii care încercau să se reproducă, primeau locuințe speciale la Zid. Primeau camere în care să locuiască împreună. Pe lângă locuință și rațiile suplimentare, aveau și un cuvânt de spus în privința locului unde urmau să își facă stagiul la Zid și aveau posibilitatea să treacă pe altă tură. Cu alte cuvinte, puteau să te transfere din locul și din plutonul în care fuseseră până atunci – din câte știu, intrarea în rândul Reproducătorilor este singura situație în care ai un cuvânt de spus în legătură cu asta. O afacere foarte bună.

Reproducerea sau încercarea de reproducere avea o mulțime de aspecte bune. Sunt câteva pe care nu am de gând să le explic aici. Voi spune doar că s-a dovedit că eu și Hifa ne potriveam bine. Să fii dorit de cineva care te dorește doar pe tine și să mai și obții ceea ce dorești… nimic pe lume nu se compară cu asta. Exista un singur aspect neplăcut cu privire la direcția în care pornise relația noastră, și anume acela că restul oamenilor din companie credeau că este ceva hilar și nu mai terminau cu glumele pe seama noastră. După atac și după cinci morți, oamenii erau mohorâți și,

dacă făceam abstracţie de cât de tulburaţi eram cu toţii, faptul că eu şi Hifa ne cuplaserăm rămăsese singurul subiect despre care puteau să vorbească şi la care să se gândească, aşa că nu mai făceau altceva: ne tachinau, făceau glume pe seama noastră, ne întrebau dacă copilul este pe drum, dacă ne distrăm încercând, dacă încercasem să o facem în cutare sau în cutare fel, dacă nu vrem să încerce altcineva în locul meu, dacă nu am vrea să asiste tot plutonul şi să facă sugestii utile referitoare la tehnică şi formă, dacă ne-am întrebat ce vom face în cazul în care copilul va fi chinez, etc. etc. şi et al dracului cetera.

În următoarele câteva săptămâni, a fost ca şi cum aş fi trăit două vieţi. Prima, cea mai bună şi mai autentică, era cu Hifa. Amândoi eram scutiţi de instrucţie – rana mea plus privilegiile de care ne bucuram ca aspiranţi la statutul de Reproducători – aşa că am petrecut o săptămână împreună. Ne cunoşteam foarte bine unul pe celălalt, ne petrecuserăm mult mai mult timp împreună decât multe alte cupluri aflate la început de drum; trecuserăm împreună prin cea mai intensă experienţă a vieţii noastre. Dar, dintr-un alt punct de vedere, nu ne cunoşteam aproape deloc. Nu ne certaserăm niciodată. Nu ne văzuserăm niciodată dezbrăcaţi. Nu ştiam nimic despre familia ei, cu excepţia faptului că nici ea nu ardea de nerăbdare să-i revadă, la fel ca mine. Aşa că am început să descoperim lucrurile astea, să facem lucrurile astea, să ne cunoaştem unul pe altul altfel, mai profund, mai bine. Şi îmi plăceau toate astea, le adoram de fapt.

În paralel, era Zidul. Viaţa aceea, care mi se păruse cel mai real lucru pe care aveam să-l trăiesc vreodată, părea acum un fel de fundal pentru cealaltă viaţă a mea, mai reală, privată. S-au schimbat multe lucruri. Pentru început, am

fost mutaţi timp de patru săptămâni în care am făcut instrucţie şi am servit ca unitate de rezervă. După cinci oameni morţi şi trei răniţi dintr-un pluton de cincisprezece oameni, trebuia reîntregită unitatea şi trebuia să ne antrenăm din nou: pentru că nou-veniţii trebuiau asimilaţi şi pentru că trebuiau să aştepte ca eu şi Hifa să fim pregătiţi pentru serviciul activ. Pe la jumătatea perioadei respective, am primit, dacă vă vine să credeţi, o medalie. S-a dovedit că certificatul primit de la politicianul bebeluş fusese de fapt un bilet la ordin care mă informa că urmează şi alte lucruri bune.

Toată compania a mers cu camionul într-un oraş aflat la jumătate de oră de mers cu maşina de cazarma noastră temporară. Ne-am oprit undeva în spatele primăriei şi am fost întâmpinaţi de câteva Ajutoare care ne-au condus printr-o serie de coridoare întortocheate, la capătul cărora ne-am trezit brusc pe o scenă în faţa câtorva sute de civili aşezaţi pe scaune. Deasupra podiumului fluturau steaguri; o cameră de televiziune era îndreptată spre noi. Cât am aşteptat, am ascultat muzica pop din ultimii ani care se auzea din sistemul de difuzoare. Apoi s-a produs o agitaţie, o mişcare în rândul funcţionarilor care coordonau evenimentul, şi o persoană vizibil importantă a intrat pe uşa pe care intraserăm şi noi şi a urcat pe podium. Oamenii au început să ovaţioneze şi să bată din palme. Habar nu aveam cine era, dar era evident că civilii ştiau. Trebuie să fi fost un membru al elitei care ştia bine cum să fie popular printre oamenii obişnuiţi. A ridicat mâinile, oamenii au tăcut şi el a ţinut un discurs fascinant despre Zid (l-a numit Structura Naţională de Apărare a Zonei de Coastă) şi despre Apărători, despre cât de importanţi suntem noi, despre faptul că suntem nişte eroi, că Marea Britanie este o naţiune de eroi,

despre felul în care eroismul nostru face parte din nobila tradiție britanică și despre cât de eroică este ea. Este posibil să nu-mi amintesc cu exactitate o parte din discurs, însă am fost cu toții de acord că discursul a fost grozav, deși, după aceea, ne-a fost foarte greu să repetăm vreunul dintre lucrurile pe care le-a rostit. În esență, a vorbit foarte mult despre eroism. Numele noastre au fost citite cu voce tare, am urcat pe podium în ordine și am primit medalii. Politicianul ni le-a prins de uniformă. Eu am fost al treilea dintre cei cinci care au urcat pe podium. Căpitanul a primit o medalie mai importantă, iar Hifa și un alt membru al plutonului care a ucis câțiva Ceilalți au primit medalii mai mici. Eu nu mai stătusem în viața mea în fața unei săli pline de oameni care să mă aplaude și nici nu cred că se va mai întâmpla vreodată. Mi se pare jenant să recunosc (deși de ce ar fi jenant până la urmă?), dar mi-a plăcut mult.

După aceea, ceremonia s-a încheiat și am fost invitați într-o sală de recepții de la etaj, unde am fost însoțiți de mai multe persoane alese din public. Ajutoarele serveau pe toată lumea cu băuturi și cu mici gustări, iar noi, ca niște Apărători ce eram, am încercat să dăm pe gât cât mai multe pahare cu putință. Am primit fiecare câte un pahar cu vin, era a doua oară când beam vin, fiindcă devenise rar și costisitor după Schimbare, dar aveam la dispoziție o grămadă de bere, de gin și de whisky, așa că cei mai mulți dintre noi am reușit să ne îmbătăm ca la carte în cele treizeci de minute cât am stat acolo, genul de beție abruptă, cu decolare verticală, în care torni foarte repede foarte mult în tine, astfel că, pe parcursul următoarelor câteva ore, devii din ce în ce mai beat. Am petrecut o noapte foarte plăcută. Hifa a început să se simtă rău pe drumul de întoarcere, și, când am

ajuns în cazarmă, s-a dus la budă, unde eu i-am ridicat părul şi i l-am ţinut aşa ca să vomite, timp în care mi-am dat seama că o iubesc şi că nu am fost niciodată mai fericit. Cred că asta a fost cea mai bună zi din viaţa mea.

15

— Plecăm în Scoția, ne-a anunțat Căpitanul.

A urmat un murmur și tot o foială în sala de ședințe. Toată compania era de față, în noua configurație: cei 23 de Apărători vechi și cei șapte oameni noi. Ne-a lăsat câteva clipe să rumegăm vestea.

— Poate că vă întrebați de ce, a continuat el.

În ceea ce mă privește, eu nu mă întrebam, nu în mod deosebit; dacă începi să cauți vreo logică la Zid, mai ai puțin și începi să te aștepți ca procesul să fie corect, iar dacă te aștepți să fie corect, începi să o iei razna. Mă rog, așa privesc eu lucrurile. Deci, nu, eu nu mă întrebam deloc.

— Motivul este că se consideră că plutonul acesta și-a făcut datoria, și-a făcut partea care-i revenea din munca dificilă de apărare a frontierelor. Aici în sud este prima linie de atac și prima linie de apărare.

Voia să spună prima linie de apărare împotriva Celorlalți, dar nu a spus-o. Observasem și cu alte ocazii că folosea cât mai puțin posibil cuvântul „Ceilalți". Era singurul semn pe care l-a dat vreodată cu privire la faptul că ar avea vreo sensibilitate în privința vieții lui anterioare, în privința celui care a fost.

— În nord, situaţia este diferită. Cauzele sunt simple. Oamenii care încearcă să treacă peste Zid vin dinspre sud. Prin urmare, călătoria spre nord este mai lungă şi mai periculoasă. În plus, nordul este mai rece. Asta înseamnă că există mai puţine tentative de a penetra defensiva noastră din direcţia aceea. Asta înseamnă că apărarea Zidului este, în realitate, mai uşoară în nordul îndepărtat. Sergent, care este maxima pe care urmează să o citez?

Sergentul fusese tăiat pe faţă în noaptea atacului şi rana nu i se vindecase complet. Era spectaculoasă, o linie dublă de copci cobora pe pometele drept, pe ambele părţi ale unei tăieturi învineţite. Jumătate de centimetru mai sus şi ar fi rămas fără un ochi. Aşa cum arăta acum, cicatricea îi schimba expresia feţei, făcându-l să pară frământat permanent de neîncredere: arăta ca un pirat îndesat, furios şi sceptic.

— Mai puţin risc înseamnă mai mult risc, a răspuns el.

— Corect. Gândiţi-vă la asta. Ideea că nordul este mai greu de atacat duce la aceea că este mai uşor de apărat, idee care, la rândul ei, ar putea să constituie ea însăşi un factor care să atragă atacurile. Cu toate acestea, a continuat el, reducând puţin din intensitatea cu care vorbea, suntem trimişi acolo pentru a ne bucura de repaus şi sper că vom avea parte de el. Cum vine vara, zilele vor fi foarte lungi şi nopţile foarte scurte. Avem ocazia să ne cunoaştem unii pe alţii, în noua noastră formulă de companie. Se prea poate ca, după o perioadă în nordul îndepărtat şi după ce mai facem instrucţie, să fim transferaţi înapoi în sud. Sfatul meu ar fi să profitaţi cât puteţi de mult de asta. Ne antrenăm, apoi plecăm în nord la următoarea amplasare a taberei.

— Părea aproape vesel, mi-a zis Hifa mai târziu.

Ne puneam echipamentul la locul lui pentru că plecam într-o permisie de o săptămână. Compania fusese în rezervă aproape de cazarma noastră. Nu mă înzdrăvenisem suficient ca să pot lupta, dar avusesem responsabilități administrative în timp ce mă recuperam: asta însemna să completez formulare și acte administrative pentru Căpitan, Sergent și Caporal. Era neinteresant, dar nu era dificil.

— Mă întreb care este vestea proastă secretă.

— Frigul? am zis eu.

— Izolarea? a ridicat din umeri Hifa. A întins mâna spre mine și i-am luat-o într-a mea. Ne pregăteam să facem un lucru îndelung discutat, care o speriase multă vreme pe Hifa.

— Ești sigur că ești pregătit să o faci? m-a întrebat.

— Cred că da.

— Poți să spui dacă nu ești.

— Știu.

— Nu-ți voi purta pică pentru asta și nu-ți voi reproșa mai târziu.

— Știu.

— Să știi că și eu mă îndoiesc.

— Înțeleg.

— Nu garantează nimeni că o să iasă bine.

— Da, înțeleg.

— Nu că ar fi cumva vina ta. Te rog să nu crezi asta. Doar că ar putea să iasă prost.

— Știu.

— Nu vreau să te induc în eroare.

— Mulţumesc.

— Ca să fie clar.

— OK, Hifa, am priceput, zău că am priceput, şi dacă tu crezi că este o idee proastă şi nu vrei să o facem, este absolut în regulă, nu o facem.

— Nu e nevoie să fii sarcastic.

— Nu cred că am fost.

— Da, păi aici părerile sunt împărţite.

— Hifa, mai las-o naibii, vorbim despre o vizită de câteva zile la mama ta. Nu e Hitler. Sau, dacă e, presupun că mi-ai spune.

Hifa a tras adânc aer în piept.

— Ideea e că eu nu vreau să fie o piedică, a zis ea, mai îmblânzită, cu mai puţin chef de ceartă.

— N-o să fie, i-am răspuns. Pe cuvânt.

La sfârşitul ciclului respectiv am făcut călătoria obişnuită, cu camionul, apoi cu trenul până la Londra. Părăseam Ilfracombe 4 pentru totdeauna. Compania era mai tăcută şi mai trează decât o văzusem eu vreodată într-o călătorie ca asta. Nou-veniţii nu se integraseră încă cu adevărat şi toţi Apărătorii care fuseseră acolo mai mult timp se gândeau la oamenii care nu mai erau cu noi. La prietenii absenţi. Nu primiserăm niciun fel de veste despre Cooper. Era ciudat pentru că, dacă m-ar fi injectat cineva cu serul adevărului şi m-ar fi întrebat dacă exista vreun lucru din acest sector al Zidului de care avea să-mi fie dor – secţiunea unde ne petrecuserăm lunile de iarnă în frig şi întuneric, unde am fost mai înspăimântat ca niciodată şi unde m-am plictisit mai rău ca niciodată şi unde am avut parte de cele mai

intense experienţe din viaţa mea şi unde a fost cât pe ce să mor – aş fi răspuns că nu. Dar, în timp ce o lăsam în urma noastră şi devenea o parte a trecutului, trecând în categoria experienţelor încheiate, mi-am dat seama că mă încearcă sentimentul că am pierdut ceva. Probabil că nu aveam să o mai văd niciodată: întinderea aceea specifică de betonvântapăcer, pata aceea deosebită de umezeală de deasupra patului meu, segmentele acelea de fortificaţii, unde se formau băltoace de apă în pietriş. Locul unde o cunoscusem pe Hifa.

La Londra ne-am despărţit ca de obicei, ne-am luat la revedere fără multe vorbe. Eu şi Hifa am traversat oraşul ca să prindem trenul spre orăşelul din est unde locuia mama ei. Dinamica transportului era mereu aceeaşi: în trenul care ne aducea de pe coastă, unde îi depăşeam numeric pe civili, noi eram forţa dominantă, şefii haitei, şi oamenii erau prudenţi, păstrau distanţa sau se mutau din vagon. În oraş, în grupuri mici sau când eram singuri, stârneam curiozitate, nu teamă: oamenii ne aruncau priviri furişe, ne observau, uneori ne priveau direct în faţă. Nimic nu ne făcea să simţim diferenţa dintre noi şi civili mai mult decât prezenţa în mijlocul lor. Ei pur şi simplu nu se gândeau la aceleaşi lucruri, nu aveau aceleaşi priorităţi, nu aveau habar cât de norocoşi erau.

Puteam să ne dăm seama aproape fără excepţie dacă oamenii care ne examinau fuseseră sau nu Apărători: aveau o anumită vârstă, cu un deceniu sau două mai mult decât noi, păreau mai înţelegători, dar şi păreau să ne judece mai mult decât ceilalţi. Probabil că se întrebau de cât timp eram la Zid şi cât mai aveam de stat acolo. Eu mai aveam încă braţul prins într-un bandaj, purtam medalia şi puteam să văd că observau ambele lucruri. Privirea lor trăda o

oarecare mândrie, erau mândri de tine şi puţin de ei înşişi; o doză de simpatie (era uşor să înţelegi ce gândesc: slavă Domnului că nu trebuie să mai fac asta, mă întreb cât mai au amărâţii ăştia). Câteodată mi se părea că îi surprindeam gândindu-se: când eram eu la Zid, îmi spuneam în sinea mea că nu voi uita niciodată cât este de îngrozitor să-ţi fie frig şi să fii obosit şi înspăimântat şi să te aştepte multe alte luni în care să fii nevoit să înduri toate astea, promit aşadar că am să-mi amintesc clipa asta şi, dacă voi scăpa vreodată de la Zid şi îmi voi aminti momentul ăsta, jur că nu o să îmi mai pară niciodată indiferent că mă bucur de confort, că sunt în siguranţă şi că mă aflu în alt loc, diferit de cel de aici. Nu-i consideram vinovaţi de asta, şi eu mă gândisem la acelaşi lucru de multe ori. Mai mult decât la orice altceva, speram să ajung într-un moment al vieţii mele când aveam să fiu asemenea lor – când aveam să mă bucur de luxul şi de privilegiul de a fi părăsit Zidul cu atât de mult timp în urmă, încât să am nevoie de stimuli exteriori care să-mi aducă aminte de el. Când Zidul avea să fie doar în trecut, nu în prezent şi nu în viitor.

Trenul spre est a fost unul vechi şi lent. Mi-a plăcut cum scârţâia din toate încheieturile, dar şi aerul lui demodat; genul de tren în care oamenii se întorc acasă cu sacoşele pline de cumpărături, dar având la ei pachetele cu gustări pentru drum, în loc să-şi cumpere ceva scump din metropolă. Eu şi Hifa nu am vorbit prea mult. Ne uitam pe fereastră cum gonea Londra pe lângă noi, estompându-se şi lăsând locul suburbiilor şi blocurilor acelea turn ridicate aleatoriu la periferia oraşului, şi apoi câmpiilor şi zonei rurale. Eu sunt băiat de la oraş şi zona rurală mi se pare mereu tare goală şi subpopulată; chiar şi acum, când ne cultivăm

singuri hrana și se discută mai mult ca niciodată despre agricultură și mâncare, nu vezi niciodată oameni muncind efectiv pământul. Drone și roboți, da, oameni, nu.

Am ajuns la capătul liniei principale și am intrat în cafeneaua gării ca să așteptăm trenul spre coastă. Am băut un ceai lăsat prea mult să infuzeze, amărui, și am mâncat niște biscuiți uscați care ar fi fost aproape necomestibili dacă nu-i înmuiam în ceai. Brusc și pe neașteptate, m-a cuprins tristețea și nu puteam să-mi dau seama de ce, apoi am realizat că aveam o cvasi-amintire despre Mary, care ne aducea băuturile ei calde de trei ori pe fiecare schimb. Nu am vrut să-i spun asta Hifei, așa că am rămas blocat câteva clipe, sub povara acestor sentimente, apoi mi-am ridicat ochii spre ea și am văzut că i se întâmplase ceva asemănător, fiindcă rămăsese așa, cu privirea în jos, în ceașca ei de ceai.

Trenul ce mergea spre coastă era și mai zgomotos, mai mic și mai vechi decât precedentul și nu avea decât două vagoane. Ogoarele erau întinse cât vedeai cu ochii și acoperite de câte o singură cultură întinsă pe o suprafață uriașă, dar pe majoritatea nu le-am recunoscut, cu excepția auriului izbitor al rapiței. Pe măsură ce ne apropiam de coastă, lumina a început să se schimbe și în scurt timp am simțit în nări aerul mării. Trenul s-a oprit de multe ori și era aproape gol când a început să încetinească și Hifa a zis „am ajuns". Și-a dat rania jos de pe grilajul de deasupra scaunului ei. Nu arăta deloc în largul ei, de parcă ar fi intrat puțin la apă. Am recunoscut simptomele spaimei stârnite de familie.

La capătul peronului, o femeie, cu un turban înfășurat complicat în jurul capului și care purta două șaluri diferite

în culori vii, stătea şi ne aştepta, sprijinindu-se într-un baston. Pielea ei avea aceeaşi nuanţă de caramel ca a Hifei, dar era o femeie mai înaltă şi părea mai teatrală, atât prin felul în care se îmbrăca cât şi prin comportament: făcea ca atmosfera din jurul ei să fie dramatică. Lângă ea, dar cu un pas mai în spate, stătea o femeie pe care am recunoscut-o imediat ca Ajutor.

— Draga mea! a zis ea de îndată ce ne-a văzut. Draga mea! Dă-mi voie să te privesc.

Hifa a rămas nemişcată, lăsându-se cercetată din cap până în picioare. Mama ei a întins mâna, i-a atins faţa şi a întors-o cu blândeţe dintr-o parte în alta. Şi-a plimbat degetele peste locul acela din creştetul capului unde Hifa avusese copci. A făcut un pas înapoi şi a măsurat-o de sus până jos. Apoi a înclinat şi ea din cap.

— La fel de frumoasă ca întotdeauna, a zis ea. A venit apoi şi s-a oprit în faţa mea. A întins bastonul în spate, ca să îl ia Ajutorul. Apoi şi-a întins mâinile în faţă. Am simţit că nu am de ales şi trebuie să fac acelaşi lucru. Mi-a prins mâinile într-ale ei şi le-a ţinut aşa o clipă. Nu ne vorbisem deloc. A făcut acelaşi gest de a mă măsura de sus până jos pe care îl făcuse şi cu fiica ei, apoi mi-a dat drumul la mâini şi, fără să mă atingă, şi-a fluturat degetele pe deasupra locului unde fusesem rănit. După aceea a făcut un pas înapoi şi s-a întors spre Hifa.

— Da, a zis ea. Înţeleg. Apoi ni s-a adresat amândurora: Bine aţi venit!

Mama Hifei locuia într-o casă ţărănească la zece minute de mers pe jos de la gară. Căsuţa făcea parte dintr-un şir de proprietăţi similare aflate chiar la marginea satului de

pe coastă. Era mică şi frumoasă la exterior, vopsită în alb, cu o poartă de lemn, cu un spalier plin de flori pe peretele dinspre stradă şi avea o grădină mică. La un moment dat, casa avusese vedere la mare, dar aceasta era blocată de Zid acum. Interiorul era decorat cu artă africană şi cu tablouri în culori vii făcute de mama Hifei: fusese profesoară de arte vizuale, dar se pensionase devreme şi acum era artistă. Specialitatea ei era să picteze spiritele animale ale membrilor familiei şi ale prietenilor şi mi-a spus că este nerăbdătoare să-l picteze pe al meu după ce îşi dă seama care este.

Mama Hifei avea veşti importante despre felul în care îşi organizase gospodăria.

— Ştiu că este îngrozitor să ai Ajutoare, ne-a spus, după ce am intrat în casă şi a trimis Ajutorul pe la magazine în căutarea ingredientelor care lipseau pentru cină. Dacă mi-aţi fi spus când eram mai tânără că voi avea un Ajutor, bine, nici nu existau pe atunci, dar, dacă mi-aţi fi explicat ce este şi mi-aţi fi spus că într-o bună zi voi apela la unul, nu v-aş fi crezut. O altă fiinţă umană aflată la cheremul cuiva, doar să ridice un deget, fiind tot timpul la dispoziţia lui, devenind de facto proprietate personală… deşi, firește, tehnic vorbind, ei sunt proprietatea statului, şi există tot felul de sisteme de monitorizare şi diverse măsuri de securitate, nu seamănă deloc cu aranjamentele similare din trecutul înapoiat, fiind doar o modalitate de a asigura bunăstarea, adăpostul şi salvarea nenorociţilor lumii acesteia – dar nu, nici aşa nu v-aş fi crezut. Fiindcă înseamnă o diminuare, o micşorare a umanităţii noastre. Un declin al propriilor noastre standarde. Dar ce aş fi putut să fac? Ştiam că urma să veniţi, nu întineresc deloc, te rog să nu vii cu politeţuri

– aici mi se adresa mie, deşi adevărul este că nu avusesem nici cea mai mică intenţie să spun ceva – ştim amândoi că este adevărat. Sufletul ar vrea, dar carnea este slabă şi, dacă e să fim cinstiţi până la capăt, nici sufletul nu vrea tot timpul. Bătrâneţea este un lucru îngrozitor, un inamic îngrozitor. Oamenii aflaţi în aceeaşi etapă a vieţii ca tine nu înţeleg asta, dar ajungi să descoperi că este adevărat, poate singurul lucru care este adevărat despre toţi oamenii de pretutindeni, asprimea vârstei. Cea mai profundă parte a umanităţii noastre comune.

Mi-am dat seama brusc. Mama Hifei era una dintre persoanele acelea cărora le place ca viaţa să fie doar despre ele. După Schimbare, credinţa aceasta este mai greu de susţinut; trebuie să depui mult mai mult efort ca să crezi că tu eşti centrul lumii atunci când viaţa tuturor oamenilor s-a întors cu susul în jos, când totul s-a schimbat în mod irevocabil pentru toată lumea. Se poate face, firește că se poate, pentru că oamenii pot să facă orice cu mintea lor şi cu felul în care se percep pe sine, dar trebuie să facă eforturi serioase ca să le reuşească, şi numai anumite feluri de oameni neobişnuit de egocentrici pot s-o facă. Ei vor să fie centrul dramei, al compătimirii şi al tuturor poveştilor. Puteam să îmi dau seama că nu îi plăcea că exista un consens general cu privire la faptul că tinerii se află într-o situaţie mai proastă decât generaţia ei. Am înţeles groaza Hifei şi am întins mâna după mâna ei. Hifa mi-a luat mâna într-a ei, cu un gest moale, fără tragere de inimă. Aveam să aflu de ce.

— Ah! Dragostea. Dragostea unui partener. Cel mai dulce lucru din viaţă, să o ai, să fi stăpânit de ea. Te cuprinde cea mai mare tristeţe când priveşti în urmă, mai târziu în viaţă, când eşti într-o situaţie dificilă şi vezi că printr-un

capriciu al sorții cea mai mare fericire a ta a devenit cea mai mare suferință. Apoi s-a aplecat în față – camerele casei țărănești erau mici, așa că sofaua noastră și scaunul ei erau aproape, pe diagonală – și a luat mâna mea și mâna Hifei, strânse una în alta, în mâinile sale. Bucurați-vă de ea! ne-a spus. Apoi s-a ridicat și a ieșit din cameră ca să-și ia comunicatorul și să-l întrebe pe Ajutor pe unde este și de ce se mișcă așa de încet.

— Doamne sfinte! i-am șoptit eu Hifei.

— Acum înțelegi și tu.

— Absolut. Vrei să fac ceva? Pot să-l sun pe Hughes, să-i spun să ne sune înapoi, să pretindă că a apărut o urgență. O convocare urgentă la Zid. Nu știu, putem să mergem și să stăm la o pensiune cu mic dejun.

— Sau putem să ne sinucidem, ar merge și asta, a propus Hifa. Apoi mi-a strâns mâna tare de tot și i-a dat drumul. Trece și asta. De acum o s-o lase mai ușor, e mai rău când se emoționează.

S-a dovedit adevărat. Ajutorul s-a întors de la magazin și ne-a servit un ceai cu frișcă absolut delicios, un deliciu de modă veche despre care auzisem, dar de care nu mă bucurasem niciodată, cu brioșe proaspete („făcute sub îndrumarea mea", menționase mama Hifei), cu frișcă proaspătă și cu gem făcut de mama Hifei toamna trecută. Am făcut greșeala să-i cer rețeta așa din senin, mânat doar de politețe, ceea ce i-a dat ocazia să spună că „raportul dintre zahăr și aciditate trebuie să fie exact, dulce ca dragostea, amar ca pierderea". Existau momente de felul acesta, când mama Hifei o lua brusc pe arătură. În restul timpului era OK și putea să fie foarte amuzantă, mai ales când vorbea despre

vecini. În plus, ca întotdeauna, mă simţeam bine că plecasem de la Zid, mai ales că îmi petreceam timpul cu Hifa. Am fost să ne plimbăm pe unde fusese plaja mării înainte şi unde se vedea acum un şir ciudat de magazine părăsite, adăpostite de Zid, cu faţadele lor îndreptate spre o promenadă şi o privelişte dispărute. Ne-am plimbat foarte mult în weekendul acela, în ideea de a scăpa cât mai mult de acasă.

— Cum se face că-şi permite un Ajutor?

— N-am întrebat-o, dar pot să bănuiesc. Tata îi trimite bani. S-a simţit vinovat că a plecat şi a părăsit-o – că ne-a părăsit. A trebuit să plătească pensie alimentară, dar a continuat să trimită cecuri şi după ce nu a mai fost obligat s-o facă.

— Ţi-a povestit ea asta?

Hifa m-a fixat cu privirea.

— Bineînţeles că nu. El mi-a povestit.

— Credeam că nu te vezi deloc cu el.

— Păi nu mă văd. Foarte rar. Oricum, mama e foarte chibzuită cu banii, mereu a fost. Făcea economii pe vremea când lucra.

— Îmi pare puţin rău pentru Ajutor. Adică, mai mult decât de obicei.

— Da... nu m-aş mira deloc dacă s-ar hotărî să fugă înapoi înot.

Am râs. Faptul că eram cu mama Hifei m-a făcut să mă gândesc la părinţii mei; la diferenţa dintre mine şi ei, atât de diferiţi de Hifa şi de mama ei şi, pe de altă parte, poate că totuşi nu. Cine a distrus lumea? Ei nu voiau să spună

că ei sunt făptașii. Și cu toate acestea a fost distrusă pe timpul lor.

Hifa a avut totuși dreptate: lucrurile au devenit mai ușoare. Mama ei a lăsat-o mai moale cu aluziile de orice fel. Asta i-a dat Hifei ocazia să se relaxeze puțin și astfel să-mi povestească despre copilăria ei, despre tatăl care era absolut minunat când era prezent, dar care avea tendința să dispară pe neașteptate, până într-o bună zi când nu s-a mai întors; mama era charismatică, excentrică, iubitoare și dificilă. O copilărie trăită la țară care te face să vrei atât de mult să pleci de acolo, încât simți asta până în măduva oaselor. Ne-am plimbat prin tot orașul și prin împrejurimile lui rurale. Paradoxul era că, din cauza Zidului, marea nu se vedea când eram în apropierea ei, dar, dacă făceam o plimbare în interior, și urcam puțin, devenea vizibilă. Așa că trebuia să te îndepărtezi mult de țărm ca să vezi marea. Eram în acea etapă a recuperării când te simți iritat de propria slăbiciune; când ești plictisit, ca un preludiu înaintea însănătoșirii. Vreau să spun că eram plictisit de condiția mea fizică. În alte privințe, mă simțeam mai bine ca niciodată. Îmi imaginam cum va fi viitorul după ce vom fi plecat de la Zid, după ce avea să rămână însărcinată. Ne vom găsi locuri de muncă, vom avea pe rând grijă de copil, poate vom face pe rând și studii superioare, și după aceea lucrurile vor merge din bine în mai bine. Reproducătorii primeau locuințe bune, așa că nu trebuia să mă întorc să locuiesc cu părinții mei și nici Hifa nu va mai trebui să locuiască cu ai ei.

În a patra zi a acelei săptămâni, mi-am scos bandajul de pe braț și, deși umărul mă durea în continuare, mă durea într-un fel aparte, amorțit, o durere complet diferită de durerea care-ajunge-peste-tot pe care o simțisem când am

fost rănit. Văzându-mă pe neașteptate cu coada ochiului în oglindă – erau o mulțime de oglinzi în casă – m-am întrebat cine o fi tipul ăsta arătos, apoi mi-am dat seama că eram eu, arătam odihnit și sănătos.

La sfârșitul săptămânii, mama Hifei ne-a condus pe jos până la gară. Ajunsesem să-i cunosc pe vecini suficient de bine încât ne salutam dând ușor din cap și, când am trecut prin dreptul lor, ne-au răspuns la fel sau ne-au făcut cu mâna. Ea a stat pe peron și a așteptat până când trenul cu două vagoane a sosit la peron. Ne-a ținut mâinile într-ale ei și ne-a privit mult timp.

— Curaj! ne-a zis cu lacrimi în ochi. Curaj, scumpii, scumpii mei iubiți! Vă sunt alături. Curaj!

Ne-a strâns mâinile cu putere, apoi ne-a dat drumul.

— Nu pot să vă văd plecând. Vă las acum, ne-a zis. Și a ieșit din gară, cu o batistă în mâna dreaptă cu care își tampona ușor fața, în timp ce se făcea nevăzută în forfota orașului. Eu și Hifa am urcat în tren.

— Ei, a găsit ea o modalitate prin care să se pună în centrul atenției, am zis, dar am văzut imediat că și Hifa era afectată, fiindcă părea tristă; interpretasem greșit momentul. Am găsit locuri, ne-am așezat cu greu și iată-ne pornind din nou în călătoria aceea tren-tren-camion. Ne-am îndepărtat de mare, pornind la drum spre cealaltă mare, unde aveam să facem de gardă.

Nu a mai ajuns să mă picteze, dar a reușit totuși să-și dea seama care este animalul meu spiritual. Se pare că sunt o capră. „Un animal foarte descurcăreț, poate să trăiască cu puțin." Mi-a promis că îl va picta data viitoare. Nu a mai existat o dată viitoare, dar, bineînțeles, pe atunci nu știam asta.

16

Apărătorii au o vorbă: „Zidul nu are accent”. Înseamnă că, atunci când stai de pază şi priveşti apa, stai de pază uitându-te după Ceilalţi, nu contează unde eşti, totul este betonapăvântcer:

beton
apă
vânt
cer;

este, de fapt, mereu la fel.

La fel ca majoritatea maximelor despre majoritatea lucrurilor, şi aceasta este parţial adevărată, parţial falsă. Da, Zidul este Zidul şi Ceilalţi sunt Ceilalţi şi un schimb de douăsprezece ore este un schimb de douăsprezece ore. Nu interacţionezi absolut deloc cu localnicii, indiferent unde te afli. Zilele trec una după alta cu aceeaşi viteză. Dar lumina, vântul şi apa diferă subtil şi ajungi să le cunoşti atât de bine că, deşi se poate spune că Zidul nu are accent, ai putea să susţii la fel de bine contrariul: de-a lungul celor zece mii de kilometri de Zid, nu există două posturi identice.

Lucrul acesta era adevărat mai ales în nordul îndepărtat. Atmosfera era pur şi simplu diferită. Zilele erau mai lungi, lumina cădea oblic, vântul aducea alte mirosuri. Era cea mai bună perioadă a anului să te afli în nord, fără îndoială, şi nu prea mi-a plăcut să mă gândesc la cum ar fi fost pe timpul iernii, dar, pe de altă parte, dacă fuseserăm bine informaţi, poate că nu aveam să mai fim aici la iarnă, poate aveam să fim trimişi din nou într-una dintre zonele agitate, după ce terminam cu antrenamentul şi eram suficient de pregătiţi. Atitudinea mea era o indiferenţă totală. Hifa va rămâne în curând însărcinată şi vom scăpa de aici. Ne vom bucura de traiul bun al Reproducătorilor, în locuinţa noastră specială de Reproducători, oferită de stat.

Schimbarea mă bucura din mai multe considerente. Hughes fusese mutat pe tura noastră, să avem un alt Apărător experimentat în locul oamenilor pe care îi pierdusem; era un lucru bun. După Hifa, cu el îmi plăcea să discut cel mai mult, şi calitatea discuţiilor prin staţie s-a îmbunătăţit exponenţial. Dar îmi era dor de Shoona. Îmi era dor de Cooper, care era în continuare în stare gravă şi care putea să-şi revină sau putea să nu-şi mai revină niciodată. Dar cel mai mult îmi lipsea Mary. Noul bucătar, Alan, îşi făcea treaba bine, adică, mâncarea lui avea gust bun şi era disponibilă în cantităţi mari, dar era taciturn şi nu ascundea deloc faptul că nu-i plăcea să meargă cu bicicleta pe fortificaţii în toiul nopţii, ca să ne aducă o băutură fierbinte, cum nu ne plăcea nici nouă să stăm pe Zid. Plutonul nostru avea şapte membri noi, aşa că dinamica grupului era foarte diferită, şi am descoperit că eu eram acum unul dintre bătrâni, rănit şi decorat, un veteran care participase la lupte, un potenţial Reproducător, o figură importantă. Era ceva ciudat. Eu eram

cel care le dădea sfaturi nou-veniților, le spuneam cum să reziste până la capătul unui schimb, eu eram cel care îi punea în gardă în privința frigului de tip doi, eu eram cel care le spunea celorlalți să aibă grijă la inspecțiile pe care Căpitanul le făcea înspre dimineață și să fie foarte atenți la felul în care își prindeau cu leucoplast magaziile de muniție una de alta. Într-o dimineață am văzut-o pe Hifa în oglindă zâmbindu-mi în timp ce mă spălam pe dinți, înainte să intrăm în tură.

— Ce e? am întrebat.

— Ești mai înalt, mi-a răspuns.

— Plimbă ursul! i-am zis, dar spusese adevărul: mă simțeam mai înalt. Chiar îmi dădeam seama că aveam altă postură. Nu mai eram aceeași persoană ca atunci când venisem la zid.

La câteva zile de la începutul acelui prim ciclu în nord, ne-am trezit cu o vizită din partea vechiului nostru prieten, politicianul blond începător, distribuitorul de informații secrete, de platitudini și de medalii. A sosit într-o după-amiază cu ceață rece și umedă, ce nu se mai risipea, o zi foarte neplăcută pentru a fi pe Zid. Aveam noroc că nordul era mai liniștit, pentru că vremea asta i-ar fi ajutat mult pe Ceilalți. Schimbul nostru s-a strâns în sala de ședințe, o sală identică cu toate celelalte săli de ședință, cu excepția faptului că hărțile erau diferite. Cum stăteam așezat exact în fața lui în timp ce el se afla pe podium, mi-am dat seama că antipatia mea instinctivă își mai pierduse din intensitate. Poate pentru că avusese și el de-a face cu decorarea mea, lucru jalnic de-a dreptul, dar asta era situația. În plus, poate că începeam să înțeleg câte ceva cu privire la felul în care puteai ajunge în rândul elitei și începeam să-mi dau seama că era

posibil și pentru mine – nu era ușor, dar era posibil. Un palmares foarte bun la Zid, urmat de o serie de realizări vizibile la colegiu, un Reproducător, un tip tânăr pe o traiectorie socială ascendentă, acesta era genul de om pentru care elitele s-ar pune în mișcare și căruia i-ar face loc. Genul de om din afară, și totuși dinăuntru, de care aveau nevoie. Tipul mă interesa mai mult și îl priveam ca pe un obiect de studiu, nu ca pe o țintă a disprețului meu.

— Salutare și bine ați venit! a început el, de parcă el ar fi fost gazda noastră amabilă, omul care administra nordul îndepărtat. Noi ne cunoaștem de mai multă vreme, unii dintre noi, pe când alții sunteți colegi nou-veniți. Fiți bineveniți. Bravo! Voi toți sunteți membri ai celei mai capabile forțe de apărare din lume, cea mai bine instruită, cea mai bine pregătită și cu cele mai bune efective!

Mi-am dat seama că era discursul lui standard și nu i-am mai acordat atenție. Trebuia să-l spună de două ori, din moment ce acum făcea un tur normal la Zid, nu venea într-o tabără de antrenament; o dată pentru noi, o dată pentru schimbul celălalt. Oare cum este să mergi prin țară vorbindu-le Apărătorilor și publicului, fără să faci parte din viața lor, dar vorbindu-le tocmai despre asta, de acolo de sus, din avion? În cazul acestui tip, un avion metaforic, dar chiar și așa. Să le dai celorlalți ordine în timp ce te prefaci că porți o discuție amicală, să le comanzi celorlalți ce să facă întrebându-i dacă au amabilitatea să te ajute cu ceva… Ajutoare, bineînțeles, ar exista foarte multe Ajutoare, Ajutoare care să gătească, Ajutoare care să facă curat, Ajutoare care să aibă grijă de copii dacă ai copii, Ajutoare care să conducă mașina, Ajutoare care să aibă grijă de grădina casei tale mari, cu rezerva sa autosuficientă de

alimente (pentru orice eventualitate), Ajutoare care să se ocupe de reparaţii şi întreţinere, Ajutoare bune la toate, Ajutoare electricieni, Ajutoare care să vopsească şi să decoreze…

Acum cuvântarea lui îşi schimbase direcţia şi repeta avertismentele pe care ni le spusese la antrenamente – care, sincer să fiu, se dovediseră adevărate – despre cum aveau să vină Ceilalţi în număr mare şi despre faptul că erau şi mai disperaţi. A reluat inclusiv avertismentele referitoare la faptul că existau suspiciuni că Ceilalţi dispun de reţele secrete de sprijin, de simpatizanţi secreţi, ascunşi în rândul populaţiei. Se credea că au găsit modalităţi noi de a se îndepărta de coastă, poate chiar modalităţi noi de a fi cipaţi. A continuat aşa un timp, apoi a pus capăt informării generale şi ne-a rugat pe mine, pe Căpitan şi pe Hifa să urcăm pe scenă, vorbind puţin despre felul în care fuseserăm decoraţi pentru fapte de arme şi despre cât de norocos era plutonul acesta că are trei Apărători atât de hotărâţi şi de capabili şi despre cum suntem noi cea mai bună şi mai bine antrenată forţă de apărare din lume etc.

Când am coborât de pe scenă, politicianul bebeluş m-a oprit să stăm puţin de vorbă.

— Joseph, mi-a zis el în semn de salut – ceea ce era ciudat în sine, din moment ce niciunul dintre oamenii de la Zid nu mi se adresa pe numele mic, eram fie Kavanagh, fie Rumegătorul. Până şi Hifa îmi zicea Rumegătorul (pe lângă alte câteva apelative). Te rog, spune-mi James.

— Ăăă, salut James.

— Cum îţi merge? m-a întrebat el pe un ton care creşte uşor în intensitate. Cum îţi merge? Şi a afişat o mină îngrijorată.

— Sunt bine, mulţumesc.

— Ţi s-a vindecat rana?

— Da, mulţumesc.

— Schimbarea de decor a ajutat?

— Ei, există un proverb printre Apărători care spune că Zidul nu are accent. Înseamnă că este cam la fel peste tot.

— Chiar aşa? Chiar aşa se zice? E bine, e foarte bine. Nu are accent, da. Şi a dat de două sau de trei ori din cap în semn de aprobare. Bun, îmi face plăcere să aflu ce mai fac prietenii mei vechi. Mă bucur că păstrăm legătura. Dă-mi voie să-ţi las asta, pentru orice eventualitate.

A scos o carte de vizită din buzunarul de sus al jachetei şi mi-a întins-o: un nume şi o adresă de e-mail. A întins mâna să mă strângă de braţ într-un gest de rămas bun, apoi mi-am dat seama că tocmai şi-a amintit că fusesem rănit şi, timp de o fracţiune de secundă, nu i-a fost clar ce ar trebui să facă. Apoi, fie şi-a amintit că era vorba de umărul drept şi că el întinsese mâna spre braţul stâng, fie şi-a amintit că tocmai m-a întrebat dacă mă vindecasem, caz în care era vina mea, nu a lui, dacă mi-ar fi strâns prea tare braţul şi m-ar fi durut, aşa că şi-a continuat gestul. Am luat cartea de vizită, am pus-o în buzunar, ne-am luat la revedere. Era un lucru mărunt, dar l-am privit ca pe un semn, unul care voia să însemne că vedea în mine o parte din lucrurile pe care le vedeam sau pe care voiam să le văd şi eu în mine. Putea să-mi simtă ambiţia, izul acela de scoateţi-mă-de-aici, care iradia din mine.

Eram mulţumit. Am simţit şi nevoia să fac un duş. Sergentul s-a oprit puţin să-mi vorbească în timp ce ne duceam

să luăm prânzul. Restul plutonului plecase deja, oamenii se aşezaseră la masă şi începuseră să se îndoape.

— Ştii ce a zis puştiul ăla? Că avem noroc să te avem printre noi.

Am afişat o expresie de om plin de modestie şi i-am răspuns că ştiu.

— Eu mă gândesc că, dacă eram aşa de norocoşi, nu ne atacau deloc.

Întru totul de acord.

Au trecut trei cicluri fără să se întâmple mare lucru. Abia trecusem de jumătatea verii; nopţi scurte, în culorile acelea incredibile ale cerului din nord pe care nu le mai văzusem niciodată, nuanţe de albastru şi violet ce se transformau apoi în albastru-închis-cenuşiu-violet şi apoi în violet-şters-negru şi apoi în negru închis. O dată sau de două ori, în timpul nopţilor când nu eram de gardă, eu şi Hifa ne-am dus să ne plimbăm dincolo de fortificaţii, ca să scăpăm de poluarea luminoasă de la Zid şi să vedem stelele. Erau atât de multe lumini pe cer încât noaptea nu mai părea să fie sub stăpânirea întunericului, ci mai degrabă experimentul unui tip diferit de iluminare, o invitaţie să navigăm orientându-ne după stele.

— E frumos aici sus, a zis Hifa.

— Pe timpul verii.

— Miroase altfel.

Era adevărat, chiar mirosea altfel. Marea avea un miros diferit. Cel mai probabil, flora marină era diferită, speciile de alge şi de iarbă de mare aveau un miros mai tare, vegetal, ca de varză, dar nu era neplăcut. A verdeaţă, de fapt,

mirosea a mai multă verdeață. A lucruri vii. Era greu să nu ne închipuim cum avea să fie viața după Zid, când aveam să ieșim la plimbare oricând doream și să ne purtăm caraghios oricând doream și, de asemenea, să tragem tare să reușim în viață, să ajungem să facem parte din elită și să devenim stăpânii lumii. Mai mult, să avem un copil sau copii, la plural. Îmi plăceau și plimbările și cerul de deasupra lor.

În timpul celui de al patrulea ciclu, nu am mai văzut cerul pentru că eram de gardă noaptea și luminile stricau priveliștea. Au fost cel mai puțin dificile gărzi de noapte pe care le-am făcut, pentru că întunericul dura tare puțin, iar înserarea și răsăritul durau atât de mult și erau atât de spectaculoase, încât păreau un spectacol natural într-un decor vast. Pericolul și dificultatea perioadei petrecute în sud păreau să fie foarte departe. Singura persoană căreia părea să nu-i placă locul unde ne aflam era Căpitanul, a cărui stare nu a fost niciodată mai aproape de irascibilitate ca atunci; de parcă senzația de liniște, de pace și de distanță îl deranja. Venea în inspecții cu mai multă regularitate ca înainte și avea mai puține de spus ca înainte.

— Poate că este ceva post-traumatic, și-a dat cu părerea Hughes într-o dimineață în sala de mese, după o noapte în care Căpitanul venise în control de nu mai puțin de cinci ori. A omorât doi oameni cu o nenorocită de macetă. Practic, i-a despicat în două. Oameni care probabil că nu se deosebeau de el, cel de pe vremuri. Asta înseamnă că nu-s prea ușoare lucrurile la care trebuie să reflecteze el.

— Nu e genul acela de persoană, am zis eu.

— Mai devreme sau mai târziu, toată lumea ajunge să fie genul acela de persoană, a zis Hifa.

Ne-am contrazis un timp, fără să ajungem la o concluzie. Totuşi, Căpitanul nu era deloc în apele lui, şi cu asta eram de acord toţi.

În a opta zi a ciclului respectiv, am avut parte de primul episod de vreme cu adevărat dificilă în nordul îndepărtat. Fuseseră zile pline de umezeală, dar calme, şi aerul era atât de saturat de umiditate încât ni se părea că trăim într-un nor care căzuse pe pământ, dar, din punctul de vedere al Apărătorilor, marele avantaj era că, în tăcerea aceea extrem de umedă, puteai să auzi dacă tuşea cineva sau orice zdrăngănit de metal de la câteva sute de metri depărtare. Puteai să vorbeşti cu Apărătorul de la postul de lângă tine fără să ridici vocea. Existau şi zile diferite, cu averse torenţiale şi bruşte, cu rafale puternice de vânt, pe care le puteai vedea apropiindu-se dinspre mare, care izbeau cu putere şi te copleşeau, încheindu-se în doar câteva minute. După prima experienţă de felul ăsta, nu mai uitai niciodată să-ţi pui hainele impermeabile pe tine. Dar noaptea aceea a fost diferită, o ploaie şi un vânt puternic, combinate cu o ceaţă compactă şi urâtă, o premoniţie bruscă a felului în care aveau să arate lucrurile după venirea iernii.

— E frumos aici sus, am zis eu prin comunicator.

— Hai, mai taci, s-a auzit Hifa.

— Luaţi-vă o cameră, a glumit Hughes.

— Păstraţi curăţenia, a spus Sergentul, vrând să spună folosiţi comunicatorul doar dacă este vorba de lucruri serioase. Era o solicitare rezonabilă într-o noapte în care era extrem de dificil să auzi ceva, dar în nord devenisem puţin mai neglijenţi. Nu cred că vreunul dintre noi lua în serios posibilitatea unui atac. Dar Sergentul nu s-a oprit aici.

— Nu a venit până acum, ceea ce înseamnă că va apărea dintr-o clipă în alta.

Cu alte cuvinte, Căpitanul, care, lucru complet neobișnuit, nu-și făcuse deloc rondul în noaptea aceea, urma să apară în curând.

Renunțasem de mult să mă mai uit la ceas când eram de gardă, dar trebuie să fi fost la un moment dat între „prânz" (adică, versiunea nocturnă a mesei principale) și a doua cană de ceai. Mai era o oră, o oră și ceva până în zori. Vremea era mai mizerabilă ca oricând. Abia reușeam să vedem. Mai exact, ne era greu să vedem drept în față, în direcția din care veneau vântul și valurile, izbind Zidul. Când priveam în lateral, spre posturile de gardă din apropiere, vedeam doar ploaia torențială abundentă care cădea peste noi învăluind luminile Zidului.

Îmi amintesc că îmi spuneam în gând că este greu să-ți dai seama ce se petrece acolo, era ca un coșmar lăptos, doar că era întuneric beznă, când s-au stins luminile brusc. Era o senzație atât de ciudată și dezorientarea a fost atât de mare, că am avut nevoie de câteva secunde ca să înțeleg. S-au auzit o mulțime de înjurături și de lamentații prin comunicator.

— Vă vorbește comandantul tactic, s-a auzit Sergentul, ceea ce însemna că toată lumea trebuia să tacă. Rămâneți la posturi. Luminile s-au defectat în tot sectorul nostru. Nu vă mișcați și țineți-vă gura. Generatorul de rezervă va porni în câteva clipe.

În timpul simulărilor și antrenamentelor, generatorul de rezervă intra de obicei în funcțiune în cincisprezece – treizeci de secunde. Dar nu s-a întâmplat asta. Era straniu,

dar nu eram îngrijorat, era doar o fușereală specifică Zidului. Cele treizeci de secunde s-au scurs, niciun generator, nicio lumină, nicio comunicare. Alte treizeci de secunde. Era cea mai lungă perioadă de timp petrecută în întuneric la Zid, de la noaptea aceea în care ne antrenasem și ne jucasem de-a atacatorii, când ne-am folosit de o pană de curent de cinci minute pentru a-i nimici pe Apărători.

Zidul a fost iluminat de focuri de armă. Veneau din capătul opus față de postul meu de gardă, de undeva din apropierea turnului de pază. Se trăgea cu tipuri diferite de arme automate și niciun sunet nu semăna cu cel pe care îl fac armele folosite de Apărători. După aceea s-au produs trei explozii, una mare, apoi alta și mai mare și apoi cea mai mare explozie pe care am văzut-o sau auzit-o în viața mea, atât de tare încât unda ei de șoc ne-a lovit la o secundă și ceva după lumină și deflagrație. Veneau din direcția cazărmii. Licărirea scurtă de lumină a făcut vizibil un tablou de neînțeles, dar era evident că se duceau lupte pe Zid. „Ceilalți, cod roșu", s-a auzit o voce în comunicator, lucru care îmi spunea exact ce știam deja. La instrucție ne învățaseră să ne asigurăm mai întâi că postul nostru nu era amenințat, după care fie să executăm ordinele, fie, dacă nu existau, să apreciem dacă era cazul să fugim spre locul luptei sau să rămânem la post. M-am uitat peste marginea Zidului, însă prin ploaia, vântul și întunericul greu de pătruns nu am putut să văd ce se întâmpla în partea cealaltă. La doi metri sub mine, ar fi putut să fie un Celălalt sau s-ar fi putut să nu fie niciunul pe o rază de o mie de metri.

— Domnule Sergent, care sunt ordinele? am întrebat, alăturându-mă celorlalți trei sau patru Apărători care întrebaseră același lucru, dar nu am primit niciun răspuns.

Aici Kavanagh, postul 13, mă angajez în luptă, am zis atunci, şi mi-am părăsit postul luând-o la fugă în direcţia luptei. Acum se auzeau două feluri de împuşcături, puştile noastre şi sunetul mai înfundat al armelor Celorlalţi. Prin comunicator, am auzit-o pe Hifa spunând că va veni şi ea către inamic. M-am oprit să o aştept, şi treizeci de secunde mai târziu era lângă mine, cu lansatorul de grenade pe umăr, cu o privire cruntă, cu ochii mai mari ca niciodată. Ne-am uitat unul la altul, apoi am pornit mai departe, mai încet, în pas alergător, nu în fugă, spre focurile de armă, stând cât mai departe cu putinţă unul de celălalt, mergând pe marginile fortificaţiei, ca să fim o ţintă cât mai dificilă.

Ochiul uman se adaptează la întuneric cu viteze diferite. Ai mei sunt foarte buni. Cred că ne-au trebuit vreo cinci minute să ajungem aproape de locul luptei şi, până să ajung acolo, puteam deja să disting un grup de Apărători cu spatele la mine, care foloseau băncile din ciment ca acoperire, şi, dincolo de ei, un grup de Ceilalţi care făcea acelaşi lucru, dar care ţâşneau totodată în fugă pe Zid, traversau fortificaţiile şi coborau pe latura interioară. Atunci când oamenii spun că le-a îngheţat sângele în vine, ceea ce descriu de fapt este senzaţia pe care o dă valul de adrenalină de care sunt cuprinşi; este o senzaţie care se propagă prin tot corpul, din piept spre stomac, spre membre, spre inimă, spre cap. În clipa aceea eram rece ca un sloi de gheaţă. Ceilalţi trecuseră de Zid şi reuşeau să scape. Cel mai rău lucru imaginabil se întâmpla tocmai când eram noi de pază. Unii dintre noi aveau să fie alungaţi pe mare.

Când gloanţele trec pe lângă noi, sunetul pe care îl scot când se îndepărtează se transformă dintr-un şuierat într-un pocnet. Gloanţele începeau să se audă ca un pocnet atunci

când eu și Hifa am ajuns în locul în care luptau ai noștri. Unii dintre ei erau pe partea dreaptă a Zidului, în spatele unei bănci, iar alții erau pe partea cealaltă, în spatele unui parapet de beton. Sergentul și Yos erau în spatele băncii. Ne-am adăpostit lângă ei. Trei dintre oamenii care veniseră de curând în pluton erau morți pe fortificațiile din fața noastră. Alți patru membri ai schimbului nostru erau ascunși în spatele parapetului și trăgeau pe rând. Ceilalți se aflau la aproximativ o sută de metri de noi, în direcția cazărmii. Pe partea interioară a Zidului se vedeau două vehicule, minibusuri. Am presupus că erau Apărători de la posturile apropiate veniți să ne ajute, dar, atunci când eu și Hifa am ajuns acolo, una dintre mașini a demarat în viteză. Mi-am dat seama că Ceilalți erau ajutați; zvonurile că ar fi susținuți erau adevărate. Așa se explica pana de curent. Așa se explica probabil și explozia din cazarma noastră.

— Unde este restul companiei? l-am întrebat pe Sergent. S-a ițit din spatele băncii, a tras câteva rafale și apoi s-a întors spre mine.

— Cazarma a fost sabotată. Sunt morți sau răniți. Nu o să ne vină niciun ajutor de acolo.

— Câți au reușit să treacă?

— Prea mulți.

— Care-i planul?

— Omorâți cât de mulți puteți. Hifa, când pornește următoarea mașină, aruncă o grenadă. Te acoperim noi. Așa vom omorî un număr egal cu al celor care au trecut peste. Au plecat deja două mașini.

Poate opt persoane în fiecare mașină. Șaisprezece Ceilalți. Cea mai rea breșă reușită vreodată după mult timp.

Pe moment ne aflam în impas. Noi nu ne puteam apropia de ei fără să ieşim în teren deschis şi să fim împuşcaţi cu uşurinţă. Ei nu puteau să fugă peste fortificaţii fără să se tragă în ei.

— Unde e Căpitanul?

— E mort. Trebuie să fie mort, altfel ar fi fost aici.

Dar Sergentul se înşela. La câteva secunde după ce a terminat de vorbit, am auzit o râcâitură şi un sunet hârşâit venind din spatele meu, dinspre stânga, latura cea mai îndepărtată de cazarmă şi de Ceilalţi. Căpitanul venea în fugă pe cel mai apropiat şir de trepte de pe partea interioară a Zidului şi s-a adăpostit repede lângă noi. Îi curgea sânge dintr-o tăietură de la cap.

— Domnule, am crezut că v-am pierdut.

— M-au surprins în capătul celălalt când au atacat, a zis el, ceea ce însemna că fusese dincolo de Hifa, la capătul secţiunii noastre. M-am gândit că l-aş fi văzut trecând pe lângă mine, dar l-am crezut, fiindcă în timpul unei lupte lucrurile nu au prea mult sens.

— Aşteptăm aici până trece şi ultimul dintre ei, apoi Hifa o să le arunce vehiculul în aer, a zis Sergentul. Căpitanul a aprobat din cap gâfâind.

— Bun plan, a zis el şi preţ de o clipă a privit în pământ. Apoi a făcut un pas înapoi şi l-a împuşcat pe Sergent în cap, de două ori. Şi-a îndreptat arma spre cei doi Apărători aflaţi mai aproape de bancă şi i-a ciuruit pe amândoi cu o rafală, de la stânga la dreapta. Yos s-a aruncat lângă mine, la adăpost. La o sută de metri în faţa noastră îi vedeam pe Ceilalţi fugind cu toţii de-a lungul fortificaţiilor. Aşteptaseră clipa asta. Eu şi Hifa eram pe latura îndepărtată a băncii,

feriți de Căpitan, și asta ne-a salvat viața, fiindcă s-a întors la stânga lui și a început să tragă în Apărătorii care se adăposteau de Ceilalți pe marginea îndepărtată a Zidului, în spatele parapetului. Am văzut trei dintre ei prăbușindu-se și, fără să mă gândesc, fără să îmi dau seama ce fac – când instrucția preia controlul, îl preia, nu glumă – am luat-o la fugă spre el și i-am împlântat baioneta în spate. S-a clătinat și a căzut în față, timp în care l-am și izbit cu pușca în spatele capului. S-a prăbușit la pământ și nu s-a mai ridicat. Hifa a făcut câțiva în față, trecând de bancă, și a ochit vehiculul Celorlalți, care accelera pe drumul periferic interior. Prima ei grenadă a ratat ținta cu puțin, dar cea de a doua n-a mai ratat. Mașina a explodat și a părăsit drumul în flăcări. Ardea cu vâlvătaie. Nu ar fi avut cum să supraviețuiască nimeni.

Am îngenuncheat lângă Căpitan. A apărut și Yos și mi s-a alăturat. Ne-am uitat unul la altul, dar nu am scos o vorbă. Căpitanul era inconștient și sângera puternic. Poate că avea să supraviețuiască, poate că nu. M-am ridicat în picioare și m-am dus la Sergent. Avea două găuri de glonț în față și partea din spate a capului îi dispăruse. Cei doi oameni nou-veniți care se sprijineau de bancă aveau amândoi mai multe răni și pierdeau foarte mult sânge. Am pornit spre Apărătorii de lângă fortificații, dar, în timp ce mă îndreptam spre ei, am auzit motoarele și am văzut mai multe camioane venind din ambele direcții, de la turnurile de pază alăturate, dinspre est și dinspre vest, și am știut că s-a terminat. Partea asta se terminase.

17

Am fost arestaţi. Nu era ceva personal: când Ceilalţi trec peste Zid, asta se întâmplă imediat după. Apărătorii de la unitatea învecinată au fost cei care au trebuit să execute ordinul şi nu păreau bucuroşi să o facă, dar astea erau regulile. Nu ne-au încătuşat sau altceva de felul acesta, dar supravieţuitorii din unitatea noastră, toţi şapte, am fost urcaţi într-un camion şi am călătorit spre sud timp de patru ore, apoi am fost închişi într-o încăpere care semăna cu o cazarmă normală, cu excepţia faptului că, în loc de ferestre mici amplasate în partea de sus, nu existau niciun fel de ferestre, uşile nu puteau fi deschise din interior şi trebuia să cerem permisiunea pentru a merge la toaletă. Yos nu putea să cioplească în lemn, fiindcă nu-i dădeau voie să aibă un cuţit, aşa că n-avea deloc stare.

Ne-am petrecut o lună în încăperea aceea. Am ajuns să o cunosc atât de bine că puteam să recunosc fiecare crăpătură din tavan. Când ploua mult, se formau pete de umezeală, şi am ajuns să le recunosc şi pe acestea, să văd formele schimbătoare pe care le alcătuiau când se infiltra apa: harta unei insule mici, harta unei insule mari, harta unui continent; apoi în sens invers, când se oprea ploaia, micşorându-se, uscându-se, dispărând. O versiune a Schimbării de tip joc de salon. Cazarma era una obişnuită, construită să

găzduiască treizeci de oameni, şi noi eram doar şapte. Eram eu, Hifa, Hughes, Yos şi trei Apărători noi pe care abia dacă îi cunoşteam. Ne-am petrecut cea mai mare a timpului vorbind despre ce se întâmplase în timpul atacului şi încercând să ne lămurim. Bănuiam că ne ascultau, dar nu-mi păsa prea mult. Nu se aştepta nimeni la o graţiere. Voiam doar să încercăm să înţelegem.

Lucrul evident era următorul: Căpitanul colaborase cu Ceilalţi. Trebuie să fi fost ajutaţi şi de alţii, de mulţi alţii. Aşadar, poveştile despre o reţea de susţinători erau adevărate. Cineva întrerupsese curentul electric, cineva dăduse o mână de ajutor la dinamitarea cazărmii, cineva pregătise vehiculele. Poate că altundeva, cineva le introducea cipuri, modifica pe ascuns bazele de date, falsifica acte de identitate. Era greu de imaginat cum putea cineva să ne facă aşa ceva; dar adevărul era clar. În timp ce noi, Apărătorii, stăteam pe Zid, o parte dintre cei pe care îi protejam lucrau ca să îi ajute pe oameni să treacă peste Zid. Era ca şi cum ai fi stat în faţa unui tablou alb şi l-ai fi auzit pe cel de lângă tine spunându-ţi că este negru. Acesta era principalul subiect de discuţie, sentimentul că am fost trădaţi pe care îl aveam cu toţii. Hifa îmi tot spunea să nu mă mai agăţ de asta, că oamenii făceau ce făceau, şi nu avea niciun rost să găsesc explicaţii, dar nu puteam. Voiam să mă gândesc la asta, să încerc să înţeleg, dar, în acelaşi timp, nu suportam să o fac. Trădaţi de Căpitan, trădaţi de oamenii cu care colaborase Căpitanul pentru a-i ajuta pe Ceilalţi. Până atunci nu mă gândisem niciodată cu adevărat la trădare; cunoşteam cuvântul, dar nu ştiam ce înseamnă de fapt. Acum ştiam. Trădarea avea gust de lichid, cel mai amar lichid pe care l-ai avut vreodată în gură, al cărui gust îţi rămâne suficient de

mult pe limbă ca să-ți dai seama, fără dubiu, cât de respingător este, pentru ca apoi să te forțezi să-l bei pe tot, cu tot cu drojdia de pe fund.

Din toți cei treizeci de Apărători din compania noastră, mai rămăseserăm în viață doar noi șapte, cei din această cazarmă. Ne-am petrecut destul de mult timp încercând să ne dăm seama câți Ceilalți trecuseră peste Zid și scăpaseră. Opinia generală era că două minibusuri pline. Al treilea vehicul fusese aruncat în aer de Hifa. Să zicem, între opt și zece Ceilalți în fiecare mașină. Totuși, în haosul acelei lupte, poate că mașinile cu care scăpaseră nu erau pline. Poate că unul dintre șoferi a intrat în panică și a fugit cu mașina goală. Era tentant să ne închipuim… să presupunem că prima mașină era goală, că în cea de a doua au fost doar trei oameni… asta ar însemna că doar trei dintre noi urma să fim alungați pe mare. Sau, dacă Ceilalți au avut noroc și noi am avut ghinion, ambele mașini fuseseră pline și poate că douăzeci dintre ei trecuseră peste Zid, caz în care urma să ajungem cu toții pe mare. Nu aveam cum să ne dăm seama. Eu bănuiam însă că mașinile fuseseră pline ochi. Foarte mulți Ceilalți fuseseră văzuți fugind pe Zid.

Dimensiunile conspirației, nivelul organizării, planificarea și resursele utilizate – îmi era greu să înțeleg totul. Dacă breșa aceasta s-ar fi produs în sectorul altei companii, aș fi fost fascinat de detalii. Dar știți cum se spune: când este vorba de altul, este teorie, când este vorba de tine, este practică, iar practica este foarte diferită de teorie. Și cu toate astea, circumstanțele unice în care se făcuse breșa, amploarea planificării și amploarea trădării, au dat naștere unor momente în care am făcut o prostie: am păstrat o speranță infimă. Am discutat între noi și nimeni nu a putut

să-şi amintească de o breşă în care să fi fost vorba despre oameni care colaboraseră cu Ceilalţi. Nimic de felul acesta – străpungerea dispozitivului, ajutorul din interior, trădarea Căpitanului – nu se mai întâmplase niciodată. Un eveniment extraordinar cere o reacţie extraordinară. Poate că vor da dovadă de clemenţă. Poate. Mintea mea ştia că era un lucru foarte, foarte improbabil şi că păstrarea speranţei avea să mă coste enorm atunci când ea se va risipi cu totul. Dar nu mi-am putut înfrâna inima. Îmi doream să fiu alături de Hifa şi peste câteva decenii, să fim oameni bătrâni, mai bătrâni decât erau părinţii noştri acum, şi să privim în urmă la această criză îngrozitoare, dintr-o viaţă ulterioară sigură, la momentul în care am fost foarte aproape să pierdem totul, dar am fost iertaţi şi primiţi înapoi sub acoperământul mare, sigur şi atotcuprinzător al vieţii din spatele Zidului. Nu am putut să rezist ispitei de a spera.

În fiecare zi sau din două în două zile eram dus la interogatoriu. Am trecut cu toţii prin asta, pe rând. Rutina varia: fie veneau Apărători înarmaţi şi ne chemau pe nume, fie eram chemaţi la uşă prin difuzor, fie veneau pur şi simplu câţiva oameni, se instalau într-un capăt al încăperii şi începeau să pună întrebări. Aceleaşi întrebări, la nesfârşit, despre ce se întâmplase în noaptea aceea, despre ce am văzut şi ce am făcut. Au existat şi întrebări despre ce se întâmplase înainte, întrebări despre Căpitan – multe, multe, foarte multe întrebări despre Căpitan. Ce a făcut în noaptea aceea, unde a fost în noaptea aceea, unde a fost în nopţile anterioare, ce am observat noi la el, ce a spus, ce făcea de obicei, ce lucruri diferite a făcut în timpul acestei misiuni, ce credeam despre el, şi tot aşa, fără oprire. Vorbise vreodată

despre viaţa lui din afara Zidului, avea prieteni la Zid, ce altceva mai ştiam despre el?

După patru săptămâni, am fost urcaţi din nou într-un camion, duşi într-un oraş şi închişi în celule – în celule separate. Aveau o fereastră mică şi zăbrelită, la înălţime, şi o toaletă în colţul camerei, cu o chiuvetă alături. Am stat acolo o zi şi o noapte. După aceea, au venit doi Apărători care m-au dus într-o încăpere în capătul căreia se afla o masă lungă. Cinci Apărători de rang înalt erau aşezaţi la această masă. Am fost condus în încăpere, adus în faţa lor, şi m-au întrebat dacă vreau să spun ceva înainte de citirea sentinţei. Ştiam deja că nu va exista un proces; nu aşa mergeau lucrurile. Mărunta doză de amăgire pe care mi-o îngăduisem prosteşte nu a supravieţuit clipei în care am stat în încăperea aceea, privind chipurile palide, solemne şi ermetice ale oamenilor din faţa mea. Speranţa este o greşeală.

— Există vreun lucru pe care să-l pot spune şi care să schimbe cumva lucrurile? am întrebat eu. Nu păreau să se aştepte să fie întrebaţi aşa ceva şi ofiţerul din mijloc, cel mai mare în grad, s-a uitat de la stânga la dreapta şi le-a şoptit ceva colegilor săi înainte să-şi întoarcă privirea înapoi spre mine.

— Nu, a răspuns el.

Am ridicat din umeri.

— Atunci, nu, am zis, deşi am avut o clipă în care am fost tentat să spun că ştiu toate detaliile despre cum reuşiseră Ceilalţi, reţeaua lor secretă de susţinători, doar ca să văd ce s-ar fi întâmplat. M-am gândit la ceva.

— Un ultim lucru, totuşi: câţi au trecut peste Zid?

Evident că era ceva ieşit din comun să pui întrebări, dar bărbatul din mijloc s-a gândit câteva momente la asta, apoi s-a hotărât să răspundă.

— Nu suntem siguri, dar credem că şaisprezece. Cincisprezece sau şaisprezece.

Asta o transforma în cea mai gravă breşă care avusese loc de mulţi ani încoace. Aş minţi dacă aş spune că asta m-a făcut să mă simt mai bine, pentru că era tot o condamnare la moarte, dar m-a ajutat să nu o mai iau personal. Se întâmplase un eveniment colosal şi noi am fost prinşi la mijloc. Am încuviinţat cu o mişcare a capului, arătând că sunt pregătit pentru ce avea să urmeze.

— Joseph Kavanagh, nu ţi-ai făcut datoria de Apărător şi vei fi alungat pe mare. Dumnezeu să se îndure de tine, a zis Apărătorul de rang înalt. Duceţi-l înapoi în celulă.

Partea a treia

MAREA

18

În cea de a treia noapte petrecută pe mare am văzut câteva lumini în depărtare în timp ce urcam spre vârful hulei. Când le-am zărit prima oară, nu eram sigur că pot să am încredere în ochii mei; mintea îţi joacă uneori feste când eşti pe Zid, dar în largul mării este şi mai rău. Într-o barcă mică, nu ai niciun fel de echilibru şi uneori ai impresia că-ţi pierzi şi echilibrul mintal. Nu poţi să ai încredere în simţuri şi cu atât mai puţin în imaginaţia ta. Încerci să-ţi forţezi mintea să se fixeze pe elementele distinctive ale momentului. Dar îţi este greu. Ai impresia că auzi lucruri, că vezi lucruri. Vântul aducea voci, fragmente de cântece – nu muzică în general, ci chiar cântece, vocile unui cor. De multe ori mi s-a părut că mă strigă cineva pe nume. Norii din depărtare se uneau, părând că ar fi uscatul, nişte dealuri, înainte să redevină nori. Aşa că, atunci când am văzut luminile, primul meu gând a fost că probabil mi se pare. Nu sunt obişnuit cu un întuneric atât de dens; pe Zid aveam luminile din dreptul posturilor de gardă. Dar pe mare era întuneric beznă înainte să răsară luna. Aşa că era posibil ca sinapsele mele să se fi activat în mod ciudat, neobişnuite cu un întuneric atât de implacabil. Apoi, câteva secunde mai târziu, pe creasta altui val, le-am văzut din nou. Apoi, un minut şi ceva mai târziu, a treia oară, mai clar şi mai sigur ca înainte. Lumini pe marea deschisă.

Vorbiserăm despre asta: ce să facem, ce fel de calcule să facem dacă vedem urmele altor ambarcaţiuni. Planul fusese să vâslim spre ele şi să căutăm semne după care să ne dăm seama dacă erau inofensive sau nu. La lumina zilei, ideea asta părea rezonabilă. Noaptea nu mai părea chiar aşa de rezonabilă. Nu aveam niciun fel de arme şi, dacă am fi fost atacaţi, singura noastră apărare ar fi fost să încercăm să ne îndepărtăm cât mai repede cu putinţă. Cum aveam o singură pereche de vâsle, însemna că nu avea să fie foarte repede. O ambarcaţiune cu lumini era fie un vas al Gărzii de Coastă, fie un vas al Celorlalţi, atât de încrezători încât nu-şi făceau griji că vor fi văzuţi. Asta însemna că erau fie proşti, fie bine înarmaţi. Ambele variante erau periculoase.

Hula era de vreo doi metri şi ceva, nu suficient ca să ne înspăimânte, dar mai mult decât suficient pentru a fi supărătoare. Ea mă împiedicase să fiu sigur în privinţa luminilor; acestea sclipeau, devenind vizibile, când urcam pe creasta unui val, şi dispăreau imediat după ce începeam să coborâm între creste. Toţi ceilalţi oameni din barcă dormeau. Era o barcă de salvare, sau cel puţin asta fusese. Jumătatea din spate a bărcii era acoperită de o tendă impermeabilă şi acolo dormeau ceilalţi. Tot acolo erau şi proviziile noastre de mâncare. Bidoanele cu apă şi colectoarele de apă de ploaie erau în partea din faţă a bărcii, lângă mine.

Am vrut să trezesc pe cineva cu care să vorbesc despre ce ar trebui să facem. În împrejurări obişnuite, Hifa ar fi fost alegerea evidentă, dar suferise de rău de mare în ultimele două zile – nu răul acela de mare însoţit de greţuri, ci unul care o făcuse să vomite de mai multe ori într-un fel care putea să devină realmente periculos dacă avea să continue – şi abia reuşise să adoarmă. Nu ar fi fost o idee bună

să o trezesc pe ea. L-am ales pe Hughes. El era cealaltă persoană în care aveam încredere, mai ales că în copilărie navigase puțin cu unchiul său, așa că nu era la fel de ignorant ca mine în materie de ambarcațiuni. Prin asta vreau să spun că nu știa aproape nimic, dar eu nu știam absolut nimic, așa că el părea expertul. Mi s-a părut că gestul pe care aveam să-l fac era unul disperat, că aveam să mă bazez pe firavele lui cunoștințe despre mare, dar nu aveam de ales. M-am aplecat cât am putut de mult ca să intru sub copertină și să ajung în partea din spate a bărcii. Experiența m-a învățat să am foarte multă grijă când fac asta, pentru că, dacă atingeam ușor acoperișul, aveam șanse mari să mă trezesc cu câțiva litri de apă în cap. L-am atins pe Hughes cu piciorul o dată, încă o dată, și apoi s-a trezit. Mi-am dus degetele în dreptul buzelor. S-a ridicat în capul oaselor și a ieșit de-a bușilea din spațiul de dormit. Arăta foarte rău, cu buzele crăpate din cauza apei sărate și cu fața roșie, uscată de vânturile de pe mare. Mi-am dat seama că și eu arătam probabil la fel.

— Sper că e ceva important, mi-a zis. I-am întins o sticlă cu apă și am arătat cu degetul, în timp ce ne legănam în sus și în jos. A văzut luminile când am urcat pe creasta celui de al doilea rând de valuri. Nu a zis nimic, a continuat să le privească un timp, apărând și dispărând din câmpul nostru vizual. Am observat că și el a lăsat să treacă o vreme înainte să fie sigur că se poate încrede în simțurile lui.

— Întrebarea care mă frământă pe mine este câte posibilități ar fi în avantajul nostru, dacă stai și te gândești la ce ar putea să fie, am zis eu.

A aprobat cu o mișcare a capului. Stăteam la proră și priveam în depărtare, în vreme ce barca urca și cobora pe

hulă, iar luminile licăreau și dispăreau. După ce am avut câteva ocazii să studiez luminile, mi s-a părut că le văd formând un triunghi și că erau cinci, una în vârf și câte două mai jos, pe fiecare parte.

— Și eu mă întreb același lucru. Probabil că Gărzile nu sunt prin zonă la ora asta, dar, dacă sunt și ne văd, ne scufundă fără să stea pe gânduri, asta e clar. Deci nu trebuie să ne apropiem de ei dacă sunt Gărzi. Dacă sunt Ceilalți, cum se face că se dau în halul ăsta în spectacol?

Un vas plin cu Ceilalți, care se simțeau destul de încrezători încât să stea cu toate luminile aprinse pe mare în toiul nopții? Ca să fie atât de netemători, înseamnă că erau într-adevăr înspăimântători.

— Atunci îi lăsăm în pace?

S-a gândit o clipă. Mi se părea ireal că acum, după ce am găsit primul semn de viață din larg, primul semn al unui echipaj și al unei posibile salvări, îi vom întoarce spatele. Dar, după ce ne-am gândit la asta și am înțeles riscurile, am înțeles că nu aveam altă opțiune.

— În plus, cred că sunt mai departe decât par. Când ești pe mare, linia orizontului se află la vreo cinci kilometri. Hula vine din direcția aceea. Asta ar însemna că ar trebui să vâslim mult, să tăiem o mulțime de valuri.

— Și avem doar trei oameni care ar putea să vâslească.

Ne-am uitat unul la altul. Fuseserăm inactivi din punct de vedere fizic șase săptămâni, timp în care aşteptaserăm să fim judecați, așa că vâslitul era obositor acum. Mâinile îmi crăpaseră și se umpluseră de bășici și îmi pierdeam suflul după câteva minute. Chiar dacă am fi vrut să vâslim către barcă, era posibil să nu ajungem la ea.

— OK. Mulţumesc. Du-te înapoi la culcare, i-am zis.

Hughes pornise către partea acoperită a bărcii de salvare. S-a oprit.

— Peste câteva zile s-ar putea să fim atât de disperaţi că nu vom mai avea de ales, a mai zis el.

— Ştiu, i-am răspuns.

Deci aşa arăta viaţa pe mare. După pronunţarea sentinţelor, am fost duşi în altă cazarmă cu alt camion. De data asta am călătorit în cătuşe. Îmi închipui că autorităţile s-au gândit că acum nu mai aveam nimic de pierdut, aşa că erau şanse mai mari să încercăm să evadăm. Călătoria cu camionul a fost cel mai rău moment din viaţa mea de până atunci, mai rău decât pronunţarea sentinţei, chiar mai rău decât momentul în care mi-am dat seama că se produsese o breşă şi că Ceilalţi reuşiseră să scape. Ştiam care sunt regulile Zidului – la fel ca toată lumea, le-am ştiut toată viaţa mea. Nu-mi amintesc să-mi fi fost explicate de cineva, fiindcă nu a existat o perioadă anterioară regulilor, anterioară legilor care guvernează realitatea: soarele răsare dimineaţa şi apune seara; dacă arunci un obiect în aer, gravitaţia îl face să cadă înapoi pe pământ; dacă Ceilalţi trec peste Zid, eşti alungat pe mare. Şi totuşi, în ciuda tuturor acestor lucruri, nedreptatea situaţiei îmi provoca greaţă. Greaţă fizică. Ştiam sigur că eu, că noi, nu greşiserăm cu nimic. Mai mult: am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să păzesc Zidul. Am luptat cu îndârjire şi mi-am văzut prietenii murind. Noi toţi am trecut prin asta. Şi iată cum eram răsplătiţi.

Auzisem cuvântul „disperare” şi am crezut că ştiu ce înseamnă; credeam, de asemenea, că este una dintre stările acelea mentale care seamănă cu un tip de vreme, ceva

care vine şi se instalează lent şi apoi fie te obişnuieşti cu ea, fie o înduri. Acum descopeream că disperarea poate să fie şi un lucru care ţi se întâmplă, care te poate lovi într-o clipă. Apoi se fixează cumva şi devine tovarăşa de viaţă pe termen lung. În perioada aceea eram bântuit de următoarea idee: că ar trebui ca, la un moment dat din viaţa noastră, să ne facem cu toţii timp să ne gândim la cel mai rău lucru cu putinţă pe care ni-l putem imagina întâmplându-ni-se. Cea mai mare teamă a ta: caut-o în adâncul sufletului tău. Priveşte-o foarte atent. Şi împacă-te cu gândul că se va îndeplini. Lucrul care te îngrozeşte cel mai mult se va întâmpla. Şi când se va întâmpla, numele sentimentului pe care îl încerci este disperare.

Paznicii noştri ne-au dat posibilitatea să le scriem „celor dragi". Nu era o favoare specială: era clar că exista un protocol, existau proceduri convenite pentru situaţii de felul acesta. Proceduri convenite pentru cel mai rău lucru care ar putea să i se întâmple vreodată cuiva. În cazul meu, „cei dragi" se referea la părinţii mei, şi am hotărât că nu vreau să le scriu, pentru că nu aveam nimic de spus. Hifa m-a făcut să mă răzgândesc. Am scris câteva platitudini în care spuneam că îmi pare rău, deşi nu-mi părea. Le-am spus că-i iubesc, deşi nu-i iubeam, cel puţin nu în clipa aceea. Dar scrierea scrisorii m-a făcut să mă simt mai bine.

Am rămas în noua cazarmă o săptămână, şi am fost duşi pe rând la centrul medical, unde ni s-a făcut o anestezie generală, după care ne-au scos cipurile. Fără identificare biometrică, practic nu aveai o viaţă. Nu în ţara asta. Nu mai exista cale de întoarcere… După operaţie am fost lăsaţi să ne recuperăm o zi, apoi am fost aduşi înapoi în cazarmă. Simţeam o mâncărime teribilă în braţ, unde avusesem cipul,

şi când i-am întrebat pe ceilalţi, mi-au spus că şi ei simt acelaşi lucru. Un cip fantomă. În a şasea după-amiază, Hughes, Hifa şi cu mine am fost chemaţi şi duşi la alt camion; ne-am fi luat rămas bun de la Yos şi de la ceilalţi Apărători, dacă am fi ştiut că era ultima dată când îi vedeam. După unghiul pe care îl făcea lumina care pătrundea printr-o latură a maşinii, am avut impresia că ne îndreptam spre sud. Am mers aşa până la venirea nopţii. Altă cazarmă. De data asta nu am stat aproape deloc acolo, cel mult o oră, până au intrat în sală câteva Gărzi. După expresia de pe feţele lor, am înţeles că era vorba despre ceea ce Ajutorul Kuishia numise „sfârşitul". Păreau mai degrabă trişti decât furioşi, dar totodată implacabili. Am coborât cu ei printr-o serie de tuneluri de beton şi apoi ne-am trezit brusc în aer liber, unde ne aştepta o ambarcaţiune a Gărzii, de care fusese legată o barcă de salvare. Imediat ce am văzut-o, am înţeles că avea să fie a noastră. Am fost conduşi printr-un pasaj spre vas. Căpitanul din Gardă ne aştepta şi, în mod straniu sau din generozitate, nu ştiu nici acum sigur, poate din ambele motive, ne-a salutat milităreşte şi a dat mâna cu noi. Au dezlegat parâma vasului şi am pornit în largul mării, iar noi am fost conduşi sub punte, într-o cabină mică, nemobilată. Au încuiat uşa în urma noastră.

Până în clipa aceea, mă amorţise disperarea, blocând apariţia altor sentimente. Disperare, durere, amorţire, gol. Dar nimic altceva. Simţeam că nu mai pot să fac nimic şi, prin urmare, nici nu mai exista vreun lucru pe care să fiu nevoit să-l simt. Tot ce se întâmplase fusese inevitabil. În clipa aceea, pentru prima oară, am simţit că îmi este teamă, foarte, foarte teamă. Barca avea să fie lăsată la apă şi noi aveam să dispărem, lipsiţi complet de posibilitatea de

a influența cursul evenimentelor, posibilitate pe care o pierdusem definitiv în noaptea atacului. Sentimentul acela pe care mă bazam să-mi mențină această stare de amorțeală – sentimentul că nu puteam să fac nimic – a devenit dintr-odată un izvor de teamă copleșitoare. Nu poți să faci absolut nimic. Gândul acesta poate să fie o alinare sau poate să te terorizeze. Panica, nevoia de a fugi, imposibilitatea fugii, nevoia disperată de a scăpa combinată cu certitudinea că nu poți scăpa, cu sentimentul că vei muri de spaimă chiar atunci, pe loc. Inima îmi bătea mai repede și haotic. Nu mai era aer în cabină. Luminile deveniseră mai puternice și pâlpâiau. Simțeam că fierb pe dinăuntru, deși cu doar câteva secunde înainte îmi fusese frig. Hifa a văzut că-mi ies din minți și m-a prins de braț. Am tresărit de parcă m-ar fi curentat, apoi m-am întrebat de ce tresar și gândul acesta nou a fost suficient, mi-a distras atenția atât cât era nevoie ca să pot reduce din intensitatea emoției.

— E OK, a zis Hifa, lucru atât de neadevărat încât mi-a fost de ajutor. Nici ea nu părea să se simtă în largul ei, palidă și nesigură pe picioare, ceea ce s-a dovedit a fi începutul răului de mare.

— Da, e nemaipomenit! a zis Hughes.

— Atât de nemaipomenit! a adăugat și Hifa. Era trasă la față. Îmi dădeam seama că încercarea lor de a glumi era un reflex, o amintire din perioada când eram Apărători, când eram la Zid și vorbeam între noi în felul acesta.

— Sunt curios până unde ne remorchează, a zis Hughes, și a primit răspunsul pe loc, pentru că motoarele au încetinit și s-au oprit de tot. Atunci când oamenii sunt alungați pe mare, sunt duși în larg, unde nu se vede uscatul, astfel încât să nu încerce imediat să facă drumul înapoi și să

revină în punctul de plecare şi nici să nu se întâlnească cu vase ale Gărzii care să-i scufunde pe loc. Eram pe navă de vreo jumătate de oră, aşa că nu eram prea departe de uscat. La cel mult cincisprezece kilometri, să zicem.

Uşa a fost deschisă din exterior. În faţa ei stăteau trei Gărzi şi alte două în spatele lor. Cele din urmă erau înarmate. Din nou, nu păreau fioroşi, mai curând trişti. Am ieşit şi am luat-o în urma celor neînarmaţi pe coridor; gărzile înarmate veneau după noi. Am urcat scările de metal care zăngăneau, şi am ieşit sus, pe puntea principală a vasului. Totul era relativ calm şi nemişcat, iar noaptea senină. Ne-au condus până la barca de salvare, care era la câţiva paşi sub nivelul punţii, am traversat puntea şi apoi am coborât ca să urcăm în ea. Întregul echipaj a venit pe partea aceea a vasului şi, la ordinul căpitanului, ne-a salutat în timp ce barca de salvare era coborâtă la apă. Jur că acela a fost aproape cel mai rău moment dintre toate, solemnitatea şi finalitatea acelui salut militar.

Barca de salvare s-a clătinat la câţiva metri înălţime în timp ce cobora, şi, când am ajuns chiar deasupra apei, a fost lăsată să cadă brusc. Noi ne-am prăbuşit pe fundul bărcii. Până ne-am ridicat înapoi în picioare şi ne-am îndreptat, ambarcaţiunea se îndepărta deja pe o traiectorie curbă, pornind înapoi spre uscat, iluminată ca o catedrală plutitoare în bezna adâncă a oceanului. Ne-a fost imediat limpede cât de diferită este marea atunci când eşti la câţiva centimetri deasupra suprafeţei ei, pe o bărcuţă de plastic care se clatină, faţă de momentul când te afli la zece metri înălţime pe puntea de metal a unei ambarcaţiuni.

După ce s-a ridicat, Hifa s-a aşezat din nou jos.

— Nu sunt prea sigură că mi-e bine, a zis ea. Era rândul meu să o liniştesc, aşa că i-am spus să rămână unde este în timp ce eu şi Hughes avem să organizăm lucrurile. În partea din faţă a bărcii se aflau o mulţime de cutii şi de lăzi, pe care am început să le deschidem şi să ne uităm prin ele. Garda fusese generoasă, foarte generoasă cu proviziile şi cu ajutorul dat. Se părea că aveam suficientă mâncare pentru mai multe săptămâni. Ne lăsaseră impermeabile şi haine călduroase, lanterne, baterii şi unelte de metal. Aveam inclusiv câteva butoiaşe cu apă. Nu am putut să fac un calcul general imediat, dar ştiam că oamenii au întotdeauna nevoie de mai multă apă decât îşi închipuie; dar se părea că vom putea să supravieţuim un timp. Cu condiţia să nu ne înecăm şi să nu fim împuşcaţi.

Însă Garda nu ne lăsase doar provizii. Nu ne-am uitat în partea din spate a bărcii, sub copertină, pentru că partea din faţă era atât de încărcată cu mâncare şi echipamente că trebuia să reorganizăm totul înainte să trecem mai departe. De aceea, atmosfera a devenit brusc derutantă şi stranie când am auzit nişte zgomote ce veneau din spate. În timp ce ne uitam unii la alţii speriaţi, eu, Hifa şi Hughes ne-am dat seama simultan că nu eram singuri. În momentul acela, o siluetă înfăşurată în pătură s-a ivit din spate şi s-a ridicat în capul oaselor. Era înfofolită în mai multe rânduri de haine pentru vreme rece, iar pe cap avea trasă gluga, aşa că m-am gândit că halucinez sau că am făcut un anevrism sau ceva de felul acesta, fiindcă, în ciuda faptului că îmi dădeam seama cine era omul care apăruse din senin, nu puteam să-mi fac creierul să recunoască că îl recunoscusem. Părul care se vedea ieşind de sub glugă era blond. Te cunosc, dar nu te cunosc, îşi spunea creierul meu. Apoi, a deschis gura

şi mi-am dat seama că, deşi nu-mi venea să cred, nu aveam de ales.

— Salutare, a zis James, politicianul bebeluş. Îmi închipui că nu vă aşteptaţi să mă vedeţi.

Eu, Hifa şi Hughes am rămas pur şi simplu blocaţi, privindu-l ţintă. Ei rămăseseră cu gura căscată şi fără îndoială că şi eu aveam aceeaşi expresie. James a dat aprobator din cap şi părea foarte încântat de sine, atât cât se putea ghemuit într-o pătură, pe o barcă de salvare, în mijlocul mării. Nu am simţit niciun fel de consolare văzându-l, absolut deloc, dar pe moment m-am simţit mai puţin singur – de parcă aş fi fost uşurat să aflu că nu ne-au alungat doar pe noi pe mare, pe Apărători.

— Da, şi mai sunt şi alte surprize care vă aşteaptă. Veniţi să vedeţi.

Hifa s-a ridicat în picioare şi am pornit cu toţii spre spatele bărcii, clătinându-ne şi încercând să ne păstrăm echilibrul în mers printre echipamente şi cutii. Copertina era lăsată până jos pe ambele părţi ale intrării, aşa că nu puteam să privim înăuntru. James a dat-o în lături, s-a aplecat şi ne-a arătat cu degetul. Ne-am lăsat pe vine ca să putem vedea. Un om era întins pe o saltea din spumă poliuretanică aşezată pe fundul bărcii, înfofolit în mai multe rânduri de haine şi în mai multe pături. Fie era inconştient, fie dormea. În ciuda faptului că era înfofolit, l-am recunoscut din prima clipă. Era Căpitanul. James ne-a lăsat câteva clipe să ne obişnuim cu ideea.

— Deci, zise el, îl omorâm?

19

Am aflat că a fost cât pe ce să-l omor. În noaptea atacului, Căpitanul a fost aproape pe moarte din cauza hemoragiei provocate de rana de baionetă pe care i-o făcusem eu. Atinsesem o arteră. Dacă ar fi fost după noi, compania lui, probabil că l-am fi lăsat să moară. Dar medicii au ajuns la timp şi l-au stabilizat, iar acum, şase săptămâni mai târziu, se recupera, prea slăbit ca să dea la rame dar, în rest, pe cale de a se înzdrăveni. Chiar arăta ca un om care văzuse moartea cu ochii; avea pielea întinsă pe faţă şi cicatricile de pe obraji erau acum paralele cu cutele proaspăt apărute ca urmare a suferinţei şi tensiunii. Avea ochii deschişi şi se holba la noi, în timp ce noi făceam acelaşi lucru, dar nimeni nu a scos un cuvânt. Am vorbit cu el abia în dimineaţa următoare.

A fost o noapte ciudată, aşa cum stăteam noi înghesuiţi cu toţii în spatele bărcii de salvare. Trei Apărători alungaţi şi cei doi tovarăşi ai lor. Primul tovarăş făcea parte din elită, dar ratase şansa să împiedice ceea ce se întâmplase. Cel de al doilea tovarăş era omul care ne trădase. Şaisprezece Ceilalţi trecuseră peste Zid şi scăpaseră, aşa că alţi şaisprezece oameni au fost alungaţi pe mare. Aceştia erau cei şapte membri ai companiei care supravieţuiseră plus alte nouă persoane din ierarhia de comandă, inclusiv câţiva oameni

din turnurile de pază alăturate, condamnaţi pentru că au reacţionat prea încet atunci când s-a declanşat acţiunea din noaptea aceea. James ne-a spus că pe el l-au condamnat fiindcă, din punctul de vedere al instanţei, ar fi trebuit să-şi dea seama că şi Căpitanul făcea parte din reţeaua Celorlalţi şi a susţinătorilor acestora. Lui i se părea strigător la cer. Era înverşunat şi nu s-a ferit să o arate.

— Întrebarea mea este de unde? De unde era să ştiu?

Răspunsul meu a fost că nu ştiu de unde şi nici nu-mi pasă. Eram bucuros că simte nedreptatea care îi fusese făcută la fel de tare cum simţeam şi noi nedreptatea care ne fusese făcută.

— O reţea secretă de sprijin şi eu ar fi trebuit să-i dau de urmă şi să o scot la lumina zilei? Cu ce? Cu puterile mele telepatice? Ar fi trebuit să-i privesc cumva în suflet şi să-mi dau seama în ce consta planul pe care îl punea la cale de ani de zile?

— Crezi că ai putea să taci? l-a apostrofat Hughes.

James a priceput aluzia. Hifa şi-a petrecut prima noapte vomitând, la început peste marginea bărcii, apoi într-o găleată şi apoi icnind în gol din locul în care stătea întinsă. Cum zăceam noi acolo, nu mi s-a părut că aş fi dormit, dar trebuie să o fi făcut totuşi, fiindcă, atunci când am deschis ochii, soarele urcase mult pe cer. Hughes şi Hifa stăteau în partea din faţă a bărcii. Căpitanul era treaz, dar tăcut sub copertină. L-am trezit pe James şi m-am dus şi la ceilalţi, hotărându-ne să dăm totul pe faţă şi să auzim povestea. Hughes a intrat sub copertină şi i-a spus ceva Căpitanului, care s-a ridicat şi a venit la prova.

Căpitanul stătea cu spatele sprijinit de partea din faţă a bărcii de salvare. Noi stăteam în faţa lui.

— Sunt zece ani de atunci. Am fost şapte oameni care ne-am propus să trecem peste Zid. Apoi au urmat alte expediţii care au transmis mesaje de la mine la ei şi de la ei la mine. Aveam convenit un set de semnale cu lumini. Eu sunt singurul care a reuşit. Toţi ştiam că va trebui să aşteptăm, şi până la urmă au trecut cinci ani înainte să reuşesc să trimit un mesaj înapoi. Apoi am trecut la etapa următoare. Am aşteptat încă trei ani. Am devenit Căpitan, aşa că puteam să începem să punem în aplicare un anumit plan. Până la momentul atacului, reuşiserăm să luăm legătura cu o reţea mai vastă. Unii dintre compatrioţii voştri nu sunt de acord cu Zidul. Ei cred că Zidul este necesar pentru a împiedica apa să pătrundă, nu pentru a ţine fiinţele umane la distanţă. Unii dintre ei nu sunt de acord cu transformarea oamenilor în Ajutoare. O consideră o formă de sclavie. Este o reţea vastă, mult mai mare decât vă daţi seama. Nu ştiu prea multe despre cine face parte din ea şi nu ştiu pe cine ajută, dar ştiu că oamenii mei nu sunt singurii care trebuie să vină.

S-a oprit. Noi am fi vrut să aflăm mai mult şi îmi dădeam seama că ştia asta. Tăcerea a continuat – tăcerea omenească, pentru că vântul, valurile şi scârţâitul bărcii nu au încetat nicio clipă. Nu ai niciodată parte de tăcere într-o bărcuţă aflată în apele nordului. Într-un final, cea care a rupt tăcerea a fost Hifa. Avea vocea răguşită după atâtea ore de vomitat.

— Nu ai de gând să spui că îţi pare rău?

Căpitanul era ţeapăn şi nemişcat, stătea sprijinit cu spatele într-o poziţie rigidă, şi am simţit că resimţea o

emoţie puternică căreia ar fi vrut să-i dea frâu liber, dar se abţinea. A rămas pe gânduri mai mult timp.

— Lucrul pe care îl dispreţuim cel mai mult la voi, la ai voştri, este ipocrizia. Alungaţi copii pe o plută de salvare şi vreţi să vă simţiţi împăcaţi cu voi înşivă în timp ce o faceţi. Toate bune şi frumoase în ceea ce vă priveşte, dacă asta vreţi să credeţi, dar nu puteţi să veniţi cu pretenţia ca oamenii pe care îi alungaţi pe plută să creadă acelaşi lucru. Să vă admirăm virtutea şi principiile în timp ce ne înecăm. Aşa că nu, n-am de gând să fiu ca voi. N-am de gând să mint, n-am de gând să fiu ipocrit şi n-am de gând să spun că îmi pare rău.

— Nici măcar pentru Sergent? l-a întrebat Hifa.

A clipit, dar nu a zis nimic. În clipa aceea chiar am vrut să-l omor. M-am uitat la Hifa, care lăsa impresia că se va simţi iarăşi rău, şi la James, care stătea cu buzele strânse, clătinând din cap, de parcă ar fi fost membru în juriu la o emisiune televizată care încerca să transmită publicului că nu e de acord cu argumentul prezentat de unul din colegii săi juraţi. Apoi mi-am întors privirea spre Hughes, pe al cărui chip am văzut expresia unui om care simţea o dezamăgire colosală, atotcuprinzătoare. Furia mea s-a domolit, a început să se transforme într-un sentiment al pierderii. M-am simţit trist. Pierdere, pierdere, era atâta pierdere, în ce ni se întâmplase nouă, în ce făcuse Căpitanul, în ce făcuserăm noi lumii, în ce ne făcuserăm unul altuia şi în ce se petrecea cu noi.

— Hai să-l omorâm! a zis James. Dacă ar fi zis acelaşi lucru cu cinci minute mai devreme şi dacă aş fi avut o armă de foc sau un cuţit în mână, probabil că aş fi făcut-o chiar atunci, pe loc. Dar câteva minute pot să aibă un efect uriaş

asupra felului în care priveşti lucrurile, şi pentru mine clipa răzbunării trecuse. Oricum, probabil că aveam să murim cu toţii, chiar în barca asta. Nu mi se părea că merită să ne batem capul ca să-l trimitem pe Căpitan pe lumea cealaltă înaintea noastră.

— Da, aţi putea s-o faceţi, a zis Căpitanul. Sau aţi putea să mă lăsaţi să vă duc într-un loc unde să fiţi în siguranţă.

Siguranţă. Nu aş fi crezut că era posibil ca un singur cuvânt să aibă un asemenea impact. Siguranţă. Dacă mă gândeam la siguranţă, însemna că speram, şi ştiam, descoperisem de curând, cât de periculoasă este speranţa. Şi cu toate acestea, acolo, în largul mării, nu puteam să trăim fără ea. Planul Căpitanului era să ne îndreptăm spre sud. Ne-a spus că existau insule şi porţiuni de coastă unde am fi putut găsi un loc în care să rămânem. El ne-a spus că nu vom reuşi niciodată să ne întoarcem şi să trecem peste Zid, dar existau alte locuri în care se putea trăi. Ne-a spus că este singurul dintre noi care a făcut vreodată o călătorie îndelungată cu barca, ştie cum se face şi ar putea să o facă din nou. A adăugat că, din moment ce veneam de pe o insulă, ne închipuiam că toată lumea era înconjurată de un zid, dar nu era adevărat şi existau locuri, nu multe, dar existau câteva, în care puteam să fim în siguranţă. Sau, oricum, în care am fi fost mai în siguranţă decât pe mare. Ne-a spus din nou că lucrul cel mai important este să pornim spre sud. Ne-a spus că, făcând abstracţie de tot restul, frigul de aici, din nord, este periculos şi că, după ce o să ne udăm până la piele, lucru care avea să se întâmple dacă se înrăutăţea vremea sau dacă se schimba anotimpul, situaţia o să devină şi mai periculoasă.

— Dacă ne udăm până la piele, s-ar putea să nu ne mai uscăm niciodată. Dacă barca se umple cu apă, murim. Dacă se răstoarnă cu noi, murim. Aici nu suntem pe Zid. Nu putem să mergem în cazarmă să ne uscăm. Trebuie să mergem spre sud.

Apoi s-a ridicat şi s-a dus în partea din spate a bărcii în timp ce noi am rămas să discutăm despre propunerea lui. Când se mişca, mai ales atunci când se ridica în picioare sau îşi schimba poziţia, se vedea că rana îl afecta încă serios. Vântul şi valurile deveneau mai puternice. Fiecare val mai brusc arunca în barcă o mulţime de stropi fini de apă.

— Spre sud! a zis Hughes.

— Nu avem niciun motiv să avem încredere în el, a spus James. Avem motive serioase să-i acordăm mai puţină încredere decât oricărei alte fiinţe umane.

— Avem atât de puţine motive să avem încredere în el, că nu avem niciun motiv să nu avem încredere, a ripostat Hughes.

Am crezut că înţeleg ce vrea să spună: Căpitanul ştia că se bucură de atât de puţină credibilitate în ochii noştri, că nu avea nimic de câştigat dacă mintea. În plus, adevărul imposibil de mărturisit era că încă eram stăpânit de instinctul acela de a mă încrede în el şi de a-l urma. Era pur şi simplu evident că este un lider. Totodată, simţeam că instinctul acela era câinesc şi laş. Urmează-ţi stăpânul, urmează-l, sari în prăpastie, nu doar o dată, ci de două ori.

— Spre sud! s-a hotărât Hifa. Suna ca o concluzie temporară, un verdict provizoriu. Dar, la urma urmei, ce altceva puteam face? Să ne bazăm pe experienţa lui Hughes, care, în cea mai mare parte a timpului, navigase cu unchiul

său pe un lac măricel aflat aproape de casă şi de două ori în estuarul unui râu, când mergea în vacanţă cu familia?

— Spre sud! am zis şi eu.

Aşa că am acceptat recomandarea Căpitanului. Printre lucrurile din pachetul cu obiecte de strictă necesitate lăsat de Gărzi se găsea şi o busolă. Şi iată-ne, aşadar, urcând şi coborând pe o hulă de doi metri, ascunzându-ne de lumini în beznă. Eu şi Hughes le-am mai privit câteva minute după aceea, apoi m-a bătut pe braţ şi s-a întors spre copertină, în partea din spate a bărcii.

Am aşteptat ca Hughes să intre înapoi, sub copertină, şi am început să trag la rame în direcţie opusă, departe de ambarcaţiune şi de luminile ei. Vâsleam domol pentru că era o muncă grea, mai ales pentru oameni care nu mai sunt în formă, şi pentru că, dacă vâsleam prea energic, deveneam periculos de înfometaţi. Exista un fel de schimb: mişcarea cerea calorii. Vâsleam cu spatele la provă, aşa că, atunci când valurile îmi dădeau voie, vedeam luminile în depărtare. Vasul nu părea să se îndepărteze deloc; apoi, uşor de tot, a început să pară că era mai departe. Probabil că am vâslit timp de o oră, cu pauze dese la început şi apoi cu mai multe perioade de odihnă decât episoade de vâslit. Foloseam aceeaşi tehnică pe care o utilizam şi la Zid, eşalonam momentele când mă uitam la ceas, pentru a-mi oferi o surpriză plăcută atunci când cedam şi verificam ceasul. Când s-a terminat schimbul meu de patru ore, m-am dus să-l trezesc pe James, căruia îi venise rândul. În spatele bărcii, Hifa, Căpitanul şi Hughes dormeau adânc, la fel ca James, până l-am hâţânat eu. M-am dat mai în spate, lăsându-l să se dezmeticească în ritmul lui.

S-a ridicat încet în capul oaselor, frecându-şi toată faţa, nu doar ochii, mişcându-şi gura de parcă ar fi mestecat ceva. Apoi a ieşit de sub copertină.

— Am văzut lumini, i-am spus. La câţiva kilometri distanţă. O navă. Le-a văzut şi Hughes. Am vorbit între noi şi am hotărât să o lăsăm baltă. E prea târziu să mai facem ceva în privinţa asta acum. Am vrut să ştii.

A dat din cap, gândindu-se la ce i-am spus. Nu aveam încredere în el, dar nu era prost. Îmi dădeam seama că făcea aceleaşi calcule pe care le făcusem şi noi.

— OK, a zis el. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

A mai dat de câteva ori din cap. Începea să se lumineze de ziuă şi puteam să văd cât era de obosit, dar şi cât de hotărât era. Oboseala şi barba blondă, nerasă, îl făceau să pară cu zece ani mai în vârstă decât înainte să fi fost alungaţi. Mă îndreptam spre adăpostul copertinei, să dorm şi eu, dar m-a oprit punându-şi mâna pe braţul meu. L-am privit întrebător şi a dus un deget la buze. Apoi a început să scotocească pe sub rândurile de haine pe care le avea pe el, pe care nu le scotea niciodată de fapt, cu excepţia momentelor când trebuia să-şi lase pantalonii jos şi să defecheze la marginea bărcii. S-a fâţâit o clipă, apoi a scos ceva la iveală, de parcă ar fi fost un cadou de ziua mea. Era un obiect de vreo cincisprezece centimetri înălţime, cu o circumferinţă la fel de mare. Am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi cred ochilor, deşi ştiam foarte bine ce era: o grenadă ofensivă.

Doamne sfinte, James, am zis eu.

El a zâmbit.

— Mi-a dat-o comandantul navei Gărzii, a replicat. În caz că avem necazuri sau în caz că, ştii tu, hotărâm că nu mai putem continua. În cazul în care vrem să alegem focul în locul apei.

— Nu se poate să…, dar m-a întrerupt.

— Nu, firește că nu, a zis. Am vrut doar să știi.

Și s-a apucat să îndese grenada la loc pe sub haine. Nu-mi făceam griji că ar putea să o detoneze din întâmplare, era imposibil, dat fiind felul în care erau proiectate grenadele de tipul acela; de fapt, era destul de greu să le faci să detoneze și când voiai. Totuși, lucrul care mă îngrijora era starea lui mintală. Am hotărât să le spun Hifei și lui Hughes despre grenadă, cu prima ocazie când aveam să fim doar noi, nimeni altcineva.

Am plecat și m-am întins să mă odihnesc, derulând în minte ce se întâmplase, nu cu James, ci mai devreme, cu luminile din zare. În zilele următoare, în timp ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat, m-am gândit de multe ori fără să vreau la luminile acelea; m-am întrebat cine erau oamenii aceia, pe ce fel de ambarcațiune călătoreau, erau Gărzi sau Ceilalți, sau Apărători alungați pe mare, poate erau chiar nave de transport care își vedeau de treabă, transportând mărfuri prețioase sau călători cine-știe-unde. Nu-mi puteam scoate din minte întâmplarea. Când mă gândeam la vasul acela, în mintea mea se înfiripau tot felul de viitoruri posibile, cine fusese pe vas, unde ar fi putut să ne ducă. Briganzi prietenoși, care ne invitau să facem parte din echipaj. Gărzi miloase, care puteau să ne ofere cipuri și acte de identitate noi. Sau, mai probabil, piraţi nemiloși care ne-ar fi jefuit și ne-ar fi omorât fără să stea pe gânduri. Nu aveam să aflu niciodată. În vechea mea viață, dacă

voiam suficient de mult să aflu ceva, puteam s-o fac. Îmi puneam mintea la treabă, investeam resurse, găseam răspunsul. Asta nu mai era valabil. Acum existau o mulţime de lucruri pe care nu aveam să le ştiu vreodată şi pe care nu aveam să le aflu niciodată. Cred că acesta a fost motivul pentru care luminile acelea din depărtare m-au tulburat atât de mult atunci şi mă tulbură şi acum.

În cea de a patra zi, am avut parte de prima întâmplare norocoasă. (Fără să uit maxima Sergentului, care îmi spusese că, dacă am fi fost cu adevărat norocoşi, nu am fi ajuns niciodată în situaţia în care ne găseam acum.) Răul de mare de care suferea Hifa se încheiase, slavă Domnului, la fel de brusc pe cât apăruse, în cea de a treia zi. Era stoarsă de puteri, avea pomeţii mai pronunţaţi şi nasul părea mai ascuţit sub căciulă. Ea părea, dacă ar trebui să aleg un singur cuvânt, mai hotărâtă.

Era pe la jumătatea dimineţii şi Hifa era de gardă. Eu eram aşezat la prora, pentru că, uneori, aerul din spate devenea îmbâcsit. Când vremea era uscată şi tangajul ambarcaţiunii nu era prea puternic, putea să fie chiar foarte plăcut să stai în faţă, în momentele când nu erai copleşit de neliniște, de presimţiri rele sau de teroarea pură. Hifa stătea la cârmă, privind drept în faţă, şi Hughes vâslea încet, făcând pauze lungi între două mişcări ale vâslelor. Hifa privea ţintă la orizont.

— Poţi să vii şi să o ţii o clipă? m-a întrebat ea.

M-am dus şi am luat cârma. Hifa a venit în partea din faţă a bărcii şi a rămas nemişcată, privind în depărtare.

— Bun, a zis. Sunt sigură. În faţa noastră, la vreo cincisprezece grade spre stânga, se vede pământ. La început am crezut că mi se pare, dar acum sunt sigură că nu. Este o insulă.

Hughes s-a oprit din vâslit. Eu am dat drumul cârmei şi am venit amândoi lângă Hifa, în partea din faţă a bărcii. Primul meu gând a fost că se înşală. La orizont se vedea o linie scurtă, ca o pată, dar semăna foarte mult cu un şir de nori. Unul dintre mirajele acelea, una dintre formele acelea solide imaginare care îi chinuie atât de mult pe oameni pe mare. M-am ridicat drept în picioare şi m-am uitat ceva mai mult. Mi-am scos ochelarii, m-am gândit să-i şterg, m-am gândit că ar fi mai bine să nu o fac şi i-am pus înapoi la ochi. De fapt, poate că…

— Este pământ, a zis şi Hughes şi a îmbrăţişat-o pe Hifa. S-au prins într-un dans mic şi caraghios. Eu tot nu eram sigur. Dorinţa mea disperată să-i cred mă făcea să ezit să-i cred. Am continuat să privesc în zare. Linia nu s-a deplasat, nu şi-a schimbat forma şi nici nu a devenit mai cețoasă, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost vorba de nori. Am privit în continuare. Aproape ezitând, m-am predat în mâinile speranţei şi am recunoscut în sinea mea: da, chiar este pământ. Pământ!

Eu şi Hughes ne-am întors la vâsle şi am luat fiecare câte una. Am început să vâslim în direcţia pământului. Nu aveam vreo posibilitate imediată de a ghici distanţa, din moment ce un teren înalt poate fi văzut de la distanţe mult mai mari decât unul jos; ar fi putut să fie la treizeci de kilometri, dar ar fi putut să fie aproape, la trei sau cinci kilometri. Bănuiam că era vorba despre un teren jos şi că nu eram prea departe. Raţionamentul meu era că un teren foarte

înalt ar fi putut să-şi creeze condiţii meteo proprii, grupuri mici de nori deasupra celui mai înalt punct.

Vântul bătea dintr-o parte şi barca se balansa şi se zdruncina în timp ce înaintam spre miracolul uscatului. Uneori vâslele se afundau prea mult, alteori ratau complet apa. Asta făcea ca vâslitul să devină o muncă mai grea decât de obicei. De când fuseserăm alungaţi pe mare, pe mâinile mele se formaseră băşici, care apoi se spărseseră şi carnea vie de dedesubt mă durea îngrozitor. Am vâslit în reprize de câte o jumătate de oră, ni s-au alăturat şi Hifa şi James. Căpitanul a ieşit din spatele bărcii ca să privească.

Mă gândeam doar la cât de uşor ar fi fost să nu vedem deloc insula. Am avut un noroc chior. Pe timpul nopţii am fi trecut pe lângă ea fără să-i bănuim măcar existenţa. Mare parte din noua noastră viaţă depindea de noroc.

Am vâslit câteva ore, aşa că insula era aproape acum, la câteva sute de metri de noi. Următoarea problemă a fost descoperită în acelaşi timp de toată lumea. M-am uitat la Hifa, la Hughes şi la James, iar ei s-au uitat la mine. Căpitanul stătea chiar la prova bărcii de salvare.

— Nu, nu, nu! a zis Hughes.

Era uşor să ne dăm seama ce voia să spună cu asta. Nu exista un mal la care să tragem. Insula – fără urmă de plajă, ca toate zonele de coastă ale lumii de după Schimbare – ţâşnea dreaptă din mare. Tot ce mai rămăsese din insula care fusese cândva acolo era partea superioară a principalului deal de pe insula joasă. Sau, mai degrabă, a dealurilor, căci erau trei la număr. Laturile celor trei versanţi erau rocă goală. Vântul şi valurile se izbeau de ele, şi, dacă am fi mers prea aproape, am fi fost zdrobiţi şi noi. Chiar şi într-o

zi însorită, liniştită, cu un vas puternic, capabil să ţină piept vânturilor şi curenţilor, nu părea că ar fi fost cu putinţă să punem piciorul pe insulă, nu pe partea asta a insulei. Cu barca şi cu resursele noastre nu aveam nicio şansă.

Căpitanul s-a întors spre noi.

— Nu este singurul unghi posibil din care ne putem apropia.

Spusele lui aveau sens. Trebuia să dăm înapoi, să lăsăm ceva spaţiu între noi şi insulă, să îi dăm ocol şi să vedem dacă exista vreun loc în care să putem trage la mal. Hifa a întors barca într-o parte şi eu m-am îndepărtat de vâsle, lăsându-l pe James să tragă singur. Acum nu ne mai grăbeam; aveam să stăm acolo atât cât era nevoie. Asta ar fi putut să fie cea mai bună şansă de supravieţuire pe termen mediu pe care o aveam, şi nimeni nu voia să treacă pe lângă ea în grabă. În acelaşi timp, mă încerca un sentiment profund, aproape greţos, de groază. Instinctul îmi spunea că n-o să vedem nimic. Insula era prea povârnită, prea stâncoasă, un vârf stâncos în mijlocul oceanului; îmi doream cu disperare să existe un loc în care să putem să tragem la mal, dar nu puteam să-mi imaginez cum ar fi putut să arate. Să vâsleşti era greu, chiar mai greu decât înainte, şi când ne-am întors să ne poziţionăm pentru a da ocol insulei, ne-am trezit loviţi de valuri din toate direcţiile, iar barca a început să se balanseze şi să se clatine mai tare ca niciodată. E imposibil, mi-am spus în sinea mea, nu vom reuşi niciodată să tragem la mal aici.

Am avut dreptate pe jumătate. În timp ce îi dădeam ocol, am înţeles clar că insula era doar un set de variaţiuni pe o temă dată: stâncă verticală. Nu numai că era periculos să tragem la mal, dar era periculos să ne apropiem prea

mult. O insulă ideală pentru naufragii. Totuşi, mă înşelasem pe jumătate, fiindcă, atunci când am ajuns pe latura adăpostită a insulei, pe partea adăpostită de vânt, în nemişcarea şi liniştea bruscă am zărit primul lucru bun pe care îl vedeam de când ne alungaseră pe mare: o flotilă de bărci care pluteau laolaltă în calmul neaşteptat.

20

Cea mai ciudată parte a zilelor următoare a fost rapiditatea cu care ne-am adaptat la noua noastră viaţă. Am încercat să nu ies în evidenţă şi mi-am luat singur sarcina de a afla ce era cu toate aceste bărci, ce însemnau, cine erau oamenii de pe ele şi cum ajunseseră aici. Comunitatea plutitoare număra şaisprezece oameni înainte de sosirea noastră. Aveau opt bărci care puteau să navigheze legate laolaltă şi câteva structuri plutitoare care nu ar fi rezistat în larg, pe niciun fel de vreme mai rea, dar care acolo puteau să plutească. Comunitatea nu fusese rodul unui plan, ci, mai degrabă, rodul unei serii de accidente şi de coincidenţe. Primele trei bărci ajunseseră pe latura de sub vânt a acestor insule înainte de începutul iernii precedente şi se adăpostiseră acolo; descoperiseră că rezerva de proteine (peşte) şi de apă (ploaie) le asigura subzistenţa, aşa că rămăseseră pe loc. Restul bărcilor – ceilalţi Ceilalţi – ajunseseră pe rând şi de-a lungul timpului. Echipajele lor nu erau de undeva anume, dar erau de peste tot. Când eram mic, învăţasem să nu mă gândesc la locul de baştină al Celorlalţi sau la cine erau ei, să ignor toate detaliile acelea – erau pur şi simplu Ceilalţi. Dar poate că acum, când eram eu însumi unul dintre ei, mai erau Ceilalţi? Dacă eu eram un Celălalt şi ei erau Ceilalţi, poate că nimeni nu mai era Celălalt, ci eram cu toţii un fel nou de Noi. Era derutant.

Membrii comunității plutitoare nu puteau să meargă pe uscat, dar erau, eram, la adăpost în apele calme. Nu era o viață pe care să o poți considera ideală, dar era o viață care putea fi trăită. Capcanele, colectoarele de apă și firele de pescuit erau răspândite cu sutele pe toată platforma plutitoare; în ceea ce privește mâncarea, am observat, spre uimirea mea, că aveau provizii consistente. Lucrul care le lipsea cel mai mult era combustibilul: existau doar cantități minuscule de lemn, care era prea valoros pentru a fi ars, și o cantitate la fel de mică de motorină, adusă de una dintre bărci. Nu era prea limpede ce trebuiau să facă cu ele, așa că erau păstrate pentru caz de urgență.

A doua zi după sosirea noastră, mergeam pe una dintre plute, încercând să înțeleg cum funcționează totul, și am ajuns în acea parte a suprafeței care se afla cel mai departe de insulele scufundate. Aceasta era cea mai mare plută dintre toate. O femeie cu păr cărunt despletit stătea pe vine în timp ce se lupta cu un lucru pe care nu puteam să-l văd limpede, dar care era viu și se zbătea.

— N-am de gând să mă prefac că treaba aia arată bine, i-am zis eu.

Femeia a râs. Viața de pe mare te împiedica să-ți dai seama ce vârstă au oamenii, dar ea avea probabil în jur de patruzeci și cinci de ani, părea puternică și era concentrată pe ceea ce făcea. Acum aveam o poziție mai bună și puteam să văd ce făcea. Prinsese un pescăruș într-o plasă și tocmai îi rupea gâtul dintr-o singură răsucire de expert. Era evident că mai făcuse asta de multe ori înainte. Pasărea a rămas să atârne moale, în timp ce umerii femeii s-au lăsat în jos, a ușurare. Mi-a făcut semn să mă așez și am ascultat-o.

— Care este cel mai rău lucru pe care l-ai mâncat în viaţa ta? m-a întrebat cu o jumătate de zâmbet, apucându-se să jumulească pasărea. Vorbea bine engleză, puţin cântat, cu un accent de foarte departe şi cu un ritm care avea ceva neenglezesc, ceva tainic.

— Adică, până să ajung aici?

A râs şi la replica asta.

— Nu-mi amintesc prea bine, i-am spus.

Pe Zid, gândurile despre mâncare fuseseră o modalitate de evadare, o tehnică de a-ţi proiecta imaginaţia în viitor, într-un moment în care nu mai erai pe Zid. Pe mare, gândurile despre mâncare deveniseră un fel de nostalgie, o călătorie înapoi în timp, spre un loc mai sigur. La Zid, gândul la mâncare te făcea să te simţi mai bine. Aici, în larg, te făcea să te simţi mai rău.

— Sincer să fiu, acum, când privesc în urmă, totul pare foarte bun. Am avut parte de nişte tocane şi de alte mâncăruri despre care credeam că sunt imposibil de mâncat, dar acum aş da orice să îmi bag lingura într-o tocană.

— Indiferent ce a fost, pescăruşul e şi mai rău. Un gust rânced şi amar. Mai rău decât îţi poţi imagina. Carne de pasăre vânată şi peşte. În acelaşi timp. Şi tare. Când îţi înfigi dinţii în ea, mustește de sucuri. Sânge, sare, raţă, ulei de peşte. Greu de înghiţit. Şi asta dacă o găteşti. Noi nu putem folosi focul, aşa că trebuie să o mâncăm crudă. Deci, e şi mai rău. Şmecheria este să o laşi la uscat. E tot greu de mestecat, dar i se schimbă gustul. Poţi să o înghiţi fără să-ţi vină înapoi pe gât. Ca pastrama sau pemicanul*. Pastramă de

* Un amestec de seu, carne uscată şi, uneori, fructe de padure uscate. (n. red.)

peşte-raţă. O păstrăm pentru perioadele când avem puţine proteine la dispoziţie. Nu avem de ales.

Nu avem de ales. Avea sens. Era valabil pentru majoritatea lucrurilor de pe mare. Barca ei – părea să fie a ei, deşi sentimentul de proprietate ar fi putut să fie mai degrabă o funcţie a forţei personalităţii sale decât ceva formal – era o plută mare, improvizată, de lemn. Peste tot prin barcă atârnau plase care trebuiau să prindă păsări, iar peste margini erau fire de pescuit care se pierdeau în apă, încercând să prindă peşte. Vasele de captare a apei erau răspândite pe toată suprafaţa bărcii. Cu tot cu mine, pe plută eram şase sau şapte oameni, doi dintre ei fiind copii cu o mină serioasă care primiseră, sau care îşi luaseră singuri, misiunea de a omorî păsările sau peştii care ajungeau în barcă: aveau beţe care semănau cu nişte bâte, cu o bucată de metal la capăt. Copiii mă priveau pieziş atunci când credeau că nu-i pot vedea. Era de parcă şi eu, la rândul meu, aş fi fost o formă non-umană de viaţă care putea în orice moment să încaseze o lovitură zdravănă în cap. Poate că trebuia chiar să fie ucisă şi mâncată. Oare copiii aveau gânduri de felul acesta? Sau un astfel de întuneric imaginativ era exclusiv apanajul adulţilor? Nu ştiam suficient de multe lucruri despre ei ca să-mi dau seama. Când l-am surprins din nou pe unul dintre băieţi privindu-mă pe furiş, i-am zâmbit şi i-am făcut cu ochiul. S-a uitat repede în altă parte.

În afară de copii mai erau trei fete, mai mari decât copiii, dar nu suficient de mari ca să fie considerate adulţi. Nu le-am văzut niciodată îndepărtându-se una de alta la mai mult de un pas sau doi. Îşi petreceau cea mai mare parte a timpului şoptindu-şi diverse, punând lucruri la cale sau făcând schimb de secrete. Era greu să-ţi dai seama în ce

constau secretele respective, într-un loc ca acesta; dar poate că tocmai lucrul acesta făcea să crească importanța lor. Nu erau surori – se vedea cu ochiul liber că erau de etnii diferite – dar vorbeau o limbă comună, care nu era engleză, iar cea mai scundă și mai încrezătoare dintre ele se purta ca purtătoarea lor de cuvânt, fiind cea cu care se putea vorbi. Fetele ridicau cu delicatețe și la întâmplare firele de pescuit din apă și le controlau. Aveau aerul unor adolescente care se prefac că au treabă, ca să-i împiedice pe adulți să le dea de făcut treburi mai solicitante.

— Eu sunt Mara, a zis femeia, fără să se oprească din jumulitul pescărușului. Sunt măritată cu el. A arătat spre bărbatul care venea spre noi, de aceeași vârstă cu ea, la fel de slab și de musculos, cu o barbă aranjată, tunsă cu foarfeca. Oamenii plutitori aveau o tehnică proprie de traversare a funiilor și plaselor dintre plute: în loc să încetinească și să pășească cu grijă, ei iuțeau pasul și călcau cu atâta precizie pe noduri și pe stinghiile mai solide, încât aveai impresia că sar peste apă. Bărbatul acesta era atât de încrezător pe trecerea înșelătoare dintre plute încât arăta sprinten și delicat, ca o capră neagră pe panta abruptă a unui deal. După ce a ajuns pe pluta cea mare, a schimbat câteva cuvinte cu adolescentele, apoi câteva cuvinte cu copiii, apoi a venit la mine și la Mara și s-a lăsat pe vine în fața noastră.

— Eu sunt Kellan, s-a prezentat el.

Avea aceeași vorbire ritmată și cu un accent nu tocmai englezesc, care ba urca, ba cobora, pe care o avea și partenera lui. Kellan n-a zis că este șeful, dar nici nu era nevoie. Știam deja că aici se găseau oameni care știau foarte multe despre traiul pe mare și era evident că întâlnisem doi dintre ei. Am aflat povestea lor mai târziu. Kellan și Mara fuseseră

crescuți de părinți care fuseseră marinari pricepuți înainte de Schimbare, se cunoscuseră pe mare, în cealaltă parte a Atlanticului; crescuseră, de fapt, pe mare. Aveai impresia că, cu cât stăteai mai aproape de ei, cu atât erau mai bune șansele tale de supraviețuire.

— Eu sunt Kavanagh, am zis. A aprobat cu o mișcare a capului și a întors privirea spre mine. Nu era prietenos și nici neprietenos, dar mă cântărea din ochi. Îți sunt recunoscător că ne-ai primit, i-am spus, în parte pentru că era adevărat și, în parte, pentru că simțeam nevoia să spun ceva.

— Noi am hotărât prin vot, a venit răspunsul.

Nu era clar cum votase el, dar Mara a zâmbit.

— OK, i-am răspuns. Păi, îți mulțumesc pentru asta. Vă mulțumesc pentru ce ați făcut. Nu păreau nici pe departe cele mai potrivite cuvinte dar, pe de altă parte, ce ai putea să le spui unor oameni care te primiseră alături de ei și te salvaseră de la o moarte aproape sigură? „Vă mulțumesc pentru ce ați făcut." Nu le spuseserăm cine eram, că eram Apărători alungați pe mare. Am fost destul de siguri că nu ni s-ar fi îmbunătățit șansele de a fi primiți printre ei dacă ar fi aflat că scopul vieții noastre fusese acela de a împiedica oameni ca ei să ajungă într-un loc sigur.

El a lăsat tăcerea să se prelungească câteva clipe, apoi Mara a izbucnit în râs.

— Nu-l lăsa să te necăjească, am fost cu toții de acord. Am vrut câțiva oameni în plus care să fie în stare să-și poarte singuri de grijă.

Kellan mi-a zâmbit și el.

— Am impresia că ești un înotător bun, a zis.

I-am spus că sunt, puțin. Înotul nu era deosebit de popular în lume după Schimbare, dar fusese sportul la care excelam la școală. Nimeni nu mai înota în mare.

— Apa nu este adâncă aici, a adăugat Kellan. Nu este greu de înțeles de ce, fundul mării de sub noi a făcut parte din această insulă până de curând. Cea la care ne putem uita, dar pe care nu o putem atinge.

Am stat câteva clipe și am privit insula și mi-am imaginat cum trebuie să fi arătat cândva – plaje, pante line, poate chiar câteva case mai jos, pe malul apei. Fundul mării de sub noi fusese de când lumea o parte a uscatului. Și acum totul era scufundat. O parte a vechii lumi scufundate.

— Atunci când apa nu este agitată, se poate vedea fundul mării. Este la doar câțiva metri sub noi. Ba chiar mai aproape, pe unele porțiuni. Noi credem că acolo jos există lucruri pe care am putea să le mâncăm. Fructe de mare, crustacee, cine știe. Poate că există tehnici pe care le-am putea utiliza pentru a prinde pește și mai de jos, nu doar undițele de pe marginea plutelor. O persoană cu plămâni buni ar putea să se scufunde până jos, pe fundul apei. Tu pari un băiat zdravăn, cred că ai putea să cobori și să arunci o privire. Nu din prima, faci câteva încercări, îți crești treptat rezistența. Asta dacă poți să vezi acolo, sub apă.

A făcut un gest în direcția ochilor mei, sau, mai exact, spre ochelari.

— Nu, e în regulă, i-am răspuns. Sub apă este altfel. Pot să văd bine. Totuși, înotul îți dă o senzație puternică de foame. S-ar putea ca în cele din urmă să ajung să ard și să mănânc cu ușurință mai multe calorii decât găsesc.

A ridicat din umeri.

— Nu avem cum să ne dăm seama decât dacă încerci. Pe mine mă îngrijorează mai mult frigul. Îmi fac griji pentru tine. Tocmai de aceea aș vrea să o faci acum. Mai târziu, când se va schimba anotimpul, va fi prea târziu. Ar fi prea riscant să încercăm. Dar acum, dacă o faci scurt și hotărât, ar merita riscul. Sau, cel puțin, așa mă gândesc eu, dar, cum tu ești cel care va intra în apă, va trebui să judeci singur toată povestea asta.

— Voi încerca, am răspuns. Bineînțeles că ar fi fost foarte dificil să-l refuz pe omul care hotărâse să ne ofere un adăpost; Kellan era perfect conștient de asta. Felul în care conducea el comunitatea era foarte diferit de al Căpitanului, dar era eficient.

— Bun, a zis el. Apoi s-a uitat la Mara care jumulea pescărușul. Cred că ar cam fi cazul să vă las să vă vedeți de treburile voastre.

— Plimbă ursul, moșule! i-a zis Mara. Kellan a râs și s-a dus la copii, care se jucau prefăcându-se că se bat în timp ce se apropia el, apoi a mers să stea de vorbă cu adolescentele. Am observat că, atunci când și-au dat seama că se îndrepta spre ele, fetele au devenit mult mai active pe lângă undițele de pescuit.

Așa am primit postul de scafandru al comunității. Eram bucuros că am ceva anume de făcut. Hifa a primit sarcina să facă diverse experimente cu capcanele pentru păsări, Hughes urma să mi se alăture și să încerce și el să facă scufundări, iar James și Căpitanul au primit o combinație de îndatoriri, să pescuiască și să facă de gardă. Nimeni nu stătea degeaba. Se găsea tot timpul ceva de făcut cu capcanele, cu plasele și cu pregătirea mâncării. Se vedea că Kellan și Mara erau foarte talentați în această muncă a

supraviețuirii, nu doar pentru că scufundările erau o idee care merita încercată, ci pentru că îmi dădeau sentimentul că am un scop, sunt organizat și am ceva de făcut, în loc să exist pur și simplu și să aștept să… să… nu era clar ce să aștept. Dacă doream să ne continuăm drumul spre sud, ar fi fost indicat să pornim la drum în scurt timp. Soarele încă avea căldura aceea specifică, de vară târzie, atâta câtă mai era, dar zilele deveneau din ce în ce mai scurte și anul avea să se termine în curând. Iarna ar fi fost neprielnică pentru călătorii, așa că, dacă voiam să ajungem în sud, trebuia să plecăm foarte curând. Să mai prindem puteri și să pornim la drum. Am încercat să mă gândesc la asta și am descoperit că nu mă lăsa inima să o fac. Iarna avea să fie la fel de neprielnică pentru traiul pe apă, pe plute, dar comunitatea supraviețuise deja unei ierni și știa cum să o facă Aproape că auzeam o voce care-mi șoptea „rămâi, rămâi…" Adevărul este că ne era greu să ne imaginăm că vom pleca vreodată de acolo. Dar s-ar putea nici să nu fie vreodată nevoie să o facem. Poate că nu așteptam nimic, ci pur și simplu aceasta era viața, viața în noua ei formă. Existaseră comunități plutitoare și înainte, în lumea de dinainte de Schimbare, așa că poate asta eram și noi acum și asta aveam să fim întotdeauna. Era mai bine să nu mă las măcinat de gândurile acestea, așa că am încercat să nu o fac. Am încercat să mă rezum la necesitățile de zi cu zi.

Activitatea mea de scafandru a început în aceeași zi, imediat după plecarea lui Kellan. Am stat mult timp să mă uit peste marginea plutei, în locul acela unde Mara jumulea pescărușul. Nu părea să fie promițător. Nu puteam să văd fundul mării. Am mers pe plute căutând locurile în care apa părea să aibă cea mai mică adâncime. Nu stăpâneam

arta deplasării pe plute. Pe o barcă, totul se mişcă coordonat cumva, astfel că, chiar şi atunci când eşti smucit, cazi sau te clatini pe valuri, există o logică şi o coerenţă date de faptul că eşti pe o singură platformă. Barca plonjează şi se roteşte uşor spre stânga, plonjezi şi te roteşti şi tu după ea. Dansul plutelor era mult mai complicat şi presupunea mai multe părţi în mişcare care dansau subtil pe ritmuri diferite. M-am trezit că mă clătinam şi mă împiedicam chiar şi atunci când apa era relativ calmă. Drumurile şi căzăturile mele frecvente erau dureroase şi stânjenitoare şi deveneau şi mai iritante atunci când o vedeam pe Hifa deplasându-se cu paşi uşori şi iuţi pe plute, în timp ce verifica undiţele pentru pescuit. Ea se prinsese cum să procedeze din primele clipe.

Hughes mi s-a alăturat şi ne-am plimbat în continuare de-a lungul plutelor, încercând să găsim un loc pentru prima noastră scufundare. Am făcut cu rândul: unul dintre noi îl ţinea pe celălalt în timp ce acesta se apleca atât cât putea peste margine, cu faţa chiar deasupra apei. Am fi putut oricând să ne scufundăm şi să vedem direct şi cu ochii noştri condiţiile de sub apă, dar apa era rece şi m-am gândit că ni s-ar termina repede rezervele de energie. Am fi reuşit poate să facem două sau trei scufundări, dar apoi ar fi trebuit să ne oprim. Mai bine să facem câteva cercetări înainte. Marea era cam turbulentă în ziua aceea şi, în ciuda faptului că ancorele ne demonstrau că avea doar câţiva metri adâncime, nu puteam să zărim fundul, iar asta ne descuraja. Niciunuia dintre noi nu îi plăcea ideea de a face prima scufundare în întuneric, fără pic de vizibilitate. Este o teamă primordială, este gândul la lucrul acela care pândeşte sub tine în adâncuri. Noi voiam să ne scufundăm

într-un loc în care să putem vedea. Problema era că nu părea să existe apă limpede nicăieri în jurul plutelor. Începusem să mă gândesc că nu vom avea de ales şi că va trebui să mergem într-un loc în care apa era mai puţin adâncă, să ne orientăm după ancore şi să ne scufundăm până la fund, încercându-ne norocul în privinţa a ceea ce era acolo jos. Dar, după o vreme, ni s-a schimbat norocul. Am găsit un loc care părea să fie propice. Era în zona centrală, pe latura dinspre insulă a plutelor. Adâncimea era ceva mai mică şi apa era suficient de limpede pentru a zări fundul, pe care se vedeau petice de un maro neîntrerupt şi petice verzi. Probabil că adâncimea era de cel mult zece sau doisprezece paşi, puteam să ne scufundăm cu uşurinţă acolo.

Nu mă încânta perspectiva frigului, dar, în locul acela apa era limpede, părea purificatoare, primordială şi ispititoare. Am vrut să fiu eu primul care să încerce să se scufunde şi am spus-o.

— Dar chiar te rog, mi-a zis Hughes.

Am luat nişte pânză pe care voiam să o folosim în loc de prosop şi am împrumutat o pătură metalică de prim ajutor; ştiam că, după ce voi ieşi din apă, voi căuta disperat să mă usuc şi să mă încălzesc cât mai repede cu putinţă. Cum nu aveam nicio sursă externă de căldură, aveam să mă folosesc de căldura propriului trup, câtă avea să mai rămână. Bun. Dar cel mai bine era să fiu pregătit. M-am dezbrăcat complet şi mi-am băgat piciorul în apă, apoi mi-am dat seama că era unul dintre momentele acelea când nu are niciun rost să stai prea mult să te pregăteşti, aşa că am intrat cu totul. Frigul a fost şocant şi, pentru o clipă, anihilant: nu aveam niciun gând, doar senzaţia de frig complet, înţepător, ca gheaţa. Am urcat înapoi la suprafaţă împroşcând

apă în toate părţile şi tuşind. Hughes, care se aplecase aproape de marginea plutei, părea îngrijorat. Fără îndoială că, în parte, era vorba de grija pentru mine şi, în parte, de gândul că după aceea avea să-i vină lui rândul.

— Cinci minute, i-am spus eu când mi-am recăpătat suflul. Îmi spui! A aprobat cu o înclinare a capului. Mi-am golit plămânii, am respirat adânc, am dat afară tot aerul, mi-am reumplut plămânii şi m-am scufundat.

Frigul era înţepător, dar mă simţeam încântat să fiu în apă, aveam senzaţia aceea de coborâre în zbor. Mă simţeam liber, neîmpovărat. După câteva secunde ajunsesem pe fundul apei. Fundul mării era acoperit de un covor gros format din ceva care, privit de deasupra, semăna cu iarba, dar care, atunci când era privit de aproape, se vedea clar că era o alcătuire din două tipuri diferite de plante de mare, una lungă, care semăna cu o frunză, şi alta deasă, asemănătoare cu muşchiul. Am luat câte un pumn din fiecare, fiind nevoit să trag ceva mai tare decât mă aşteptam, şi, când am simţit că sunt pe cale să nu mai pot respira, am revenit la suprafaţă. I-am dat algele lui Hughes, mi-am tras sufletul, şi am coborât înapoi sub apă. N-ar fi fost rău dacă aş fi luat un cuţit cu mine la această coborâre, fiindcă algele care semănau cu frunzele erau înalte de vreo 60-90 de centimetri, şi era uşor să-mi imaginez cum mi se încolăceau de picioare când încercam să ies iar la suprafaţă. Am adus alte câteva mâini de alge diferite. La cea de a patra scufundare, care a fost şi ultima, am găsit ceva ascuns între muşchi şi iarbă, o cochilie, am întins mâna să o iau şi am tras din nou mai tare decât credeam că e necesar. O scoică. Am pornit vioi înapoi, să mă ridic la suprafaţă, cu un sentiment de mare încântare, dar, când am ieşit la aer, mi-am dat seama că

sunt prea epuizat ca să ies singur din apă. Hughes a trebuit să-mi dea o mână de ajutor. M-a înfăşurat imediat în prosoapele improvizate, apoi în pătura de prim ajutor. După un minut, în timp ce mă încălzeam, am început să dârdâi şi mai tare de frig. Asta m-a făcut să-mi dau seama că îmi lăsasem căldura corporală să scadă periculos de mult: atunci când îţi este prea frig ca să dârdâi, eşti la un pas de hipotermia propriu-zisă. Învăţasem lecţia asta în timpul episoadelor de frig de tip doi de la Zid. Aici, genul acesta de frig m-ar fi omorât cu siguranţă.

Kellan a venit la noi pe când încercam să îmi revin, şi Hughes se pregătea psihic pentru când avea să-i vină rândul. A ridicat algele şi a ciocănit în scoică. Arăta mulţumit.

— Nu ştiu dacă vreunul dintre lucrurile astea este comestibil, i-am spus eu.

— Toate algele sunt comestibile. Iar asta e bine, e foarte bine. Vitaminele nu sunt uşor de găsit aici. Aşa că ne ajută mult. În plus, unde găseşti o scoică, se găsesc şi altele, şi au peste o calorie per gram.

— Nu ştiu de câte ori ne putem scufunda într-o singură zi. Apa este pur şi simplu prea rece.

— O să ne organizăm în aşa fel încât să ne scufundăm prin rotaţie, după ce ne dăm seama ce este acolo jos şi unde. Voi ar trebui să faceţi doar două scufundări de persoană pe zi. Poţi să fii tu şeful. Bun, bine lucrat, Kavanagh. A întins mâna şi, într-un gest părintesc care pare ciudat când e descris, dar care atunci a părut firesc, mi-a ciufulit uşor părul.

Hughes a făcut doar trei scufundări, iar la sfârşitul lor dârdâia – îi era frig, dar nu-i era la fel de frig pe cât îmi

fusese mie. Am hotărât împreună că vom face cel mult trei scufundări pe zi. În săptămâna care a urmat, eu și Hughes am cartografiat fundul mării din jurul comunității și, acolo unde eram în siguranță, și pe sub plute. După ce am devenit mai încrezători, am început să explorăm zonele în care nu se vedea fundul mării de pe plută. Am lucrat cu teamă la început, pentru că ne scufundam unde nu aveam vizibilitate. Când eram în apă, mă temeam mai ales să nu fiu purtat de curent într-o parte și să nu ajung sub structurile plutitoare fără să-mi dau seama, fiindcă, dacă mă simțeam dezorientat, aveam să încerc să ies la suprafață, riscând astfel să fiu prins sub apă. Mi-am dat totuși seama că, în ciuda faptului că nu puteai să vezi clar până la suprafață, lumina era mereu vizibilă, așa că știai tot timpul care era susul și care era josul. Nu era greu să-ți dai seama unde sunt poziționate plutele. Era periculos, dar nu era complicat. Am găsit o cantitate mare de alge, suficient de mare pentru a înțelege că aveam la dispoziție o rezervă aproape infinită. Asta era o veste bună, mai ales că acestea aveau un gust foarte bun, după ce le clăteai în apă de ploaie, ca să îndepărtezi sarea de pe ele: erau proaspete, ușor picante, verzi, și am descoperit că puteam să vizualizez cum îmi fac bine pe dinăuntru, cum îmi refac rezervele de nutrienți și de vitamine.

Pe lângă toate algele, am găsit trei zone cu cantități mari de scoici. Acestea erau frustrante, întrucât cochiliile erau mari și frumoase, mai mari decât o palmă deschisă, dar, după ce le deschideam, rămâneam cu o picătură de coral roșu și cu o bucățică de carne cât o monedă. Uneori, se părea că regula era chiar pe dos: cu cât era mai mare și mai promițătoare cochilia, cu atât scădea cantitatea de scoică comestibilă pe care o obțineam. Faptul că erau delicioase,

uşor picante, dulci şi delicate era o glumă crudă pe seama noastră; atâta muncă pentru a le găsi, dar atât de mici şi atât de bune… Totuşi, erau excelente pentru moral, mai ales că, atunci când le combinam cu noua rezervă de alge, ne ajutau să ne diversificăm dieta care, până atunci, fusese formată în principal din păsări marine şi macrou.

Kellan îşi dorea de mai mult timp să se cerceteze fundul apei, dar asta nu se întâmplase, pentru că nu era nimeni care să o poată face. Puteam să ne dăm seama că, la un moment dat, comunitatea plutitoare numărase mai mulţi membri. Subiectul nu era adus niciodată în discuţie. După ce avea să treacă suficient de mult timp, aveam de gând să întreb ce se întâmplase cu ceilalţi; adică, să întreb în detaliu, pentru că puteam să ghicesc povestea în mare. Plecaseră cu barca de acolo, în căutarea unui petic de uscat şi nu se mai întorseseră. Poate că unii dintre ei reuşiseră să ajungă pe uscat în sud. Nu era imposibil. De asemenea, era posibil ca o parte dintre ei să fi murit încercând să treacă peste Zid. Nu voiam să mă gândesc prea mult la asta.

James a făcut şi el câteva scufundări, dar era un înotător slab şi nu avea condiţie fizică, aşa că nu s-a întors cu mai nimic. Hifa era mai bună, dar i se făcea repede frig şi se achita atât de bine de partea de pescuit că asta reprezenta o utilizare mai eficientă a timpului ei. În ceea ce-l priveşte pe Căpitan, el nu se întremase suficient de mult pentru a înota, darămite să se mai scufunde, aşa că îşi petrecea cea mai mare parte a zilei lucrând la plase, reparându-le. Stătea pe o ladă de plastic aproape de marginea plutei şi verifica foarte meticulos firele de pescuit şi plasele. Când dădea peste o porţiune slăbită, se apuca să o cârpească şi să o coasă la loc: părea să facă parte dintr-un tablou disonant,

dar, în acelaşi timp, oarecum străvechi, pescarul care îşi dregea sculele. Copiii se speriau de el la început, dar, după câteva zile, au început să se ducă şi să se aşeze lângă el, urmărindu-l cum lucrează. Erau fascinaţi de cicatricile pe care le avea pe faţă. L-am văzut la un moment dat stând pe lădiţa lui de plastic în timp ce doi dintre ei, care stăteau aşezaţi în faţa lui, au întins mâna şi le-au atins, cu foarte multă grijă, de parcă bărbatul ar fi putut să se răzgândească brusc şi să se repeadă la ei. Mi-am dat seama că el era singurul dintre noi care lăsase copii în urmă. Nu simţeam nimic în legătură cu asta: el alesese asta, nu noi. Şi adolescentele se duceau uneori şi-şi petreceau timpul cu el; vorbea limba uneia dintre ele. Din când în când, îi auzeam râzând împreună. Le dădea treburi mărunte de făcut, să pună la încercare firele reparate sau să verifice cu atenţie plasele şi să caute puncte slabe pe care să le inspecteze el.

În general, îl evitam pe Căpitan. De când fuseserăm abandonaţi pe mare, de când ne spusese de ce făcuse ceea ce făcuse, nu cred că l-am auzit rostind mai mult de douăzeci de propoziţii. În comunitate era la fel de tăcut pe cât fusese şi pe barca de salvare, şi era dificil să-ţi dai seama ce gândeşte. Totuşi, îmi era greu să cred că ar fi preferat să fie pe mare în loc să fie aici. Într-una din zile, ne-am dus să facem scufundări în vecinătatea secţiunii de plută unde dregea el plasele de pescuit şi, când am ieşit la suprafaţă, m-am trezit la câţiva paşi de el. M-am şters şi m-am înfăşurat în pătura de prim ajutor, dar am continuat să tremur până m-am încălzit la loc. Hughes a plecat să ia nişte peşte uscat de pe pluta cea mare a Marei. M-am ridicat în picioare, am început să ţopăi şi să mă scutur de apă. Căpitanul

controla una din plase, căutând rupturi şi puncte slabe. Nu s-a uitat la mine. Dar aş fi vrut să ştiu ceva.

— Te gândeşti vreodată la asta? Ce ar fi făcut dacă ar fi ştiut cine suntem? l-am întrebat. Cred că subtextul întrebării era: tu, un maestru al înşelăciunii timp de atâţia ani, simţi vreun fel de remuşcare pentru această nouă înşelăciune?

— Ştiu. Le-am spus eu, a venit răspunsul.

Ar fi trebuit să mă obişnuiesc să fiu luat prin surprindere de acţiunile Căpitanului, dar asta dovedea că nici acum nu ştiam cine era de fapt. Am înlemnit.

— Puteai să ne omori pe toţi. Cel mai probabil.

S-a mulţumit să ridice din umeri.

— S-a terminat cu minciunile.

— Cu minciunile tale.

— Cu minciunile tuturor.

M-am gândit câteva clipe la asta.

— Şi ce au zis?

— Mi-au spus că pe aici au o deviză: nimic din ce a existat înainte de mare nu a fost adevărat.

Mai târziu, aveam să derulez în minte această conversaţie cu Căpitanul de nenumărate ori. M-am gândit la ea tot timpul cât am trăit pe plute; am întors pe toate feţele mai ales vorbele pe care le spusese referitor la faptul că se terminase cu minciunile. Nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la asta. Până la urmă, mi-am dat seama că era singurul lucru care se apropia cel mai mult de o scuză, pe care aveam să îl scot vreodată de la el. Nu avea să spună că îi pare rău pentru minciunile lui. Nu simţea asta. Dar putea

să spună că a terminat cu minciunile. Viaţa plină de minciuni pe care o dusese la Zid îl consumase complet. Nimic din ceea ce a existat înainte de mare nu a fost adevărat. Nimic dinainte de asta, de aici şi acum, nu era adevărat. Puteam să înţeleg de ce spuneau asta oamenii de pe plute, odată ce se împăcaseră cu gândul că vor trăi aici. Mie mi se părea că lucrurile sunt fix pe dos: viaţa de dinainte de asta fusese adevărată, în timp ce marea era un vis sau o stare de delir. O viaţă de apoi.

Am observat inclusiv felul în care Căpitanul îl evita cât putea pe Kellan, neîncercând deloc să dirijeze lucrurile sau să conducă. Singurul adult cu care stătea de vorbă în mod regulat era Hifa, pentru că ea se ocupa cel mai mult de amplasarea şi de verificarea plaselor şi a firelor de pescuit.

— Despre ce vorbiţi? am întrebat-o într-una din nopţi.

Printr-o înţelegere tacită, restul comunităţii ne permitea să folosim partea din spate a bărcii de salvare ca loc de dormit atunci când nu ploua. Când ploua, aveau nevoie să se adăpostească acolo. Aşa că, deşi nu exista niciun fel de intimitate în timpul zilei, puteam să ne bucurăm de intimitate noaptea. Asta însemna că zilele aveau un tipar bine definit, tovărăşia celorlalţi şi munca pe lumină şi doar noi doi pe timpul nopţii.

— Plase. Frânghii. Pescuit. Cunoaşte bine lucrurile, obişnuia să pescuiască în locul lui de baştină.

M-am gândit la asta.

— Vorbeşte vreodată despre asta?

Am simţit că Hifa dă din cap că nu în întuneric.

— Nu vorbește niciodată despre trecut sau despre Zid sau despre orice altceva. Doar despre plase, frânghii și pește.

Am rămas întinși, ascultând mai departe scârțâiturile și plescăiturile plutelor și ale apei, nota înaltă dar abia simțită a vântului, care putea fi auzit, dar nu putea fi simțit aici, în spatele insulelor. Trebuia să ne bucurăm de momentele bune atunci când apăreau și, din moment ce amintirile erau dureroase și speranțele erau înșelătoare și chinuitoare – cum ar fi dacă am putea să plecăm de aici cu barca? cum ar fi dacă Zidul nu ar mai fi acolo? cum ar fi dacă? cum ar fi dacă? cum ar fi dacă? –, încercam să profităm cât mai mult cu putință de momentele bune pe care le aveam în prezent. Am avut parte de câteva acolo, la pupa bărcii de salvare, plutind, în lichid amniotic, în aerul închis de sub copertină. Când mă lua somnul, aveam întotdeauna același vis despre foc: priveam la focul dintr-un cămin sau la focul dintr-o bucătărie sau la un foc de tabără; priveam flăcările pâlpâind și schimbându-și forma, le simțeam căldura și strălucirea și mă gândeam, iată un lucru curios, a trecut atât de mult timp de când am văzut un foc, că am uitat cum este, chiar mi-a fost dor de foc, mă bucur atât de mult că a revenit în viața mea, ar trebui să nu-l mai consider niciodată ca fiind de la sine înțeles, chiar nu există nimic pe lumea asta mai plăcut decât focul, la fel de mărinimos și de generos, ceva care să te facă să te simți mai în siguranță, mă bucur atât de mult pentru foc. Când mă trezeam din acest vis, urmau întotdeauna câteva clipe în care aveam senzația că focul continua să fie aievea, de parcă puteam să-i simt strălucirea, puteam să-l văd pâlpâind, încă simțeam căldura și siguranța, iar momentele acelea au fost printre cele mai bune momente de care am avut parte pe mare.

21

Vântul dominant care sufla spre insule şi în jurul lor era foarte constant şi venea dinspre sud-vest, variind în intensitate, dar fără să-şi schimbe prea mult direcţia. Lucrul acesta ne garanta siguranţa în spatele insulelor şi făcea posibilă existenţa continuă a comunităţii plutitoare. Asta nu însemna că vântul era tot timpul complet identic. Da, în general venea dinspre sud-vest, dar existau o mulţime de variaţii de câteva grade aici, câteva grade dincolo, ca un om adormit care îşi schimbă poziţia în somn, şi fiecare dintre ele avea un efect diferit asupra plutelor, schimbând felul în care se balansau şi se mişcau platformele. Uneori, ritmurile erau blânde şi regulate şi îmi era uşor să mă adaptez la ele, dar alteori erau neplăcute şi disonante, făcând plutele să se mişte în sus şi în jos în contratimp. Toţi oamenii din comunitate păreau să se fi obişnuit cu lucrul acesta cu multă vreme în urmă, dar am observat că existau momente când aproape că nu puteam să stau în picioare, darămite să mă mişc sau să fac ceva dificil. Nu m-am simţit niciodată rău în timpul petrecut pe barcă, dar pe plută au existat momente când mi-a fost greaţă; vinovată era natura haotică a mişcării. Hifa a observat, dar putea să-şi dea seama că încercam să nu spun nimănui şi a fost înţelegătoare. Ea suferise de rău de mare pe barca de salvare, dar se simţea bine pe plute.

Încetasem să mai ţin socoteala zilelor care treceau, dar cred că trecuseră câteva săptămâni de când ne alăturasem comunităţii, când vremea s-a schimbat cu adevărat în rău. Mai existaseră reprize scurte de ploaie, suficient de rele ca să ne formăm o impresie despre felul în care avea să arate iarna, dar nimic cu adevărat rău. Noaptea de dinaintea furtunii a fost complet liniştită şi senină. După Kellan, acesta era un semn care ne avertiza că ne aşteaptă o vreme proastă. Dimineaţa, am văzut un grup dens de nori negri şi groşi la orizont, care nu veneau din direcţia obişnuită, nu se îndreptau direct spre noi dinspre sud-vest, unde am fi fost apăraţi de insulă, ci veneau pieziş, direct dinspre sud. Asta era o veste proastă, însemna că furtuna avea să vină spre noi mai dintr-o parte decât venise înainte. Am început să ne pregătim trăgând pe plute cârligele de pescuit, undiţele şi plasele, închizând bine capacele butoaielor cu apă, ca să nu se verse şi să fie contaminate de picăturile de apă sărată. Oamenii lucrau cu repeziciune şi era clar că ştiau ce fac; nu era prima dată când făceau asta. Fetele au făcut turul plutelor, adunând toate obiectele împrăştiate şi punându-le la adăpost. Eu m-am dus în capătul îndepărtat al plutelor, unde Kellan cerceta cerul. Deasupra noastră, norii aveau culoarea ardeziei, ceva mai departe erau de un cenuşiu închis, iar şi mai departe se vedea negri. Mi-a văzut expresia şi şi-a pus o mână pe braţul meu.

— O să fie bine, a zis el.

Voiam să-l cred, dar faptul că simţise nevoia să o spună îmi dădea de înţeles că nu credea asta. Lucrul care mă îngrijora, lucrul pentru care trebuia în mod evident să ne facem griji, era acela că schimbarea de direcţie a fenomenelor meteorologice, combinată cu forţa vânturilor şi a valurilor,

avea să fie atât de puternică încât plutele urmau să fie smulse din ancore şi rupte în bucăţi. Realist vorbind, erau şanse mari ca lucrul acesta să se întâmple într-o bună zi, aşa că de ce nu s-ar întâmpla azi? Am rămas pe loc şi am privit un timp în zare. Furtuna s-a apropiat de noi şi hula a început să se mişte diferit. Plutele au pornit să se ridice pe valuri şi să danseze. Adolescentele arătau aşa cum mă simţeam eu, cuprinse de teamă, dar copiii mai mici credeau că se întâmplă ceva distractiv şi amuzant; chicoteau şi fugeau de colo până colo, stropindu-se unii pe alţii şi ignorându-i pe adulţii care încercau să pună mâna pe ei şi să-i facă să se liniştească. Au terminat cu joaca doar atunci când furtuna a lovit cu adevărat, un eveniment brusc şi înspăimântător. Furtuna a început cu o perdea de vânt şi ploaie care s-a năpustit oblic spre noi, vizibilă de la cel puţin un kilometru distanţă. Ploaia piezişă şi înţepătoare ne-a udat până la piele dintr-un unghi de patruzeci şi cinci de grade şi oceanul a izbit plutele cu o lovitură din adâncuri. Plutele s-au înălţat, s-au prăbuşit la loc şi s-au îndepărtat una de alta, dar au rezistat. Eu stăteam în continuare lângă Kellan. Era calm, dar absorbit, privind în direcţia din care venea furtuna, privind puţin cruciş ca să se apere de ploaie şi de vânt.

Prima repriză de ploaie şi vânt m-a făcut să mă gândesc că nu vom reuşi să supravieţuim furtunii – comunitatea avea să fie făcută praf. Am pornit cât de repede am putut peste plutele care se loveau şi coborau înapoi spre barca noastră de salvare. M-am urcat la bordul ei şi am intrat sub copertina dinspre pupa, unde stăteau deja Hifa şi Hughes. M-am întrebat o clipă unde se adăpostiseră James şi Căpitanul din calea furtunii. Nu credeam că avea să ne scufunde pe noi, să scufunde barca de salvare, dar credeam

că nu vom putea rămâne împreună, ca o comunitate ce eram; plutele și bărcile aveau să fie împrăștiate pe mare și va trebui să ne căutăm unii pe alții sau să căutăm un alt loc unde să fim temporar în siguranță. Senzația de disperare, pe care o ținusem sub control din ziua în care fuseserăm alungați pe mare – cred că din cauză că am fost atât de absorbiți de eforturile de a supraviețui – a revenit în forță. Eram sigur că plutele se vor desprinde unele de altele.

M-am înșelat. Forța furtunii nu a mai crescut după acel prim episod foarte violent. Vântul și ploaia au revenit de mai multe ori, dar intensitatea lor nu a evoluat spre un punct culminant, au fost doar o serie de reprize înspăimântătoare, dar scurte, de vijelie. Ne-am pregătit cât de bine am putut pentru situația în care vijelia s-ar fi amplificat până într-acolo încât să devină o situație de criză, dar asta nu s-a întâmplat. Reprizele de vijelie veneau la intervale neregulate, uneori la două minute una după alta, alteori după perioade de acalmie care durau câte cincisprezece sau douăzeci de minute, urmate de rafale mai lungi și mai violente, dar suportabile, de vânt. Cred că insulele slăbeau destul de mult forța furtunii, acționau asupra naturii ei atât cât era nevoie ca să ne salveze pe noi. Mi-a fost rău, dar nu am vomitat efectiv și m-a ajutat (nu sunt mândru s-o recunosc) faptul că și Hifa începuse să se îngălbenească ușor la față.

Trei reprize scurte de vijelie au venit una după alta, fiecare dintre ele puțin mai lungă decât cea de dinaintea ei, însă valurile ne-au legănat atât de puțin că n-au mai sărit alți stropi de apă pe plută. A urmat o pauză de peste douăzeci de minute, urmată de cea mai scurtă și mai slabă perdea de vânt și ploaie de până atunci. Furtuna se încheia. Îi

supravieţuisem. Plutele nu aveau să se desprindă unele de altele. Comunitatea avea să-şi continue existenţa. Aproape că aş fi plâns de uşurare. Hifa părea să se simtă rău în continuare; am întins mâna şi am strâns-o de braţ, m-am ridicat, am ieşit de sub copertină şi apoi am coborât din barcă ca să merg şi să arunc o privire în jur.

Kellan stătea şi acum pe latura cea mai apropiată de insulă, foarte aproape de furtună. Nu se poate să fi stat aici în tot acest timp, m-am gândit eu, ar fi supraomenesc; trebuie să fi venit şi să fi plecat după ce perdelele de ploaie şi vânt treceau mai departe. Oamenii ieşeau din adăposturi şi de prin alte părţi ale plutelor, întinzându-se, aranjând câte ceva şi îndreptându-se de mijloc. În depărtare, cerul şi-a schimbat culoarea, trecând, de la nuanţa de gri mult mai deschis de până atunci, la o dungă lată de albastru intens. S-a întors spre mine şi mi-a zâmbit.

— Ţi-am zis eu? a spus Kellan.

— Eram îngrijorat, i-am răspuns.

— Firește. Dar uite!

Şi-a ridicat mâna şi a arătat spre orizont, de parcă ar fi fost al lui, zâmbind în continuare, apoi şi-a rotit braţul întins dintr-o parte a orizontului până în cealaltă, continuând să se rotească şi să arate, cu o singură mişcare amplă, făcând un tur complet de trei sute şaizeci de grade al mării şi al cerului, de parcă prezenta rezultatul muncii lui, lumea pe care o crease. Când a ajuns pe marginea dinspre mare a bărcii, în direcţia în care trecuse furtuna, expresia feţei i s-a schimbat şi, cum eu îl priveam şi râdeam, a fost de parcă ceea ce avea să se întâmple a început exact atunci, odată cu schimbarea expresiei lui, când, pentru prima dată de

când îl întâlnisem, mi s-a părut nu doar speriat, ci mai mult decât speriat, înspăimântat, palid, îngrozit. M-am întors să privesc şi eu într-acolo şi am văzut îndreptându-se spre noi, prin furtună şi vânt, luptând cu valurile, o ambarcaţiune mare. O pală de vânt şi de ploaie, ultima rămăşiţă de furtună, a venit şi a trecut mai departe, iar eu stăteam acolo, ud până la piele din cauza trecerii ei, dorindu-mi ca, atunci când cerul se va înseninа, barca imposibilă să dispară şi noi să râdem de halucinaţia comună. Inima îmi bătea atât de tare că mă durea pieptul. Era o ambarcaţiune fantomă, una scăpată dintr-un vis, sau un coşmar, o plăsmuire a ploii şi a negurii. Aveam vedenii. Dar perdeaua de apă şi vânt a trecut de noi şi, după ce s-a risipit, nava era tot acolo, continua să se apropie, îndreptată spre noi ca un pumnal. Pe catargul şi pe greementul* ei erau lumini, aceleaşi cinci lumini care formau un triunghi, pe care le văzusem cu câteva săptămâni înainte, noaptea, pe mare. Era aceeaşi navă.

* Ansamblu format din catargele, velele şi parâmele unei nave sau ale unei ambarcaţiuni cu pânze. (n. red.)

22

Primul meu gând a fost că, poate, o să fie bine. Poate că or să vrea să ni se alăture… dar asta nu avea sens. O navă de asemenea dimensiuni ar fi putut să găzduiască foarte mulți oameni, și, dacă luam cel mai fericit caz, nu aveau cum să fie mai puțini de cincisprezece sau douăzeci de oameni la bord, iar cincisprezece adulți erau deja prea mulți. Poate că veneau cu intenții pașnice? Dar chiar și așa, la prima vedere aveam sentimentul că nu veneau deloc cu intenții pașnice. Dacă vasul acela ar fi fost o persoană, s-ar fi holbat la noi în timp ce se apropia, clocotind de agresiune, căutând cel mai mic pretext să stârnească o confruntare.

Kellan nu s-a clintit din loc și nu a zis nimic. Se uita pur și simplu la navă. Restul comunității putea acum să vadă ce vedeam și noi. Toți s-au oprit din ceea ce făceau ca să privească. Până și copiii s-au oprit. Nu exista niciun chip care să nu pară zguduit de frică. Îmi imaginasem de câteva ori că ar putea să sosească și alte grupuri la plute, dar îmi închipuisem că vor veni așa cum venisem și noi, pe o barcă de salvare, disperați, supraviețuind cu greu și recunoscători pentru orice șansă de a scăpa din ghearele mării. Noi fuseserăm și mai recunoscători atunci când am descoperit că putem fi de folos și că avem abilități și putere de muncă cu care să contribuim. Puteam să-mi imaginez repetarea

acestui episod. Dar nu-mi imaginasem așa ceva. Vasul acesta semăna cu o navă de război mai mult decât cu orice altceva.

Căpitanul a ieșit din una dintre colibele de la mijlocul plutei și a înțeles imediat ce se petrecea. S-a dus spre marginea plutelor aflate cel mai aproape de nava care se apropia. Acum era la o depărtare de vreo doi kilometri. În timpul furtunii vizibilitatea fusese proastă. Vasul acesta nu ar fi putut să ne găsească decât din pură întâmplare, la fel cum și barca noastră de salvare ajunsese aici tot din pură întâmplare. Cu excepția cazului în care aveau hărți maritime și căutau insula, caz în care era posibil să fie profesioniști și deci putea să fie chiar Gărzi. Poate că ne căutau pe noi? Cazul nostru fusese dezbătut, cineva cu autoritate hotărâse că ni s-a făcut o nedreptate și Gărzile fuseseră trimise să ne caute și să ne aducă acasă? Gândul acesta nebunesc mi-a venit de nicăieri și am simțit brusc cum crește în mine o speranță bolnăvicioasă. Gărzi trimise să ne salveze, Gărzi trimise să ne salveze, mi-am spus în sinea mea, cu gura uscată de teamă și de jind. Aș fi vrut să-i spun Hifei, dar știam că nu pot, fiindcă probabil mă înșelam și, dacă mă înșelam, aș fi făcut un lucru rău, i-aș fi dat speranțe și apoi aș fi lăsat-o pradă disperării. Așa că am rămas în picioare, privind fix, fără să scot un cuvânt, ca toți ceilalți, oscilând între teamă și speranță. Nu aveam nicio armă, nicio modalitate de a ne apăra, nu puteam să facem nimic.

Căpitanul era singurul dintre noi care părea să aibă un plan sau măcar o idee aproximativă despre ce ar trebui făcut. A început să se deplaseze pe plute. Călca mai greoi și avea un echilibru mai puțin bun decât mine când se deplasa pe suprafața mișcătoare. A ajuns la capăt de tot, fiind astfel cel mai aproape de navă, și a rămas pe loc cu mâinile

în șolduri. Hifa venea spre mine și spre Kellan cu o mină întrebătoare. Nu aveam un răspuns. Am așteptat. Nava s-a apropiat și mai mult, urcând și coborând pe apă, spuma care scălda prova devenind gri-verde-albă în timp ce tăia valurile. James și Hughes ni s-au alăturat și ei, și am rămas toți strânși laolaltă. Perdeaua de ploaie și vânt care ne lovise pe noi cu un minut în urmă a lovit vasul, și am avut din nou dorința aceea naivă ca, atunci când se va limpezi aerul, nava să fi dispărut. Un truc magic, acum era aici, în secunda următoare dispărea. Dar, după ce ploaia și vântul au trecut, era tot acolo.

— Hai să mergem în capătul acela, a zis Hifa.

Și asta am făcut, strecurându-ne cu atenție pe plutele care se clătinau, printre ceilalți oameni din comunitate, îndreptându-ne spre Căpitan. Nu pot să-mi explic reflexul de a veni să stăm lângă el altfel decât ca pe un reflex ce ne fusese imprimat la Zid, în ideea că suntem Apărători și asta fac Apărătorii, stau pe loc și așteaptă să vadă ce urmează. Toții oamenii ne urmăreau cu privirea, după treceam pe lângă ei. Stăteau nemișcați și priveau fix; nimeni nu se mai mișcase după ce observase barca. Am ajuns la Căpitan când mai avea doar câteva sute de metri până la noi. Privită mai de aproape părea mai mică: nu era o navă uriașă care brăzda oceanele, ci o barcă practică și funcțională, de dimensiunile unui trauler de pescuit. Erau oameni pe punte; să zicem cincisprezece sau cam așa. Nu aveau nici steag, nici vreo emblemă, nimic scris pe nicăieri și niciun element de identificare. Am simțit cum îmi crește teama. Inima mea, care deja bătea nebunește, a accelerat parcă, ajungând să bată mai repede ca niciodată. Nu erau Gărzile. Nu erau ai noștri.

Barca a încetinit în timp ce se apropia de noi, până s-a oprit de tot, motoarele mai funcţionau doar cât să-şi menţină poziţia, la cel mult cincizeci de metri depărtare. La distanţa aceea, puntea se înălţa mult deasupra noastră şi puteam să văd doar patru bărbaţi care stăteau la prora. Trei aveau puşti atârnate la umăr. Cu tot zgomotul făcut de vânt, de valuri şi de motoare, erau suficient de aproape pentru a se face auziţi dacă ar fi strigat, dar n-au scos un cuvânt. Căpitanul, care se afla la capătul plutelor, şi-a întins braţele în lateral. Era evident ce însemna gestul: nu avem nicio armă. Suntem la cheremul vostru. A rămas în postura aceasta zece secunde încheiate.

Unul dintre lucrurile pe care le înveţi în luptă este că, atunci când sunt împuşcaţi în cap, oamenii există într-o clipă, pentru ca imediat în următoarea să înceteze să mai existe. Cad aşa cum niciun lucru viu nu ar putea să cadă; cad ca nişte obiecte neînsufleţite, pentru că asta devin. Tranziţia de la viaţă la moarte este instantanee. Asta i s-a întâmplat Căpitanului. A părut să cadă înainte să se audă zgomotul împuşcăturii. A lovit suprafaţa plutei înainte să înţeleg ce s-a întâmplat. Îl omorâseră doar ca să transmită un mesaj. Mort, pe neaşteptate. Am auzit-o pe Hifa scoţând un zgomot între icnet şi plâns şi am auzit pe altcineva înjurând, şi mi-am dat seama că eram eu.

Barca, barca piraţilor după cum ne dădusem seama, a făcut o serie de manevre până s-a poziţionat pe o parte a plutelor. La prora vasului erau patru oameni şi alţi zece sau doisprezece bărbaţi înarmaţi stăteau în picioare pe margine, cu armele îndreptate spre noi. Au coborât ancora, au lăsat jos o barcă pneumatică şi o scară, şi opt dintre ei au coborât în ea, îndreptându-se spre noi. Eu şi Hifa ne-am

aplecat deasupra trupului Căpitanului, care zăcea pe podeaua plutei într-o poziţie pe care doar morţii o pot lua, cu braţele îndoite sub el, cu picioarele îndoite şi ele, sub şolduri, cu capul, sau ce mai rămăsese din el, căzut în piept.

Am zis „el", dar oare el mai era un el? Probabil că nu. Dar este greu să te gândeşti la un cadavru, la un trup care tocmai a devenit un cadavru, ca la un „obiect". Timp de câteva secunde, m-am gândit la tot ce însemnase Căpitanul pentru mine, la diferitele euri pe care le întrupase, din primele mele clipe la Zid, trecând prin toate săptămânile acelea de gardă, până la lupta cot la cot, până la trădarea lui şi la timpul petrecut pe mare; şi prin toate aceste amintiri răzbătea latura aceea a vieţii lui pe care nu o văzusem niciodată şi pe care nu o cunoşteam, locul din care venise, familia lui, poporul lui, trădarea lui făţişă şi loialitatea lui secretă şi extraordinara consecvenţă a curajului şi trădării lui. Cel mai curajos om pe care aveam să-l cunosc vreodată, cel mai loial, dar şi cel mai mare trădător. Într-un timp, el fusese omul pe care îl admiram cel mai mult şi mai mult; el îmi salvase viaţa; el îmi făcuse mai mult rău decât oricine altcineva; chiar dacă nu mă omorâse de fapt, dar fusese cât pe ce să reuşească. Pentru o clipă, am simţit cum forţa tuturor acestor lucruri pe care le reprezentase se risipea ca fumul pe o plută aflată în largul mării. Şi după aceea au sosit piraţii. Stăteam aplecaţi deasupra lui atunci când primul dintre ei a sărit pe plută şi a venit la noi. Şi-a îndreptat arma, o puşcă semiautomată, spre noi şi a mişcat-o de la dreapta la stânga. Gestul însemna un singur lucru: îndepărtaţi-vă! Eu şi Hifa ne-am ridicat în picioare şi am făcut câţiva paşi înapoi. Piratul a ridicat capul şi alţi doi piraţi au venit lângă el. Toţi trei şi-au atârnat armele la umăr, s-au

lăsat în jos, au ridicat trupul Căpitanului şi l-au împins peste marginea plutei. A plutit timp de cinci secunde, după care s-a scufundat definitiv.

Primul pirat şi-a îndreptat din nou puşca spre noi şi a gesticulat cu ea spre ceva din spatele nostru. Ne-am întors şi am văzut că toţi membrii comunităţii se strânseseră în partea din mijloc a plutelor, la ordinul celorlalţi cinci piraţi care se plimbau de acolo până colo, scotocind prin adăposturi, deschizând cutiile şi colectoarele de apă. Era clar că, în linii mari, făceau un inventar al tuturor lucrurilor pe care le aveam noi. Însă cel mai mult s-au uitat la apa noastră. Au analizat cu foarte multă atenţie rezervele de lemn de foc şi rezervorul gol de motorină al comunităţii, deschizându-l, ciocănind uşor în lateral şi ascultând ecoul. Înţelegeam de ce. Apa şi combustibilul, cele mai de preţ bunuri de pe mare. Piraţii care făceau inventarul l-au chemat pe primul pirat la ei într-o limbă pe care nu am recunoscut-o. S-a dus la ei, au vorbit şi au arătat cu degetul. Am înţeles că rezerva noastră de apă era o veste importantă pentru ei. Trei dintre ei au încercat peştele şi pescăruşul puse la uscat şi le-au trecut de la unul la altul, comentând.

După ce au terminat această inspecţie sumară, li s-au alăturat alţi patru piraţi şi au început să cerceteze mult mai atent. Doi dintre ei ne păzeau pe noi toţi la mijlocul plutelor. Îşi ţineau armele îndreptate direct spre noi. Din limbajul lor corporal am dedus că se aşteptau să găsească lucruri; şi că, atunci când se întâmplă aşa ceva, oamenii fac de obicei gesturi prosteşti. Restul piraţilor au intrat în toate adăposturile, au deschis toate cutiile, au căutat prin toate crăpăturile şi scobiturile. Le-a luat mult, şi, în timp ce ei făceau asta, noi nu aveam de ales, trebuia să stăm jos pe plute.

James începuse să-mi şoptească ceva, dar cel mai apropiat pirat l-a lovit în umăr cu patul puştii; era foarte clar ce voia să transmită cu asta, aşa că am rămas în tăcere. Disconfortul fizic nu ne-a atenuat câtuşi de puţin teama. M-am surprins încercând să-mi dau seama de ceva, nu de ceea ce aveau să facă piraţii, pentru că lucrul acesta era evident: aveau să ia tot ce voiau să ia. Întrebarea la care mă gândeam eu era alta: ce ne vor lăsa? Ce ne va rămâne ca să putem supravieţui?

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai evident era răspunsul. Piraţii nu aveau să ne lase nimic. De ce ar face altfel? Erau oameni care omorau fără avertisment, doar ca să transmită un mesaj. Nu aveau absolut nimic de câştigat dacă ne lăsau nouă suficientă apă şi mâncare pentru a rezista. În timp ce mă gândeam la asta, doi dintre ei au trecut pe lângă noi, ducând ultimele două cutii cu provizii de pe barca noastră de salvare. Pe barcă exista un compartiment secret în care erau ascunse şi alte cutii, despre care hotărâserăm tacit că nu vom vorbi comunităţii, sau, oricum, nu încă. Erau poliţa noastră de asigurare şi, de asemenea, micul nostru secret vinovat. Începuse să-mi fie ruşine de asta, dar acum mi se părea că fuseserăm foarte isteţi că am procedat aşa. Era posibil ca acestea să fie ultimele rezerve de hrană care aveau să ne rămână. Suficiente pentru, să zicem, paisprezece persoane, timp de trei sau patru zile. Şi mai mult dacă le împărţeam în raţii la limita înfometării. Să zicem, o săptămână. Deci nu aveau să fie suficiente. Indiferent ce calcule aş fi făcut.

I-am urmărit pe piraţi la treabă, furând sistematic de pe plute tot ce puteau să ia. Se mai auzea câte un foşnet şi câte un ţipăt înăbuşit, nu de la piraţi, ci de la oamenii din

comunitate, atunci când primii găseau câte un obiect de preţ printre lucrurile personale ale oamenilor: o ploscă împodobită cu bijuterii aparţinând unui cuplu mai vârstnic de pe plută, o ramă de argint din care lipsea fotografia, un pumnal pentru ceremonii. Atunci când oamenii murmurau sau protestau cu voce tare, paznicii îşi ridicau puştile şi comunitatea amuţea din nou. După ce au strâns lucrurile valoroase, piraţii au luat hrana. Pe toată. Au strâns toţi peştii şi toate păsările puse la uscat pe două grilaje şi patru dintre ei le-au cărat la barca lor, unde le-au ridicat cu un vinci montat pe una din laturi. A fost un moment în care m-am gândit că se vor răsturna de tot şi se vor pierde, şi am fost cuprins de panică câteva clipe gândindu-mă la asta, dar apoi mi-am dat seama că era o prostie fiindcă, din punctul nostru de vedere, erau oricum definitiv pierdute. După ce au luat mâncarea, au luat apa. Era atât de multă, că au cerut ajutor şi câţiva dintre oamenii din echipajul lor, care stătuseră până atunci la prora navei şi priviseră, au venit şi li s-au alăturat în efortul de a ne fura toată apa. Asta a durat foarte mult timp, căci captatoarele erau grele. Piraţii blestemau şi transpirau în timp ce o cărau pe plută şi o urcau cu vinciul pe vasul lor. Până au terminat, a început să se lase seara.

După ce au luat tot, s-au întors, îndreptându-se de data asta spre oameni, care erau aşezaţi pe jos, în mijlocul plutelor. Zece piraţi de data aceasta, cu armele ridicate, s-au năpustit printre noi şi le-au înşfăcat pe cele trei adolescente. S-a întâmplat repede şi, fiindcă ne-a fost greu să credem sau să înţelegem, ne-a fost greu şi să reacţionăm la timp. Hughes, care stătea lângă cea mai înaltă şi mai mare dintre ele, a făcut un pas în faţa lor în timp ce o târau cu forţa,

dar a fost doborât de un pirat din spatele lui. L-a lovit pe Hughes în ceafă cu patul armei. Cred că îşi pierduse cunoştinţa înainte să cadă. În timp ce piraţii târau fetele departe de grup, Kellan şi Mara au luat-o la fugă către ei şi au pus mâna pe fete, strigând amândoi „nu, nu", însă piratul aflat cel mai aproape de ei a făcut un pas înapoi şi şi-a rotit puşca spre stânga, lovindu-l pe Kellan în cap, apoi spre dreapta, lovind-o şi pe Mara. Amândoi au căzut în genunchi. A durat cel mult o secundă. Apoi, piratul şi-a ridicat arma şi a îndreptat-o spre noi, ceilalţi, de parcă ar fi întrebat: cine mai vrea? Nu a vrut nimeni.

Au dus fetele în capătul îndepărtat al plutelor, unde barca lor pneumatică aştepta să-i transporte cei cincizeci şi ceva de metri care îi despărţeau de navă. Nu ştiu dacă fetele şi-au dat seama ce se petrecea sau care avea să fie deznodământul. Toţi piraţii care se aflau pe plute au început să urce în barca pneumatică, forţând fetele să vină după ei; era din nou atât de plină că părea gata să se răstoarne. Dinspre nava piraţilor răzbătea o mare babilonie, voci ridicate, voci care vorbeau pe un ton diferit. Cred că sărbătoreau; câteva din vocile de pe navă păreau bete sau pe cale să se îmbete.

— Nu nu nu nu nu, a zis Hifa.

M-am uitat la ea, şi mi-am dat seama că ar fi luat-o şi pe ea dacă şi-ar fi dat seama că era femeie. Dar, la fel ca prima dată când o văzusem eu, era înfofolită în mai multe rânduri de haine groase, cu căciula trasă până pe ochi, aşa că abia puteai să-i vezi faţa. Nu îşi dăduseră seama că era ce era. Am fost cuprins de greaţă şi, spre ruşinea mea, de uşurare. Nu-mi amintesc ce am zis, dar James a venit în

faţa noastră, căutând ceva pe sub haine şi, pentru prima dată în timpul atacului, mi-am amintit de grenada lui.

— Trebuie să-i opresc, a zise.

Nu-mi venea în minte nimic care să-i poată opri pe piraţi, cu excepţia detonării grenadei, care i-ar fi omorât pe ei şi pe oricine altcineva se afla în apropierea lor, chiar şi pe fete. Apoi mi-am dat seama că la asta se referea el. Am realizat că, în capul Hifei, se înlănţuiau aceleaşi idei. Am încremenit privindu-ne unul pe celălalt. Kellan şi Mara ţopăiau şi săreau peste plute îndreptându-se spre piraţi, mişcându-se ca întotdeauna, de parcă s-ar fi născut pe apă. Îmi amintesc clar lucrul acesta: cât de eleganţi, mai mult, cât de graţioşi erau în graba cu care alergau pe deasupra plutelor pentru ultima oară. Îmi amintesc cât de în largul lor păreau să fie în casa lor de pe apă. Strigau „opriţi-vă" şi „aşteptaţi" şi „vă rugăm". Vocile lor erau înnebunite de groază, rugătoare. Primul pirat care urcase pe plute, care târâse singur una din fete de lângă noi, stătea lângă barca pneumatică, ţinând-o şi acum de braţ. S-a întors şi s-a uitat la noi. Pentru o clipă m-am gândit stai puţin, se răzgândeşte. A dat fata altui pirat, i-a pasat-o de parcă era un pachet, apoi şi-a scos arma de pe umăr şi a îndreptat-o spre Kellan şi Mara, care fugeau spre el, spre barca pneumatică şi spre vas.

Kellan şi Mara nu s-au oprit din strigat şi nu s-au oprit din alergat până nu au ajuns pe ultima porţiune a plutei, aflată cel mai aproape de piraţi. Exact când au pus piciorul pe această ultimă secţiune a plutei, primul pirat i-a împuşcat în piept; întâi pe Kellan, apoi pe Mara. Nu a fost ca în cazul Căpitanului, nu au murit pe loc. S-au prăbuşit şi au început să fie scuturaţi de spasme, răsucindu-se pe jos,

sângerând şi scuipând sânge. Câţiva piraţi au izbucnit în râs şi unul dintre ei s-a apucat să-i imite, prefăcându-se că aleargă şi cade. Primul pirat a râs la această demonstraţie, apoi şi-a sprijinit puşca de umăr, a ochit cu grijă şi i-a împuşcat în cap, întâi pe Mara, apoi pe Kellan. Cu arma încă la umăr, s-a răsucit şi a privit spre noi, ceilalţi, care stăteam în mijlocul plutelor. Încă o dată, privirea întreba dacă „mai vrea cineva". Nimeni nu s-a clintit. Piraţii s-au urcat în barca pneumatică cu care au străbătut distanţa până la vasul lor, unde au luat fetele mai mult pe sus, forţându-le să urce scara. S-au auzit şi mai multe urale şi strigăte de bucurie.

— Trebuie s-o fac, a zis iar James.

Acum, când mă gândesc în urmă, la clipele acelea, cred că el îşi dorea ca noi să spunem sau să facem ceva care să-l facă să se răzgândească sau să-i dea altă idee. N-am ştiut ce să-i răspund. Mă gândeam: poate că Hughes ar fi ştiut ce să spună sau să facă. Căpitanul ar fi putut să ştie. Kellan şi Mara ar fi putut să ştie. Dar Hughes era inconştient şi ceilalţi erau morţi şi eu nu ştiam ce-i de făcut. James şi-a băgat mâna pe sub haine, a scotocit pe dedesubt şi a scos grenada. Mi-am dat seama că explozia avea să fie imprevizibilă şi periculoasă pentru plute, aşa că m-am dus să-i conduc pe oameni spre partea din spate, spunându-le să încerce să se pună la adăpost, indiferent unde, şi să nu ridice capul. M-am dus la Hughes. Era tot inconştient, dar respira regulat; rana de la cap sângera, dar sângele avea să se coaguleze şi probabil o să fie bine. Era prea greu ca să-l mut de acolo târâş şi, în orice caz, era parţial protejat de adăpostul din apropiere, aşa că l-am aşezat pe o parte, în poziţia recomandată oamenilor care îşi pierd cunoştinţa, şi l-am

lăsat acolo. L-aș fi învelit cu una din păturile de prim ajutor, dacă nu le-ar fi luat piraţii pe toate.

James a pornit încet peste plute spre vasul piraţilor. Între plutele noastre şi vasul lor era un spaţiu liber. Se întorseseră înapoi cu barca pneumatică, dar scara lor era tot coborâtă. Nu stătea nimeni de gardă şi nici nu se uitau spre noi. Era evident că stabiliseră deja că nu mai prezentam o ameninţare. James s-a aşezat pe marginea plutei şi a intrat cu picioarele în apă, apoi a intrat cu totul, ţinând grenada în mâna stângă, deasupra apei. A înotat pe o parte până a ajuns la navă, a pus mâna dreaptă pe scară şi a rămas aşa câteva momente. Îşi aduna puterile sau se asigura că este hotărât sau ambele. Apoi a început să urce.

Toţi oamenii din comunitate care puteau să se mişte se adăpostiseră undeva. Unsprezece oameni în afară de noi doi. Înainte de venirea piraţilor eram douăzeci şi unu. Cei mai mulţi dintre ei nu ştiau ce se întâmpla cu exactitate, dar făcuseră ce le spuseserăm eu şi Hifa să facă.

— Trebuie să mergem la adăpost, i-am zis eu.

Ea a aprobat şi ne-am îndreptat amândoi spre barca noastră de salvare. A venit o pală de vânt mai puternică, plutele s-au clătinat şi noi ne-am împiedicat şi ne-am ciocnit. Aşa am urcat în barca de salvare, ţinându-ne unul de altul. Ne-am aşezat pe jos, pe podeaua bărcii, cu capetele sprijinite de margine. Pentru prima dată de la venirea piraţilor simţeam mişcările mării, care era încă agitată după furtună.

— Cât de mult? a întrebat ea.

— Nu durează mult. El o să fugă spre ei. Timpul de întârziere este de cinci secunde, nu? Probabil că o să urce pe

vas, apoi o s-o amorseze, o să tragă cuiul și după aceea o să fugă înspre ei. Îl vor omorî imediat, dar probabil că acum nu mai au armele la îndemână, așa că…

— Fetele ar putea să fie în celălalt capăt al vasului. Avem ocazia să le salvăm. Așteptăm explozia și apoi mergem să verificăm.

— Da, i-am răspuns, știind că era puțin probabil și că, chiar dacă am fi putut să punem ideea în practică, piraţii supravieţuitori ne-ar fi omorât. Dar după ce James avea să facă ce-și propusese, trebuia să ne facem și noi partea. Fără mâncare și fără apă aveam șanse atât de mici de supravieţuire încât nimic din ce am fi făcut nu avea cum să le reducă. Am început să număr până la zece, dar mi-am dat seama că nu avea niciun rost, avea să se întâmple când avea să se întâmple. Tăcerea – asta însemnând să ignorăm zgomotele produse de vânt, de apă și de scârțâitul plutelor – a durat mai mult decât aș fi crezut că este cu putinţă. Poate că James renunţase și se întorcea la noi. Am avut o tresărire lașă de ușurare la gândul acesta. Atunci s-a produs o explozie, o pulsaţie zdrobitoare ce a reverberat în aer. Am simţit cum mi se taie brusc răsuflarea și am văzut aceeași expresie și pe chipul Hifei. Câteva secunde mai târziu, s-a produs o altă explozie, mult mai puternică. A fost realmente uriașă, mai mult senzaţie fizică decât zgomot. Nu avea cum să fie grenada, a fost o detunătură mult prea violentă. Am simţit că întreaga structură a comunităţii este zguduită violent, o undă de energie care a trecut prin toate plutele și ne-a lovit barca de salvare din lateral. Începusem să ridic capul, dar Hifa m-a tras înapoi și mi-am dat seama că avea dreptate: dacă am fi ridicat capetele peste margine, atunci când s-a produs a doua explozie, am fi putut să fim uciși cu ușurinţă.

Era posibil să urmeze și altele. Am ținut capul jos și am așteptat. Auzeam ceva, dar nu eram sigur ce: zgomote care nu erau nici omenești, nici acvatice, nici vântul, nici marea. Zgomote ca și cum se sfâșia ceva, ca și cum pârâia ceva. Am așteptat și am tot așteptat, până când, într-un final, am întrebat-o pe Hifa:

Gata?

Hifa a dat din cap că da. Am ridicat amândoi capul peste marginea bărcii de salvare.

Plutele se desprinseseră unele de altele și erau în flăcări. Un fum înțepător se înălța din funiile îmbibate în gudron care ținuseră comunitatea la un loc. Nava piraților ardea la rândul ei, atât cât mai rămăsese din ea, căci jumătatea superioară a vasului dispăruse. Probabil că grenada detonase o cantitate mare de combustibil sau de muniție sau ambele. Prima explozie a fost grenada, a doua a fost ceva detonat de prima. Era imposibil să existe vreun supraviețuitor pe navă și probabil că nu existau mulți nici pe plute, iar focul se întindea către barca noastră de salvare. Partea de plută de lângă noi se desprinsese de restul celorlalte. Ne îndepărtasem deja la vreo cinci sau zece metri de celelalte plute, care se rupseseră în trei segmente mari. Pluta „noastră", de care eram legați, era cuprinsă de flăcări. Focul se apropia. Nu am văzut niciun supraviețuitor pe celelalte bărci, dar se lăsa întunericul și poate că, în focul și fumul acela, nu aș fi putut să-i văd nici dacă ar fi fost.

Un gând mi-a trecut prin minte: Hughes! Trebuie să fi fost tot inconștient, întins în continuare în poziția acea care-ți conferă stabilitate în caz de inconștiență. Asta dacă nu ajunsese focul la el. Dar nu puteam să fac nimic, nu aveam cum să-mi ajut geamănul de schimb. Plutele se

desprinseseră deja unele de altele. Dacă aş fi încercat să înot spre el, nu aş mai fi putut să mă întorc. Nu aveam de ales.

— Trebuie să ne dezlegăm, altfel luăm foc, i-am spus Hifei.

S-a uitat şi ea în jur, şi mi-am dat seama că făcea aceleaşi calcule pe care le făcusem şi eu. Apoi a aprobat cu o mişcare a capului şi a început să dezlege ghemul de frânghii de la pupa bărcii, în timp ce eu m-am dus la proră şi am făcut acelaşi lucru. Fumul toxic duhnea înţepător. Mă mişcam cât de repede puteam, dar frânghiile ude, reci şi legate în noduri groase erau aproape imposibil de dezlegat. Mi-a trecut prin minte că Kellan le legase intenţionat aşa, ca să ne împiedice să fugim pe ascuns. În timp ce ne luptam cu frânghiile, curenţii ne-au dus şi mai departe de plutele care ardeau şi pe care acum puteam să le vedem doar la lumina focului care ardea pe ele. Mi-am dat seama că ele erau ancorate, dar noi nu eram. Aveam să ne îndepărtăm şi mai mult şi nu puteam să fac nimic ca să opresc acest lucru. M-m străduit şi mai tare să desfac nodurile, dar îmi obosiseră degetele, erau amorţite şi tremurau din cauza frigului. Observam că nici Hifa nu se descurca mai bine. Focul de pe pluta pe care ne aflam se apropia, şi în câteva minute avea să ajungă la barca noastră.

În cele din urmă, în timp ce fumul împuţit scos de vâlvătaia focului ne înţepa ochii şi ne strangula plămânii, am muncit să-mi desfac frânghia până am ajuns la ultimele fire, cu care m-am putut descurca uşor. Am aruncat capătul îndepărtat al frânghiei la o parte şi m-am dus la Hifa pe care am ajutat-o să facă acelaşi lucru. În clipele acelea eram amândoi înnebuniţi de spaimă. Începeam deja să simţim valurile de căldură iradiate de flăcări, iar fumul ne sufoca.

Împreună, am desfăcut şi smuls frânghia şi, tuşind şi gâfâind, am aruncat-o peste margine. M-am apucat să împing marginea plutei care ardea gata să se scufunde, ca să o îndepărtez de noi. Barca noastră de salvare se răsucea prinsă în curent în timp ce ne îndepărtam de plută. Focul şi fumul ne împiedicaseră să vedem ceva, aşa că abia acum m-am uitat după celelalte plute. Mi-am dat seama că era posibil să ne fi rotit în timp ce pluteam liberi, şi acum puteau să fie în spatele nostru; am cercetat marea în toate direcţiile, apoi m-am întors şi am luat-o de la capăt. Mă cuprindea o disperare din ce în ce mai mare pe măsură ce înţelegeam că nu le mai puteam vedea. Curenţii ne purtaseră mult prea departe. Se lăsase noaptea şi noi eram singuri pe mare.

23

În noaptea aceea nu am făcut decât să ne ţinem unul pe altul în braţe şi să lăsăm barca în voia curenţilor. Amândoi inhalaserăm fum şi tuşeam convulsiv. Eram prea obosiţi şi prea tulburaţi ca să ne mai fie frică. Căpitanul, Kellan şi Mara erau morţi cu toţii, James şi fetele fuseseră spulberaţi în timpul exploziei, plutele se desprinseseră şi luaseră foc, iar din nava piraţilor nu mai rămăsese decât un morman arzând – toate mi se derulau succesiv în minte, imagine după imagine. Mă tot gândeam la Hughes şi la faptul că îl lăsasem acolo inconştient. Am dormit puţin, m-am trezit ca să reiau ziua anterioară în minte, apoi am dormit din nou.

Când m-am trezit, începuse să se lumineze, dar Hifa încă dormea. În timpul orelor de întuneric, îmi dădusem seama că avea să existe o clipă la care puteam să sper, o clipă de salvare posibilă, şi aceasta avea să vină la răsăritul soarelui, când puteam să ne uităm după insulă. Nu puteam să ne dăm seama cât de departe sau cât de repede ne purtau curenţii. Era posibil să ne mişcăm foarte puţin. Era posibil să ne îndepărtăm la pas, să zicem, cu cinci kilometri pe oră, aşa că, până la răsărit, am fi putut să ajungem la peste treizeci şi ceva de kilometri distanţă. Pur şi simplu, nu puteam să-mi dau seama. Dacă puteam să vedem

insula, puteam să vâslim înapoi spre ea şi să vedem ce mai rămăsese din comunitate. Nu mă aşteptam să fi supravieţuit toată lumea, dar era posibil ca jumătate dintre ei să fie încă în viaţă şi jumătate dintre plute să fi rămas funcţionale; având asta, am putea să încercăm să o luăm de la capăt. Pe barca noastră de salvare aveam ceva hrană şi apă, dar comunitatea, ce mai rămăsese din ea, nu mai avea de nici unele. Asta dacă nu cumva mai aveau şi alţii vreo rezervă secretă pe care piraţii să nu o fi găsit. Şi, cu puţin noroc, acolo unde am reuşit odată să strângem provizii de mâncare şi apă, puteam să o facem din nou. Poate. Trebuia doar să rezistăm în primele zile numai cu rezervele pe care le aveam pe barca de salvare şi să sperăm că vom avea noroc cu apa de ploaie.

Primul semn că au venit zorii a fost o fâşie de lumină care a trecut peste marginea bărcii de salvare şi a luminat muchia copertinei. Am rămas întins câteva minute, amânând clipa în care aveam să aflu cum stau lucrurile.

Hifa s-a răsucit pe partea cealaltă, adormită doar pe jumătate. Asta însemna că avea să se trezească în curând. Din motive pe care nu le pot explica, am vrut să dau piept de unul singur cu realitatea situaţiei noastre: am vrut să aflu primul. M-am ridicat cu grijă în picioare şi am ieşit târâş de sub copertină. Ziua era liniştită şi senină. Am cercetat încet şi îndelung orizontul o dată, apoi a doua oară şi apoi a treia oară, ca să fiu sigur. Într-un anumit punct de la orizont se zărea un grup de nori care ar fi putut, la limită, să fie grupuri de nori care se adunau deasupra insulei unde ne adăpostiserăm noi. Am rămas pe loc şi i-am urmărit câteva minute, apoi am privit în altă parte, apoi iarăşi mi-am întors privirea către ei: nu exista nici un dubiu că norii îşi

schimbau forma şi se împrăştiau. Nu se strânseseră deasupra insulei. Nu se mai vedea nimic altceva, în nicio direcţie. Curenţii ne purtaseră departe de insulă şi de comunitate, aşa că eram departe în larg.

Câteva minute mai târziu, mi s-a alăturat Hifa. Până la momentul acela ne petrecuserăm atât de mult timp la Zid şi pe apă că prima parte a oricărei conversaţii se derula în tăcere. La fel ca mine, a studiat şi ea cu atenţie orizontul, apoi şi-a întors ochii spre mine. Am dat din cap ca pentru a-i spune da, da, ai dreptate, m-am uitat şi eu şi nu se vede nimic.

— Eu pregătesc captatoarele de apă şi undiţele de pescuit, tu faci inventarul. Sau invers, a zis Hifa. Puteam să citesc pe faţa ei gândurile care-mi treceau şi mie prin minte, nu teama – asta rămânea pe mai târziu – ci tristeţea şi pierderea. Oamenii care nu mai erau printre noi continuau să existe în ochii ei. Fără îndoială că şi ea putea să vadă acelaşi lucru la mine.

— Inventarul, i-am răspuns.

Şi asta am făcut. Compartimentul secret se afla în spatele unui panou fals în partea din spate a bărcii. În ciuda faptului că ştiam că e acolo, tot mi-au trebuit câteva clipe ca să-l găsesc, şi am avut parte de un moment de panică teribilă când m-am gândit că s-ar putea să mi-l fi imaginat doar – dar nu, era proiectat cât se poate de ingenios, o scândură falsă care se potrivea aşa de bine cu cele din jurul ei, încât părea ca sudată. Slavă Domnului, fiindcă, în caz contrar, piraţii ar fi găsit-o şi acum am fi fost ca şi morţi. Am deschis compartimentul şi am început să trec în revistă ce aveam. Veştile erau bune. După calculele mele aproximative, aveam mâncare pentru patru săptămâni, chiar mai

mult, dacă aveam foarte mare grijă şi nu făceam prea mult efort fizic. Apă aveam doar pentru vreo săptămână, dar bănuiam că, dat fiind faptul că eram doar noi doi şi că ploua destul de des, am fi putut să rezistăm patru săptămâni şi din acest punct de vedere. Lipsa de hrană te omoară în trei săptămâni, lipsa de apă în trei zile. Aveam să fim în regulă o vreme.

Abia terminase Hifa de întins undiţele şi cârligele de pescuit, că a şi trebuit să scoată două dintre ele: câte un macrou se zvârcolea la capătul lor. Am încercat să interpretez asta ca pe un semn bun. I-a omorât şi a aruncat din nou undiţele în apă. Apoi şi-a şters mâinile de haine şi a venit să se aşeze lângă mine, în timp ce puneam rezervele de mâncare înapoi în compartimentul ascuns.

— Care-i planul? m-a întrebat.

Am clătinat confuz din cap.

— Suntem purtaţi de curenţi spre sud-vest, am impresia. Departe de Zid. Dar e o presupunere. Nu ştiu cu exactitate unde ne aflăm.

— Planul Căpitanului era să ne îndreptăm spre sud. El spunea că există locuri în care oamenii ne vor ajuta.

— El a zis că ştie câteva astfel de locuri, noi nu ştim. E o mare diferenţă.

Hifa a ridicat din umeri. Am ridicat şi eu din umeri. Nu-mi amintesc cine a propus primul şi cine a fost de acord, dar am hotărât împreună să continuăm să ne îndreptăm spre Sud. Spre locurile din care veneau Ceilalţi. Avea sens: acum, noi eram Ceilalţi.

În săptămâna care a urmat, când ne-am lăsat în voia curenţilor, când am vâslit uşor, combinând aceste tehnici ca să corectăm cursul. Nu aveam niciun fel de busolă, aşa că felul în care navigam nu era aproximativ şi din mers, ci aproximativ şi foarte aproximativ. Emoţiile pe care le resimţeam alternau foarte mult nu doar de la o oră la alta, ci de la un minut la altul. Existau momente în care puteam să-mi imaginez că găsim pământ unde să ne putem instala şi să găsim mâncare, un loc unde să putem trăi în pace pentru tot restul vieţii, unde să fim fericiţi, ducând chiar un fel de viaţă bucolică, şi existau alte momente când eram foarte aproape de gândul că cel mai bine şi mai bine ar fi să mă las să alunec peste marginea bărcii şi să înot departe de ea până aveau să mă lase puterile, aşteptând să vină sfârşitul. Hifa era uneori afectuoasă, alteori era irascibilă, alteori tăcută, şi existau chiar momente când glumeam şi râdeam la fel de mult ca atunci când ne aflam în dormitorul nostru din cazarma de la Zid. Ne cuibăream unul în altul ca să ne ţinem de cald şi chiar am făcut sex o dată sau de două ori. Moartea şi sexul – tovarăşi apropiaţi. Nu vorbeam prea mult despre ce se întâmplase şi, atunci când o făceam, ne grăbeam să ne dezvinovăţim. Nu existau prea multe lucruri pe care să le fi putut face altfel sau care să fi schimbat în vreun fel cursul evenimentelor. Plus că existaseră o sumedenie de modalităţi în care am fi putut fi ucişi.

Am prins câţiva peşti. Am strâns ceva apă de ploaie. Cred că proviziile acestea au prelungit perioada probabilă de supravieţuire cu o săptămână sau chiar cu zece zile. I-am spus Hifei că încerc să nu mă gândesc la asta, dar, în realitate, făceam tot timpul calcule în minte: cât timp mai aveam, până unde puteam să ne lăsăm purtaţi de curenţi

sau să vâslim, ce şanse aveam. Credeam că ar fi curat ghinion dacă ne-am îndrepta spre sud timp de o lună fără să întâlnim deloc uscatul; dar nici nu-mi făceam prea multe iluzii cu privire la cât de mare ne putea fi ghinionul. Aşa cum ne-ar fi spus Sergentul, dacă nu am fi fost din cale afară de ghinionişti, nu am fi ajuns în situaţia asta.

În după-amiaza celei de a opta zile, am văzut ceva la orizont. Am avut reacţiile specifice unei astfel de situaţii pe mare, ba gândindu-mă că lucrul respectiv este un nor, ba bănuind şi sperând că s-ar putea să nu fie, simţind apoi cum îmi creşte speranţa şi, în cele din urmă, dându-mi singur voie, extaziat, să accept că speranţa este întemeiată. Obiectul pe care îl vedeam era prea pătrăţos şi avea unghiuri prea tăioase, pentru a fi un obiect natural. Trecusem de etapa prudenţei, aşa că ne-am corectat direcţia şi am început să vâslim spre el, în reprize obositoare de câte treizeci de minute fiecare. Eram disperaţi să ajungem acolo pe lumină, fiindcă ştiam că, după lăsarea întunericului, era posibil să nu-l mai găsim niciodată, indiferent ce ar fi fost. Pe vreme de noapte, marea putea să ne ducă departe de el, la fel cum ne dusese departe de insulă. Aşadar, era acum ori niciodată. În perioada petrecută pe plute, mâinile mele se dezobişnuiseră să mai vâslească, dar scufundările mă ajutaseră să revin la o condiţie fizică rezonabil de bună şi faptul că aveam o destinaţie în faţa ochilor uşura lucrurile. Am vâslit timp de trei ore. Pe măsură ce ne apropiam, am putut să ne dăm seama că era o platformă de extracţie a petrolului sau a gazelor. De la distanţă nu puteam să ne dăm seama dacă era locuită sau nu. Lucrul acesta nu s-a schimbat nici în timp ce ne apropiam din ce în ce mai mult. Nu se vedea nimeni pe platformă şi nu exista niciun semn de activitate.

— Ce facem dacă nu putem urca pe ea? a întrebat Hifa pe când vâsleam mai departe. Stătea în partea din faţă a bărcii şi nu se uita la mine, ci la platformă. Îmi citise gândurile, pentru că, după ce mi-am dat seama despre ce era vorba, începusem să-mi fac griji că nu vom avea cum să părăsim barca de salvare ca să urcăm pe platformă; că vom da peste ea aşa cum dădusem şi peste insule, şi nu vom găsi nicio modalitate prin care să ne căţărăm pe ea. Dezamăgirea pe care aş fi simţit-o în situaţia aceasta ar fi putut să mă omoare.

— Este un fel de instalaţie de foraj, trebuie să existe modalităţi prin care să urci sau să cobori de pe ea, am zis eu, părând mai încrezător decât eram de fapt, când mă auzeam vorbind.

Platforma era aproape acum, aşa că am vâslit fără să mă opresc, dar curenţii din zonă erau potrivnici şi efortul necesar pentru a parcurge ultimele câteva sute de metri era mai obositor decât aş fi crezut că este posibil. De la distanţa aceasta nu puteai să vezi cum funcţionează: era o instalaţie de foraj pentru petrol sau gaze. Nu puteam să-mi dau seama despre ce anume era vorba şi nici n-aş fi ştiut cum să le deosebesc una de alta. Puntea principală era la înălţime, la vreo şaptezeci de metri deasupra nivelului apei. Pe puntea principală se afla un turn. Întreaga structură se sprijinea pe patru picioare care, pe măsură ce ne-am apropiat, păreau să fie formate dintr-un stâlp principal gros şi un alt stâlp mai mic, ataşat de cel mare.

După atacul de la Zid, învăţasem să mă aştept la tot ce e mai rău. Obiceiul acesta începea să-şi dovedească utilitatea. Am ajuns la structură şi am manevrat pe lângă cel mai apropiat picior, pentru ca forţa curenţilor să ne împingă

către el și să nu mai fie nevoie să vâslim la fel de mult, ca să ne menținem pe loc. Nu exista scară, dar n-am intrat în panică. Aveam patru picioare principale, fiecare dintre ele având câte un picior interior, așa că existau opt locuri în care am fi putut găsi o scară. Opt posibilități. Încercasem una, rămâneau șapte. Hifa a ținut barca pe loc cu mișcări mici ale vâslelor, în timp ce eu am luat o pauză pentru a-mi reface forțele. Brațele îmi tremurau și le simțeam slabe de la atâta vâslit. După ce plecam din locul acela, aveam nevoie de suficient de multă forță musculară pentru a vâsli înapoi spre structură, împotriva curenților. Am stat cincisprezece minute să mă odihnesc, apoi m-am pregătit mental și fizic pentru ce avea să urmeze. Am estimat că ne-a mai rămas cel mult o jumătate de oră de lumină, și până în acel moment mă convinsesem că asta era ultima noastră șansă; dacă nu găseam o scară, avea să fie prea întuneric, iar noi prea slăbiți ca să putem rămâne pe loc toată noaptea. Ne-am desprins de pilon și am vâslit în timp ce Hifa se uita. Nu ne-a luat prea mult timp să verificăm picioarele interioare. Apoi am ocolit o dată exteriorul, luptându-ne din greu să nu fim târâți de curenți prea departe de platformă, pentru ca apoi să ne luptăm și mai tare ca să vâslim înapoi spre ea.

Ghinion! Nu exista nicio scară, nicio priză pentru mână, nicio frânghie atârnată de undeva, nimic. Nicio speranță. Hifa nu a zis nimic și nici eu n-am scos niciun cuvânt. Am vâslit înapoi, spre poziția noastră inițială, gâfâind, cu brațele arzând, cu gustul sângelui în gât. Poate că în clipa aceea ar fi fost mai bine să lăsăm curenții să ne ducă departe de platformă, să renunțăm la speranță și să ne dăm bătuți, dar marea era atât de vastă și noi eram atât de singuri că ne era imposibil să părăsim un loc care fusese locuit de

oameni, asupra căruia activitatea omenească își lăsase amprenta, chiar dacă nu ne oferea nimic. Lumina începuse deja să pălească. Mă gândeam că s-ar putea să avem suficientă frânghie ca să ne prindem de unul dintre stâlpii interiori ai platformei de care să rămânem legați până a doua zi dimineața, când puteam să hotărâm ce să facem mai departe.

— Stai puțin, a zis Hifa, și a arătat cu degetul spre ceva de la marginea platformei, spre unul dintre stâlpii interiori din capătul celălalt. Nu-mi amintesc să fi văzut chestia aia acolo cu zece minute mai devreme.

Am privit într-acolo. Am clipit, m-am frecat la ochi și m-am uitat din nou. Se vedea clar o scară. Preț de o clipă m-am îndoit de ceea ce vedeam, apoi mi-am dat seama că trebuia să fie o scară retractabilă și că cineva o coborâse pentru noi. Asta însemna două lucruri, două lucruri foarte importante, două lucruri atât de importante și de minunate că îmi venea greu să le accept: că nu eram singuri și că cineva ne primea.

M-am simțit dintr-odată mai puțin obosit. Am desprins barca și am vâslit pe sub platformă până am ajuns să ne legăm de sus, de scară, apoi ne-am privit unul pe altul, ca să stabilim cine ar trebui să urce primul. Hifa a aprobat scurt din cap, și-a scos căciula și și-a scuturat părul, apoi a început să urce. Pe la jumătatea drumului, se afla o platformă mică de refugiu, și am așteptat până a ajuns la ea înainte să încep să urc și eu. Nu mă împac bine cu înălțimile și acei treizeci și cinci de metri de scară mi s-au părut al naibii de mulți. Când am ajuns la Hifa, am avut senzația că brațele mi se transformaseră în piftie.

— Nu știu la ce să mă aștept, mi-a zis ea.

— Știu. Cel mai bine ar fi să așteptăm și să vedem.

Hifa a început să urce următorul segment de scară. Acesta ajungea până sus de tot, pe puntea principală. A trecut printr-o gaură circulară aflată la vârf de tot, și am început să urc și eu după ea. Ar fi trebuit să mă copleșească un puhoi de gânduri cu privire la ce se găsea acolo sus și la ce avea să se întâmple în continuare, dar singurul lucru care îmi trecea prin minte era cât de tare urăsc să mă aflu la o înălțime atât de mare, fără nimic altceva de care să mă sprijin în afara scării de care mă țineam. Îmi spuneam singur să nu privesc în jos, și mi-am spus lucrul acesta cu atâta insistență că a devenit o mantră, (să nu) privești în jos privești în jos privești în jos. Am ajuns la capătul scării, am trecut prin cercul acela și m-am întins pe platforma principală de metal, tremurând cu totul și încercând să-mi recapăt suflul. Cred că n-aș fi putut să mai urc nici măcar o treaptă. Dar nici nu era nevoie. Reușiserăm să ajungem sus.

24

Ne-am trezit într-un sas mic sau într-un hol de intrare la capătul scării. Hifa stătea la zece paşi distanţă, cu picioarele încrucişate, mă aştepta pe mine. O treime din platformă era expusă intemperiilor. De pe margine, puteai să priveşti în jos şi să vezi marea. Din locul unde mă prăbuşisem grămadă, puteam să văd doar norii şi cum se lăsa întunericul. Celelalte două treimi de platformă erau ocupate de un turn cu trei niveluri, a cărui unică intrare era exact sasul în care ne aflam noi. Pereţii din faţa noastră erau acoperiţi cu tablă. O uşă din metal făcea trecerea din sas în turn. Când mi-am recăpătat suflul, am întrebat:

— Niciun comitet de primire, nimic?

Ea a clătinat din cap.

— Doar eu. Dar nu putem merge mai departe. Uşa este încuiată pe dinăuntru.

Am mers la uşă şi am încercat clanţa. Nu s-a clintit. Am încercat să zgâlţâi cadrul, dar a rămas neclintit ca betonul. Uşa nu era doar încuiată, era zăvorâtă. Avea trăinicia unui element de arhitectură industrială; nu era genul de uşă pe care să o dărâmi cu o lovitură de picior, şi din exterior nu exista vreo încuietoare pe care să o poţi sparge. Nu aveam cum să intrăm dacă nu ne dădea cineva drumul înăuntru.

Dar veștile nu erau toate rele. Pe jos, lângă ușa de neclintit, se găsea un bidon din plastic plin cu apă și o pungă de hârtie mică. Am deschis-o și am înțeles cu întârziere ce conținea: șase batoane energizante de felul celor pe care le primeam pe vremea când eram la Zid. Am privit-o pe Hifa și ea mi-a răspuns ridicând din umeri.

— Cineva ne urează bun venit, a zis ea. Sau un fel de bun venit. Cineva ne urmărește.

— Era de așteptat. Totuși, nu-mi dau seama cine ne urmărește.

— Și acum ce facem?

— Hai să stăm puțin aici.

Așa că asta am făcut. Nu era de parcă am fi avut prea multe opțiuni, în seara aceea, după ziua de care avuseserăm parte. Am stat pe platformă și am așteptat să ne refacem forțele. Soarele ajunsese la orizont și cerul se înseninase la apus. Platforma metalică cenușie și turnul de control erau scăldate de lumina absurd de frumoasă a înserării. Era bine să știm că măcar în noaptea aceea aveam să fim uscați și la adăpost. Când ne-am oprit din tremurat, am mâncat amândoi batoanele energizante, fără grabă și cu maximă concentrare. Prima mușcătură a avut un gust de fructe roșii uscate, la fel ca primul baton pe care îl mâncasem în prima dimineață de pe Zid. A adus la viață o amintire copleșitoare: brusc eram înapoi acolo, stăteam între Hifa și Shoona, dorind din tot sufletul ca cele douăsprezece ore să treacă. Am avut impresia că asta se întâmplase acum zece minute; am avut impresia că asta se întâmplase cu două vieți în urmă.

Până am terminat noi batoanele energizante, s-a făcut întuneric. În nișa de lângă ușa încuiată eram feriți de vânt

şi nu era nici frig. Ne-am sprijinit cu spatele de colţul zidurilor de metal. Hifa s-a cuibărit în braţele mele şi ne-am pregătit de culcare.

— Asta e ciudat, a zis ea.

— Da, i-am răspuns, şi eram atât de obosit, că puteam să aud că nu mai articulam clar cuvintele. Dar ciudat în sensul bun. Aflăm noi mâine.

Nu am mai spus ce urma să aflăm pentru că nu ştiam. Dar aveam certitudinea că vom afla ceva. Am adormit cu capul Hifei pe umăr.

Când am deschis din nou ochii, eram întinşi invers, eu stăteam cu capul pe umărul ei şi se luminase de-a binelea. Ne petrecuserăm noaptea într-o stare aflată mai aproape de inconştienţă decât de somn. Trebuie să fi dormit aşa profund cel puţin opt ore. Hifa nu se trezise încă; eu înţepenisem atât de rău, încât aveam senzaţia că mi se vor rupe oasele înainte să mi se destindă muşchii. Aveam gâtul înţepenit, îmi simţeam braţele grele şi mă dureau, aveam cârcei la piciorul stâng, iar piciorul drept îmi amorţise cu totul. În ciuda tuturor acestor lucruri, mă simţeam bine. Eram aici, sus, nu eram acolo, în larg. Intuiţia îmi spunea că suntem în siguranţă; cel puţin mai în siguranţă decât până atunci şi poate chiar mult mai bine. Pe cât de încet am putut, încercând să nu o trezesc pe Hifa, m-am aplecat şi am început să mă întind. În timp ce făceam asta, am întors capul şi am văzut un lucru care m-a făcut să mă simt şi mai bine: un bidon nou cu apă fusese lăsat afară şi, încă şi mai bine, de fapt, cea mai bună veste dintre toate, uşa care fusese complet zăvorâtă noaptea trecută era acum întredeschisă.

M-am ridicat în picioare, m-am dus la marginea scării şi am privit în jos. Puteam să văd spatele bărcii noastre, ceea ce însemna că era tot acolo, legată. Bun! Timp de câteva minute am privit de jur împrejur spre orizont. Era o zi senină cu nori rari, vântul adia uşor şi puteam să văd până foarte departe; cerul albastru şi marea verde turcoaz şi nici urmă de vase sau de avioane. Bun! Am zgâlţâit-o pe Hifa ca să o trezesc, mai întâi uşor, apoi ceva mai energic.

Ea a clipit, a deschis ochii, a stat puţin să se dezmeticească. Şi-a mişcat buzele de parcă ar fi mestecat ceva. Îmi dădeam seama că îşi reaminteşte ce se întâmplase, unde ne aflăm.

— Au! a zis ea. Uau! Ce e?

Am arătat spre uşă. Hifa a sărit în picioare, trecând într-o fracţiune de secundă de la ameţeală şi de la starea aceea de confuzie pe care o ai când te trezeşti din somn la o stare de alertă totală. Apoi a tras aer adânc în piept şi s-a liniştit o clipă, după care ne-am uitat unul la altul. Am trecut prin uşa din hol şi am intrat în turnul de control.

La prima vedere, era greu de înţeles ce era primul nivel al turnului. Lumina pătrundea doar printr-un rând de ferestre ca nişte fante, aflate sus pe pereţi, şi cum lumina de afară strălucea cu putere, la început ne-a fost greu să vedem ceva. Mi-am format treptat o imagine a ceea ce părea să fie un haos total. Podeaua era acoperită de ţevi, cabluri, cutii metalice şi lăzi din lemn, multe dintre ele parţial sfărâmate. În porţiunea de cameră aflată cel mai aproape de uşă, unde stăteam noi, sfărâmăturile formau mormane atât de înalte că era aproape imposibil să trecem peste ele. Nu eram deloc sigur că voi putea să parcurg traseul acela cu obstacole atât timp cât nu vedeam bine, aşa că am

rămas pe loc câteva minute şi am încercat să înţelegem ce vedem. Am început să ne croim drum prin harababură. Am călcat pe şi printre ţevi, cabluri şi cutii de metal, înaintând cu greu. Era evident că aici, la parterul turnului, existase un fel de centru de comandă. În celălalt capăt al încăperii, se găseau şapte sau opt monitoare, toate negre şi tăcute. Pe podeaua celeilalte jumătăţi a încăperii erau aranjate o mulţime de echipamente de computer. Aerul de harababură şi de abandon era total.

În colţul camerei era o scară metalică de felul celei pe care o folosiserăm noi pentru a urca pe platformă, care trecea printr-o gaură circulară spre etajul de deasupra. Am urcat pe ea încet şi cu grijă, urmând-o pe Hifa. La acest etaj superior, al doilea dintre cele trei niveluri ale turnului, ferestrele erau mai mari şi puteam să vedem cu mai multă uşurinţă. Şi aici am întâlnit-o pe gazda noastră. Un bărbat palid, foarte slab, care purta doar o pereche de pantaloni strânşi cu un şnur, stătea pe vine în colţul îndepărtat al camerei. Părea aproape stors de viaţă; i se vedeau coastele, care se ridicau şi coborau, în timp ce sufla greu, probabil din cauza agitaţiei sau a spaimei. Faţa îi era acoperită cu o barbă neagră şi deasă şi singura parte care putea fi văzută cu uşurinţă erau ochii, speriaţi şi larg deschişi. Ar fi putut să aibă orice vârstă între treizeci şi şaizeci de ani. Stătea lângă una dintre ferestre. Lângă el se găsea un telescop lung de un metru, al cărui capăt era aşezat jos, pe podea. Era clar că aşa ne văzuse şi ne urmărise în timp ce ne apropiam. În faţa lui era o cutie de carton. Cutia era aşezată pe o masă mică şi joasă, ca un taburet. Fundul cutiei fusese îndepărtat şi cutia aşezată pe o parte, aşa că semăna cu un

fel de scenă de teatru. Pe jos se vedeau bucăţele de hârtie, îndoite astfel încât să poată sta în picioare.

— Bună, a salutat Hifa. S-a dus la el şi s-a lăsat pe vine, ca să fie la acelaşi nivel ca el. Am urmat-o şi am făcut acelaşi lucru. Pe mine mă cheamă Hifa şi el este Kavanagh. Îţi mulţumim foarte mult că ai coborât scara pentru noi. Ne-ai salvat viaţa.

Bărbatul nu a zis nimic, dar a mişcat câteva bucăţele de hârtie încoace şi încolo în timp ce se uita la ele prin cutie. Primul meu gând a fost că îşi pierduse minţile, nu ştia cine este sau unde este sau ce face. Dar jocul pe care îl juca avea ceva care părea disciplinat şi complet deliberat. Bucăţile de hârtie nu aveau nimic special, erau simple bucăţi de hârtie de culori diferite, dar fuseseră îndoite cu atenţie, iar acum le luase pe toate de pe masă, în afară de o bucată înaltă şi de o alta mai mică şi aplatizată. Le-a mişcat de colo până colo, apoi a luat alte bucăţele de hârtie de pe jos, le-a pus în cutie şi a început să le mişte din nou la fel. L-am urmărit un timp, dar nu am descoperit niciun tipar care să dea vreun sens gesturilor lor. Eu şi Hifa ne-am privit scurt, cu înţeles.

— Te superi dacă aruncăm o privire pe aici? îl întrebă Hifa. Omul nu a răspuns, dar a smucit din cap. Era posibil să fi fost o mişcare involuntară, însă noi am hotărât să o considerăm un da. Ne-am ridicat în picioare şi, la fel cum făcuseră piraţii când au ajuns la comunitatea plutitoare, am început să facem inventarul. La fel ca primul nivel, şi etajul acesta era format dintr-o singură încăpere mare. Era împărţită în două jumătăţi; noul nostru prieten locuia în secţiunea mai curată, unde se găseau mai multe scaune şi

o masă acoperită de hârtii şi, de asemenea, cutia lui de carton şi telescopul.

În cealaltă jumătate a camerei domnea un haos la fel de mare ca la parter: o cursă cu obstacole alcătuită din cutii, lăzi şi butoaie circulare de tablă, uriaşe. Hifa şi cu mine ne-am îndreptat spre ele, să vedem ce conţin, uitându-ne deseori în urmă la bărbat, care nu părea să fie câtuşi de puţin deranjat de ce făceam – începuse din nou să-şi mute bucăţelele de hârtie de colo până colo în cutia de carton. Mi-am dat seama că multe lăzi erau lăzi cu alimente, la fel ca cele pe care le aveam şi noi pe barca de salvare. Le-am ciocănit în lateral în timp ce treceam pe lângă ele; cam jumătate din ele erau goale, cam un sfert erau pe jumătate pline şi un alt sfert erau pline cu totul. Am simţit un val de speranţă, de bucurie. Una dintre lăzile pline avea capacul dat puţin la o parte; l-am ridicat şi m-am uitat înăuntru. Aveam o grămadă de mâncare aici, chiar o grămadă. Nu avea importanţă cât de vechi erau conservele dinăuntru, chestiile astea nu se stricau niciodată. În ceea ce priveşte butoaiele mari din tablă, ele ar fi putut să conţină apă sau petrol, căci era greu de crezut că ar fi putut să conţină altceva, dar, indiferent dacă era vorba de apă sau petrol, veştile erau cum nu se poate mai bune. Eu şi Hifa ne-am întrebat din priviri şi am hotărât să mai aşteptăm puţin, înainte să le deschidem şi să aflăm. Nu voiam să lăsăm impresia că tocmai demarasem o preluare ostilă. Abia ajunseserăm şi cine ştie ce putea să creadă gazda noastră.

Am urcat pe scară spre următorul şi ultimul etaj al turnului. Aici ferestrele erau şi mai mari, aşa că venea din ce în ce mai multă lumină pe măsură ce urcai în turn. Acum era dimineaţă în toată puterea cuvântului şi lumina de

afară era foarte puternică. Planul acestui etaj era diferit. Se părea că aici fuseseră locuinţele, împărţite în cinci camere la care se ajungea dintr-un hol central, cu ferestre uriaşe la fiecare capăt, încât aveai impresia că priveşti direct spre cer. Se simţea că este mai cald, nu doar o căldură iradiată de razele soarelui, ci o căldură generată de un sistem de încălzire central – era prima oară când simţeam căldură exterioară de când fuseserăm alungaţi pe mare. Nu credeam că mă voi mai bucura vreodată de căldură. Eu şi Hifa ne-am întors unul spre celălalt. Făcuse ochii mari.

Am intrat în prima cameră. Se părea că acolo locuia singurul locatar al turnului. Înăuntru era o saltea întinsă pe jos şi un scaun acoperit de nişte cearceafuri întocmite. Pe cearceafuri era o carte groasă, broşată, cu coperta ruptă. Am ridicat-o căutând pagina de titlu. Era vorba despre operele complete ale lui Shakespeare. Când am pus-o la loc, scaunul s-a mişcat şi văzut ce se găsea pe podea în spatele lui: cel mai bun lucru dintre toate, cel mai bun lucru cu putinţă, o lampă cu petrol. Inima mi-a tresărit. Dar dacă era un obiect defect, o mică parte din rămăşiţele şi gunoaiele care erau răspândite prin tot turnul? Sigur că nu avea cum să fie… am mirosit: mi s-a părut că simt un miros pe care îl cunoşteam bine, dar pe care aveam impresia că nu îl mai întâlnisem de foarte mult timp. Am mirosit din nou: eram sigur, era petrol. Am auzit un sunet care ar fi putut să fie Hifa, căreia i se tăiase răsuflarea, sau care ar fi putut tot atât de bine să fi venit de la mine, pentru că şi mie mi se tăiase răsuflarea.

— O, Doamne! zise Hifa. O, Doamne!

— Indiferent cât de mult ar fi, este o cantitate finită, nu o să ne ţină la nesfârşit, am zis eu.

— Da, dar este petrol!

Ceea ce era adevărat. Era petrol. Aş fi vrut să ţip petrol, petrol, petrol! Lumină şi căldură. În clipa aceea am înţeles un lucru. Mă obişnuisem deja cu ideea că nu mă voi mai bucura niciodată de lumină şi de căldură, că nu le voi mai controla niciodată, nu voi mai putea niciodată să luminez sau să încălzesc ceva doar pentru că aşa voiam eu. Un miracol obişnuit, un lucru pe care îl făcuserăm de zeci de ori, poate chiar de sute de ori pe zi în viaţa noastră de dinainte de alungarea pe mare, care dispăruse după aceea pentru totdeauna şi care revenise acum. Am simţit că am ceva pe faţă, mi-am atins obrazul şi mi-am dat seama că plângeam. Plângea şi Hifa: nu se strâmba şi nu plângea de durere, lacrimile îi curgeau pur şi simplu pe obraji. Am întins mâna şi le-am atins, iar ea a făcut acelaşi lucru.

— N-aş fi crezut că vreodată… am început eu.

— Nici eu.

Hifa n-a mai putut să scoată niciun cuvânt, s-a mulţumit doar să-şi clatine capul într-un fel care spunea o, Doamne Dumnezeule. Am verificat şi celelalte camere. Una dintre ele era utilată cu tot ce este necesar într-o bucătărie. Aragazul, frigiderul şi restul electrocasnicelor erau inutile, pentru că nu aveam electricitate, dar vedeam că bărbatul din turn îşi deschidea conservele şi mânca aici, după care făcea curat. Probabil că exista o modalitate prin care putea fi pregătită o mâncare caldă – dacă poţi genera lumină, poţi genera şi căldură –, dar el alesese să nu o utilizeze. Celelalte două camere de la acest etaj aveau saltele pe jos, dar erau complet abandonate în rest. Era evident că aici locuiseră oameni. Camerele erau mari, exista spaţiu pentru cel puţin patru persoane, hai să zicem doisprezece oameni în

total pe platformă. Plecaseră de acolo cu bărcile, muriseră în accidente sau avuseseră parte de o altă soartă. Simţeam o curiozitate şi o empatie abstracte şi, în acelaşi timp, simţeam că nu-mi pasă cu adevărat. Eu şi Hifa eram aici şi ei erau în altă parte. Am hotărât să stăm în camera cu vedere spre vest, ca să nu ne trezească soarele devreme. Am mutat saltelele în camera noastră, am făcut rost de o masă şi de scaune şi, în joacă, fără să ne vină să credem, ne-am aranjat dormitorul de parcă eram doi copii care se jucau de-a mama şi de-a tata.

25

Eu și Hifa ne-am dat seama în același timp că muream de foame. Ne-am servit singuri cu două dintre conservele din bucătărie: una cu tocană de vită, alta cu pui și curry. Erau două dintre sortimentele cu care ne învățaserăm bine în perioada petrecută la Zid. Reci și direct din conservă aveau un gust mai bun ca niciodată. Am făcut schimb de conserve după ce am ajuns pe la jumătate. Hifa mâncase ceva mai mult din jumătate ei, dar am iertat-o.

— Care crezi că este povestea lui? am întrebat-o pe Hifa. Cei care au locuit aici, indiferent cine erau, au plecat sau au murit, dar el de ce a rămas? A crezut că este mai în siguranță? A vrut să aibă grijă de instalație sau a crezut că este responsabilitatea lui? Sau a vrut pur și simplu să se ascundă de lume?

Ea se juca cu lingura pe fundul conservei goale.

— Eu aș zice că ultima variantă e răspunsul. Poate că este pur și simplu un pustnic. Căruia i s-a făcut milă de noi.

— Ei, atunci închin în cinstea pustnicului, am zis eu, ridicându-mi conserva. Pentru pustnicul nostru!

— Pentru pustnicul nostru! zise și Hifa, ciocnindu-și conserva de a mea.

Am coborât la al doilea nivel al turnului.

— Noi mergem să ne luăm lucrurile de pe barcă, îi spuse Hifa pustnicului. El era şi acum la cutia lui de carton, mutând bucăţelele de hârtie de colo până colo. Avem mâncare şi provizii. Credem că vor fi mai în siguranţă în turn. Dar sunt foarte multe aşa că o să ne ia mult timp. Sper că este în regulă.

Nu a dat niciun semn că ne-ar fi auzit.

Eu şi Hifa ne-am uitat unul la altul. Lipsa lui de reacţie, de fapt, totul la el era straniu, dar nu puteam să facem nimic ca să atenuăm acest lucru. Ne primise lângă el; ne deschisese uşa; nu puteam să-i cerem mai mult. Am coborât la parterul turnului şi apoi am deschis uşa de metal dinspre platformă. M-am uitat în jos, la scară, şi mai jos, la marea aflată departe sub noi şi am simţit că mi se face rău din cauza vertijului. După câte înfruntaserăm, după câte văzuserăm şi făcuserăm, mi se părea jalnic că încă mă temeam de înălţimi. Şi cu toate acestea, nu puteam să neg: încă mi-era frică de înălţimi. Distanţa până la nivelul mării era de peste şaizeci de metri: mai exact, şaptezeci de metri, înălţimea unei clădiri cu douăzeci şi trei de etaje, la care se putea ajunge doar pe scara aceea metalică verticală. Ştiam că, cu cât mă temeam mai mult, cu atât creşteau şansele să intru în panică pe la jumătatea drumului, să fiu brusc cuprins de tensiune pe scară şi să nu mă mai pot mişca. Ştiam, de asemenea, că nu aveam altă alternativă, niciun plan B, nu exista nimeni care să mă ia pe sus sau să mă împingă înapoi pe scară: dacă mă blocam, blocat rămâneam până când fie mă deblocam singur, fie cădeam. Simţeam cum încep să respir din ce în ce mai repede.

M-am aşezat jos pe platformă, mi-am scos ochelarii şi i-am pus în buzunar, încercând să-mi încetinesc respiraţia.

Nu a mers imediat, dar după un timp am reuşit. Uneori, gândul că nu ai de ales îţi dă putere. M-am ridicat şi, fără să mai amân vreo clipă, am început să cobor pe scară. Am privit drept în faţă şi am numărat treptele din zece în zece, încercând să nu cobor nici prea repede, dar nici prea încet. Hifa a aşteptat sus, la capăt, probabil fiindcă se gândea că s-ar putea să intru în panică şi să mă apuc să urc înapoi, şi nu voia să-mi stea în cale. Am numărat zece trepte, apoi încă zece, apoi alte zece şi, când tocmai le pierdusem şirul, m-am trezit că eram pe platforma de odihnă de la jumătate. Marea era mult mai aproape de aici. Am ştiut că voi putea să o fac. Hifa a coborât scara mult mai repede decât mine şi m-a îmbrăţişat.

— De aici încolo o să fie în regulă, zise ea.

Şi aşa a fost, la început, fiindcă altfel efortul fizic a fost foarte mare, mai mare decât în cazul oricărei alte munci pe care o făcusem vreodată. Am hotărât să golim tot compartimentul de depozitare al bărcii de salvare. Dacă ne păstram rezervele secrete de mâncare şi de apă, am fi avut sentimentul existenţei unei plase de siguranţă, dar nu puteam fi siguri că nu o să apară cineva şi nu o să ne fure barca. Dacă ar fi venit cineva la platformă, şi erau şanse mari să apară cineva la un moment dat, şi nu ar fi putut să urce la noi, lucru de asemenea probabil – de fapt, era un lucru sigur, din moment ce ştiam din proprie experienţă că singurul fel în care se putea ajunge sus era pe scară şi singurul fel în care ar fi putut să urce pe scară ar fi fost ca ocupanţii platformei să se hotărască să-i permită să o utilizeze – atunci, singurul lucru pe care ar fi putut să-l ia ar fi fost barca noastră de salvare şi tot ce se afla în ea.

Decizia a fost una simplă, dar munca depusă pentru a aduce totul sus pe platformă nu a fost deloc simplă. Conservele cu mâncare erau în lăzi şi nu am găsit nicio modalitate prin care să urcăm lăzile pe scară. Singura opţiune pe care o aveam era să scoatem tot din lăzi şi să cărăm lucrurile sus, pe scară, în buzunare şi într-o singură sacoşă mică şi foarte rezistentă pe care puteam să o luăm pe umăr, ca să ne rămână mâinile libere. A fost nevoie să urcăm fiecare de câte trei ori pentru a urca mâncarea şi a trebuit să facem alte cinci drumuri de fiecare ca să aducem apa. Am hotărât să facem totul în etape. Primul lucru a fost să aducem toate proviziile pe platforma de la jumătatea scării. Formula aleasă a fost să ne târâm în sus pe scară, să trântim pe jos ce am adus cu noi, să cădem laţi pe platformă şi să aşteptăm până dispare senzaţia de arsură din mâini, după care să coborâm iar pe scară, să ne odihnim din nou câteva clipe şi să o luăm de la capăt. Pe măsură ce ziua se scurgea, pauzele au devenit tot mai lungi şi şi-au pierdut eficienţa. După ce am făcut fiecare câte opt drumuri, platforma era plină de cutii, de conserve şi de sticle, îmi tremura tot corpul şi simţeam că ard.

Eram întins pe platforma de la jumătatea scării când a venit şi Hifa, a pus ultimele lucruri rămase pe barca de salvare lângă mine şi s-a întins pe suprafaţa de metal, gâfâind din cauza efortului. Până atunci urcasem aproape trei sute de metri de scară vertical şi soarele începuse să coboare pe cerul după-amiezii. Trebuie să fi zăcut acolo fără să scoatem o vorbă aproape jumătate de oră. În ciuda faptului că m-am odihnit, nu m-am simţit mai bine.

— N-o să reuşim să terminăm, am zis eu. Nu azi.

— Nu, a zis şi Hifa, care încă era întinsă pe spate.

— Nici nu-mi dau seama cum o să urc mai sus.

— Nici eu.

— Cu atât mai mult să urcăm tot ce e aici.

Am mai rămas un timp întinşi pe jos. Era o atmosferă ciudată, de pace. Platforma de refugiu avea o margine metalică ceva mai înaltă şi, stând întinşi sub buza ei, eram feriţi de vânt, dar simţeam totuşi razele soarelui. Nu am simţit nicio dorinţă să mă mişc sau să fiu oriunde altundeva.

— Ar trebui să mai coborâm o dată, să legăm barca de stâlp. Şi cu asta am terminat, a zis Hifa.

— OK. Dar nu azi.

— Nu, nu azi.

A scos două batoane energizante dintr-un buzunar al pantalonilor şi a împins unul înspre mine. L-am desfăcut din ambalaj şi am început să mănânc. Conţinea în cea mai mare parte nuci, avea o aromă complexă plăcută, dar care mi-a făcut gura să se usuce foarte tare. M-am repezit la rezerva de apă, am luat câteva înghiţituri, apoi i-am dat sticla Hifei. Ea îşi terminase deja batonul.

— Lăsam toate lucrurile astea aici peste noapte, a zis ea. Terminăm mâine. Apoi putem să tragem scara în sus şi suntem în siguranţă.

— În siguranţă.

Am simţit că mă podideşte plânsul la auzul cuvântului, că am ochii plini de lacrimi; un semn care arăta cât de extenuat eram. În siguranţă. Am rămas mult timp întinşi acolo, pe platformă, fără să ne mişcăm sau să vorbim. Soarele îşi pierduse căldura şi începuse să coboare spre

linia orizontului atunci când Hifa s-a ridicat în picioare şi a zis că ar trebui să o luăm din loc.

— Nu vrem să ne prindă întunericul pe scară. Nu vrem ca pustnicul să uite că ne aflăm aici.

Eram un pic ameţit şi înţepenit şi încă mă simţeam slăbit după eforturile anterioare. Tocmai de aceea am comis o greşeală.

— Bine. Urcă tu prima, i-am spus.

A aprobat cu o mişcare a capului, s-a întins, s-a aplecat să mă sărute pe obraz şi a pornit în sus pe scară. Eu m-am ridicat în reprize, mi-am mişcat gâtul dintr-o parte în alta, am privit spre orizontul gol, am căscat şi m-am uitat în sus. Hifa dispăruse; urcase scara cu o viteză record şi se făcuse nevăzută.

— Hei! am strigat eu tare.

Fie intrase în nişa aceea de la capătul scării şi nu putea să mă audă, fie intrase în turn. Am pus mâinile pe scară şi am început să urc. La început m-am simţit în regulă, dar destul de repede, după doar câteva zeci de trepte, mi-am dat seama că am o problemă gravă. Nu semăna cu teama, nu la început, simţeam doar că trupul meu nu avea să facă ce-i spunea mintea. Eram prea slăbit. Puteam să stau cu picioarele bine înfipte pe treptele scării, dar nu aveam niciun pic de forţă în mâini sau în braţe. Îmi aducea puţin aminte de vremurile de la Zid, de frigul de tip 1 şi de tip 2. Asta era oboseala de tip 2. Nu avea să se domolească dacă mă odihneam de câteva minute. Situaţia avea să se înrăutăţească, eu eram din ce în ce mai slăbit şi scara părea să devină din ce în ce mai lungă şi mai dreaptă cu fiecare clipă petrecută agăţat de ea. M-am uitat în sus şi platforma

părea la fel de îndepărtată ca cerul. Hifa nu era acolo. Am riscat şi am privit în jos. Era mult şi până jos, era prea departe dacă aş fi căzut. Dacă aş fi încercat să cobor pe refugiu şi să aştept să-mi revin, aş fi căzut cu siguranţă. Eram prins în capcană.

La Zid, singurul lucru care se apropia cel mai mult de singurătate era intervalul acela de douăsprezece ore când stăteai singur de gardă în post; dar chiar şi atunci puteai să-i vezi pe ceilalţi Apărători, puteai să auzi discuţiile purtate prin staţie. Pe mare nu rămăsesem niciodată absolut singur. Trecuseră luni de zile de când îmi petrecusem ultima oară o clipă complet singur. Acum mă simţeam absolut singur şi mai abandonat ca niciodată. Existam doar eu şi scara, singuri în univers. Începusem să respir din ce în ce mai tare şi simţeam că cedez rapid. Mi-am dat seama că, după ce înfruntasem atâtea pericole, era posibil să mor aici. Puteam să alunec, să cad şi să nu mai fiu.

M-am forţat şi am urcat o treaptă. Gândul că voi muri m-a împins să o fac – reacţia puternică de respingere pe care mi-a provocat-o ideea că voi muri aici şi acum, după cât pătimisem. Apoi încă o treaptă. Apoi alta. Nu aici, nu acum, mi-am spus. Nu am mai numărat treptele din zece în zece. M-am lăsat pur şi simplu împins de sentimentul că greşesc şi că mi se întâmplă o nedreptate. Greşit, nu, nu se poate să mor aici, încă o treaptă. Incorect, nenorocos, nedrept, rău, alt pas. Nicio speranţă, niciun viitor, nicio şansă, niciun dram de noroc, rău, nedrept. Cu aceste gânduri m-am forţat să urc, în momentul în care nu îmi mai rămăsese nimic altceva.

Eram pe platformă. M-am împins prin cercul de la capătul scării şi m-am întins pe podeaua metalică. Eram atât

de slăbit şi gâfâiam atât de tare, că nici măcar nu m-am simţit uşurat. Nu fusesem niciodată atât de stors de puteri. Am simţit că-mi vine să vomit, apoi mi-am dat seama că voi vomita, apoi chiar am făcut-o. Nu ştiu cât timp am zăcut acolo, conştient doar pe jumătate. Am simţit mişcare: era Hifa, stătea acolo, lângă intrare.

— Nu ştiu cum am reuşit să ajung sus. Am vomitat.

Am dat din cap aprobator. Încă nu puteam să vorbesc. Mi-a întins o sticlă de apă şi s-a aşezat pe jos, lângă mine. Am luat câteva înghiţituri mari şi am simţit imediat cum mi se umple fruntea de sudoare. Eram atât de epuizat că până şi băutul apei îmi tăia respiraţia. Am stat aşa un timp. Soarele începea să apună şi lumina să pălească; era cam acelaşi moment al zilei ca atunci când ajunseserăm la platformă, cu douăzeci şi patru de ore în urmă.

— La noapte vom dormi pe o saltea, am zis eu. Chipul Hifei s-a luminat.

— Ştiu, a răspuns ea. Hai să mergem înăuntru. Dacă eşti pregătit.

Am făcut un gest care însemna că sunt gata să încerc. Ea s-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna. I-am făcut semn că nu am nevoie şi am încercat să mă ridic direct în picioare, dar nu eram suficient de puternic. Am întins mâna căutând-o pe a ei şi, cu ajutorul Hifei, am reuşit să mă ridic. Picioarele mă dureau, dar funcţionau. Jumătatea superioară a corpului părea să fie inutilă.

— Am crezut că nu voi reuşi, i-am spus.

Nu ştiam sigur dacă era clar că mă refeream la urcatul pe scară sau la ridicatul în picioare, dar Hifa a dat din cap într-un fel care voia să spună că a înţeles. Mi-a ţinut uşa

deschisă şi am pornit prin haosul de pe nivelul inferior al turnului. Am mers cu grijă printre toate sfărâmăturile acelea. Am clătinat din cap la vederea peretelui de monitoare închise, centrul de control al unor activităţi care nu aveau să mai fie reluate niciodată.

Altă scară care ducea până la etajul pustnicului. Dar încercarea de a urca pe aceasta părea foarte diferită de urcuşul pe scara lungă care cobora până jos, la nivelul mării. Hifa a urcat prima şi eu am urmat-o. Încăperea aceasta era la fel cum fusese şi de dimineaţă, pustnicul era în acelaşi loc, în latura îndepărtată a camerei, cu bucăţelele lui de hârtie şi cu cutia lui de carton. Nu părea deloc imposibil să nu se fi mişcat toată ziua. Diferenţa a fost că, de data asta, a ridicat capul când am intrat, nu ne-a aruncat o privire surprinsă sau una furişă, ci ne-a privit hotărât, susţinut, apoi s-a întors la jocul lui obsesiv. Am traversat camera şi apoi am rămas o clipă să-l privim de aproape. Nu şi-a ridicat privirile spre noi, continuând să-şi mute bucăţelele de hârtie de colo până colo.

— Îţi mulţumim din nou, a zis Hifa. Fără tine am fi fost pierduţi.

— De ce? l-am întrebat. De ce ne-ai lăsat să urcăm?

A ridicat ochii spre mine. Am simţit că mă vede cu adevărat, că îşi dă seama de realitatea prezenţei mele în faţa lui, pentru prima oară. Poate că a văzut cât de extenuat eram şi poate că a văzut, de asemenea, pe chipul meu urma întâmplărilor prin care trecusem în ziua aceea, cât de puţin lipsise să fiu doborât în timp ce urcam pe scară. A întins cu foarte mare atenţie mâna şi a luat toate bucăţelele de hârtie împrăştiate pe fundul cutiei de carton. Le-a aşezat lângă el. Apoi a ridicat din nou una, s-a uitat la ea, s-a uitat

la mine şi la Hifa şi a înlocuit bucata de hârtie împăturită din centrul cutiei. A ridicat din nou ochii spre noi. Apoi, a pus toate celelalte bucăţi de hârtie la loc în cutie, le-a lăsat acolo un moment, după care le-a luat din nou pe toate până când aceeaşi bucată de hârtie, prima, a rămas singură. Am înţeles brusc ce era asta, ce însemna cutia: inventase un fel de teatru sau de televiziune pentru sine şi mişca bucăţile de hârtie înainte şi înapoi ca să spună poveşti. El dădea un spectacol. Dar atunci ce însemna asta?

A parcurs aceeaşi secvenţă din nou: lăsa bucata de hârtie din centru la locul ei, umplea fundul cutiei, apoi îl golea. S-a uitat prin cutia de carton la hârtia din centru, platforma, în mijlocul mesei – în mijlocul scenei, care ocupa tot ecranul în mintea lui. Apoi, încet şi cu intenţie, a ridicat ochii şi ne-a privit pe mine şi pe Hifa.

— Se simte singur, am zis eu. Aici erau mai mulţi oameni înainte, dar au plecat toţi, aşa că ai rămas singur şi te-ai săturat să fii singur, m-am adresat bărbatului.

Am văzut că în ochii lui s-a aprins o lumină: a fost prima dată când am simţit cu adevărat că am creat o punte către lucrurile din mintea pustnicului nostru.

— Trebuie să-ţi fi fost tare greu, a zis Hifa.

Bărbatul s-a uitat la ea: da. Expresia nu i s-a schimbat. A mai adus câteva bucăţi de hârtie lângă cutie, pe care le mişca de colo până acolo, cu ochii ţintă la ele. Acum, când ştiam că încerca să povestească ceva, acţiunile lui aveau mai mult sens. Am avut impresia că înţeleg: bucăţile de hârtie erau alţi oameni, alte ambarcaţiuni care străbăteau marea, care veniseră până lângă platformă. El le-a mişcat de mai multe ori în cerc în jurul bucăţii din centru, una câte

una, apoi le-a dat deoparte. Hârtia din centru, cea care îl reprezenta chiar pe pustnicul nostru, a rămas pe loc. Veniseră şi alte bărci până la platformă, dar el nu lăsase scara jos. A repetat secvenţa asta de şase sau de şapte ori. Puteam să-mi dau seama că era vorba de evenimente diferite, pentru că nu a refolosit niciuna dintre bucăţile de hârtie, ci le punea pe margine după ce termina cu ele. La un moment dat, a adus trei bucăţi de hârtie lângă platformă pe care le-a învârtit de câteva ori în jurul ei, le-a pus pe jos, după care le-a scos din nou, plimbându-le în jurul platformei.

Trei nave ajunseseră la platformă şi rămăseseră în zonă câteva zile, căutând o modalitate prin care să urce pe ea. Trebuie să fi fost înfricoşător. Dacă ar fi reuşit să pătrundă înăuntru şi l-ar fi găsit, poate că şi-ar fi dat seama că nu voise să le dea drumul înăuntru şi l-ar fi omorât. M-am întrebat dacă îşi dăduseră seama că era şi el acolo şi că îi urmărea. Ca atunci când te ascunzi după ce auzi o bătaie în uşă, sperând că cel de afară va pleca, dar el apasă pe sonerie şi bate din ce în ce mai tare, iar şi iar, bate şi sună în acelaşi timp, şi tu ştii că ştie că te ascunzi şi celălalt devine din ce în ce mai furios, dar acum eşti forţat de situaţie şi trebuie să te ascunzi şi nu ai încotro şi trebuie să te laşi în jos, să aştepţi în tăcere, să tresari şi să-ţi închipui că va înceta şi va pleca, doar că o parte tainică din tine se teme că nu va pleca niciodată, că poate o să aştepte mai mult decât tine, că o să reziste mai mult, că este o înfruntare până la moarte… şi apoi pleacă şi-ţi dai seama că ţi-ai ţinut respiraţia, că totul e bine şi că eşti în siguranţă. Pe moment.

S-a oprit, încetând să mai mişte bucăţile de hârtie înainte şi înapoi, şi a luat cele trei nave de acolo. Singură bucata aceea – pustnicul însuşi – a rămas în mijlocul cutiei.

După aceea a adus altă bucată de hârtie la marginea cutiei şi a lăsat-o acolo câteva secunde. A mişcat-o foarte puţin, apoi a lăsat-o iar în pace. Şi iar. A tot făcut lucrul acesta. Am înţeles: o ambarcaţiune se apropia de platformă, dar se apropia încet, foarte încet. Barca a avut nevoie de mai multe minute ca să ajungă lângă platformă. Se mişca atât de încet că trebuie să fi fost un vas cu pânze sau cu vâsle – şi atunci am înţeles: mi-am dat seama că asta trebuie să fi fost povestea felului în care ne văzuse venind şi a ceea ce hotărâse să facă. Aici eram chiar noi, care vâsleam către platformă.

Barca noastră a ajuns în mijlocul cutiei, chiar lângă pustnic. A lăsat-o acolo şi şi-a încrucişat braţele pe piept. Văzuse că venim, văzuse că am ajuns şi s-a gândit ce să facă mai departe. S-a uitat la bucăţile de pe măsuţă, le-a ridicat şi le-a pus lângă cutie, apoi s-a uitat la noi, de parcă ar fi spus: şi iată-ne ajunşi aici.

— De ce noi? l-a întrebat Hifa, cu o voce moale.

Părea că nu o auzise, dar, după câteva secunde, a ridicat două degete în aer. Pentru că eram doar doi oameni părea să fie răspunsul.

— Mulţumesc! a zis Hifa.

Bărbatul a făcut o mişcare circulară din cap, pe care am interpretat-o ca însemnând „pentru puţin".

— Mulţumesc! i-am zis eu.

Nu era nici pe departe un cuvânt care să exprime întru totul ce simţeam, dar ce altceva aş fi putut să spun?

— Noi urcăm la etaj, i-am spus eu. Sper că este în regulă.

Nici de data asta nu a avut vreo reacţie, dar exista totuşi ceva în această non-reacţie a lui care o făcea să fie un fel de

„da". Nemişcarea-lui-da era diferită de nemişcarea-lui-nu. Avea să treacă mai mult timp până o să ne obişnuim cu acest fel de comunicare, până o să reuşim să învăţăm un non-limbaj nou.

De data aceasta am urcat primul pe scară. Abia dacă mai aveam lumină. Prima dată m-am îndreptat spre camera „noastră" ca să văd dacă lucrurile erau aşa cum le lăsaserăm noi. Hifa, care mă urma îndeaproape, a intrat şi s-a aşezat pe una din saltele. Ştiam că ar trebui să mănânc, dar mă simţeam mult prea obosit. Ştiam în schimb ce voiam: lumină. M-am dus să văd dacă nu găsesc una din lămpile acelea cu petrol. Se părea că nu mai exista alta în camerele de la etaj, cu excepţia lămpii pustnicului, dar pe aceea chiar nu puteam să o iau. La momentul acela soarele apusese. Scara, aflată în mijloc, departe de ferestre, era cea mai întunecată parte a clădirii, şi am coborât-o foarte atent. Pustnicul stătea în acelaşi colţ, dar privea pe fereastră spre locul unde apusese soarele. Din spatele lui am putut să văd primele stele.

— Caut una dintre lămpile acelea, i-am spus, dacă-mi dai voie. A trecut atât de mult timp.

A urmat o pauză de câteva secunde. Cred că încă i se părea straniu să audă iar vorbirea omenească şi avea nevoie de ceva timp ca să înţeleagă ce auzea. A arătat cu degetul spre un colţ îndepărtat al camerei. Momentul acela a fost unul colosal, primul gest pe care îl făcea fără să apeleze în vreun fel la scena lui improvizată din carton. Am păşit cu grijă printre grămezile de obiecte stivuite care ameninţau să cadă şi am găsit pe capacul unei lăzi o lampă cu petrol, identică cu cea pe care o văzusem la etaj, în camera lui. Lângă ea, la fel de miraculos, se găsea o cutie de chibrituri.

Am realizat că chibriturile erau la fel de valoroase ca petrolul. M-am întors să mă uit la el şi, în lumina stelelor din spatele lui şi a lunii care se revărsa prin ferestrele din faţă, l-am văzut făcând un gest cu ambele mâini care însemna limpede: stai liniştit, ia-le.

Am urcat înapoi la Hifa, care rămăsese întinsă pe saltea. I-am arătat premiul obţinut, captura mea, prada mea, darul meu. S-a dat mai spre marginea saltelei ca să-mi facă loc şi m-am aşezat lângă ea. Cu o mână tremurândă – îmi era teamă acum, după ce realizasem cât de preţioase erau chibriturile – am deschis ferestruica felinarului, am învârtit puţin de rotiţa minusculă care controla petrolul şi am aprins un băţ de chibrit. Lumina iradiată de flacără a fost cel mai minunat lucru pe care îl vedeam de multă vreme. Am atins fitilul cu el şi felinarul s-a trezit la viaţă. Lumina era galben-albăstruie, aurie, cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată. M-am întins şi am pus lampa pe un scaun de la capul patului. Lumina tremura, dar era sigură, cea mai importantă şi mai cinematografică privelişte. M-am întins lângă Hifa şi am privit împreună lumina multă vreme.

— Putem să aducem proviziile sus mâine, am zis eu, într-un final.

— Eu o să pregătesc fire de pescuit.

— El o să ridice scara. Asta dacă nu a tras-o deja.

— Dar o să lăsăm barca de salvare acolo. Nu se ştie niciodată.

— Nu se ştie niciodată.

Şi iarăşi am rămas în tăcere o bună bucată de vreme.

— Să ştii că de fapt n-am vrut să mă reproduc, a zis Hifa. Mă interesa mult mai mult sexul. Şi voiam să scap de Zid. Mă săturasem să aştept, credeam că tu n-o să mă întrebi niciodată.

Mi-au venit în minte câteva glume. M-am gândit să-i răspund: Ştiu sau Ai procedat bine sau Şi acum îmi spui? În loc de asta, i-am strâns braţul. Mă gândeam că aş putea să privesc lumina asta la nesfârşit, că nu mă voi plictisi niciodată să privesc lumina asta, că lumina asta este cel mai bun lucru pe care l-am văzut vreodată, Mă dureau braţele şi spatele, eram obosit şi mi-era foame, eram, dacă mă gândeam mai bine, deshidratat, aveam gura uscată şi o migrenă urâtă, dar nu-mi păsa de niciunul dintre lucrurile acestea, nu-mi doream decât să stau în pat şi să privesc lumina felinarului.

— Spune-mi o poveste, a zis Hifa.

Am încercat să mă gândesc la una. „Totul o să fie bine", i-am zis, asta înseamnă o poveste, ceva în care totul se termină cu bine, dar, imediat ce am spus asta, mi-am dat seama că nu asta ar fi vrut să audă. Povestea poate să fie şi altceva, ceva ce vrea cineva să asculte, dar mintea mea se golise cu totul şi singurul meu gând era că ea vrea să-i spun o poveste, una în care ceva se termină cu bine. Mi-am spus asta în gând de mai multe ori, asta înseamnă o poveste, ceva care se încheie cu bine, şi apoi mi-am dat seama ce trebuie să fac şi am glăsuit cu voce tare, iar cuvintele cu care am început au fost: „Este frig la Zid".

Editura ACT şi Politon

Str. Înclinată nr. 129, Sector 5, Bucureşti, C.P. 050202.
Tel: 0723.150.590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.ACTsiPoliton.ro / www.ACTsiPoliton.ro/blog